

Tên Kia! Mi Đi Chết Đi!

Contents

Tên Kia! Mi Đi Chết Đi!	2
1. Chương 1: Hai Con Bạn Thân	2
2. Chương 2: Đêm Trước Khi Về Nước	4
3. Chương 3:	5
4. Chương 4: Cũng Yêu Em Gái Lắm!	7
5. Chương 5: Em Gái Lừa Anh!	8
6. Chương 6: Oan Gia Gặp Mặt	9
7. Chương 7: Cặp Oan Gia Thứ Hai	11
8. Chương 8: Sao? Dám Không?	12
9. Chương 9: Hai Cô Gái Khó Chơi!	14
10. Chương 10: Đứa Em Gái Đáng Sợ!	15
11. Chương 11: Tai Nạn “nhẹ”	17
12. Chương 12: Oan Gia Vãn Hoàn Oan Gia	19
13. Chương 13: Anh Vãn Để Ý Tên Dê Già	20
14. Chương 14: Hotboy Khánh Mượn Tiền	21
15. Chương 15: Chỉ Còn Hai Người...cuối Cùng Vãn Cãi Nhau!	23
16. Chương 16: Dù Sao Cũng Cảm Ơn Anh!	24
17. Chương 17: Dù Sao Tôi Cũng Rất Vui!	25
18. Chương 18: Tôi Cũng Là Nam Tử Hán Đại Trượng Phu!	27
19. Chương 19: Người Đặc Biệt Nhất? Chẳng Phải Cô Đã Gặp Được Rồi Sao?	28
20. Chương 20: Là Con Gái Giả Trai!	30
21. Chương 21: Cảm Ơn Vì Đã Không Cãi Nhau Với Tôi!	31
22. Chương 22: Nỗi Buồn- Mặt Dây Chuyền Năm Đó!	34
23. Chương 23: Trường Học À! Ta Tới Đây!	36
24. Chương 24: Chuyện Trên Đường Tới Trường	38
25. Chương 25: Ngày Đầu Tiên Đi Học!	41
26. Chương 26: Các Vị Mama Đại Nhân Trở Về!	44
27. Chương 27: Oan Gia... Đỉnh Hôn?	47
28. Chương 28: Lần Đầu Tiên Xấu Hổ!	50
29. Chương 29: Thà Hi Sinh Tất Cả, Chứ Nhất Định Không Chịu Mất Em Gái!	52
30. Chương 30: Khánh Hotboy Và Gia Cát Tiểu Nhi	55
31. Chương 31: Kiểm Tra Một Tiết	57
32. Chương 32: Bạn Mới? Người Quen?	60
33. Chương 33: Người Quen Cũng Sẽ Gặp Lại...	62
34. Chương 34: Con Nhóc Không Biết Buồn?	65
35. Chương 35: Tao Sẽ... Yêu!	67
36. Chương 36: Tôi Đồng Ý!	70
37. Chương 37: Có Hôn Mới Có Thật!	72
38. Chương 38: Bạn Bè Thì Phải Công Bằng!	75
39. Chương 39: Hồi Tưởng Quá Khứ (1)	78
40. Chương 40: Hồi Tưởng Quá Khứ (2)	81
41. Chương 41: Cãi Nhau “đùa”	84

42. Chương 42: Tình Cảm Không Thể Quên	87
43. Chương 43: Tiểu Nhi Đọc Ngôn Tình	90
44. Chương 44: Thích Hấn? Mình Điên Rồi!	92
45. Chương 45: Tiểu Nhi Vào Bếp - Em Không Ghét Anh! (1)	95
46. Chương 46: Tiểu Nhi Vào Bếp - Em Không Ghét Anh! (2)	98
47. Chương 47: Tâm Tư Thay Đổi	100
48. Chương 48: Quân Bị Ốm!	103
49. Chương 49: Gặp Gỡ Ở Siêu Thị	105
50. Chương 50: Thăm Bệnh! - Chủ Động Hôn!	108
51. Chương 51: Hết Hi Vọng - Từ Bỏ	110
52. Chương 52: Thay Đổi Vì Người Con Gái Mình Yêu!	113
53. Chương 53: Tâm Sự Lần Đầu Biết Yêu	115
54. Chương 54: Lựa Chọn Ra Đi.	118
55. Chương 55: Đêm Lạnh	121
56. Chương 56: Thành Đôi Rồi	124
57. Chương 57: Đi	127
58. Chương 58: Lo Lắng	130
59. Chương 59: Tai Nạn	132
60. Chương 60: Em Thừa Nhận	135
61. Chương 61: Nửa Năm Thay Đổi	137
62. Chương 62: Đồ Ngốc!	140
63. Chương 63: Tuấn Anh	142
64. Chương 64: Kết Thúc	146
65. Chương Ngoại Truyện:	150

Tên Kia! Mi Đi Chết Đi!



Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật: 1-Trần Nguyễn Tiểu Nhi(17t)- nó: “đại tỉ quậy phá”, xinh đẹp đáng yêu-ngịch n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-kia-mi-di-chet-di>

1. Chương 1: Hai Con Bạn Thân

Hôm nay, Tiểu Nhi cùng con “bồ” thân chí cốt Anh Vân quyết định sẽ giành cả ngày chủ nhật thân yêu để đi “du ngoạn” thành phố Osaka xinh đẹp này. Đi đến giữa trưa rồi, mặc kệ nắng to cháy tóc, hai đứa vẫn không chịu về. Tiểu Nhi thì khỏi nói rồi, tay cầm là que kem mát lạnh, trên tai đeo tai nghe, tinh thần vui vẻ vô cùng.

-Tao...lạnh quá!- Anh Vân nói như rên.

Tiểu Nhi chẳng thèm để ý, nói gọn một câu:

-Kệ xác mày! Chết tao viếng!

Vì trời nóng nên mới phải ăn kem, mà được ăn kem rồi thì phải mát! Quá chuẩn rồi! Câu này trong tiếng Anh chắc ở “thì hiện tại thường” rồi. Thế mà cái con nhóc đang đi bên cạnh cứ rên ư ử như bà lão sắp “thăng”.

-Sao bắt tao nghe chứ? Mày biết tao dị ứng với nhạc mà!- Anh Vân nói, hai mắt rơm rớm nước.

Tiểu Nhi thở dài. Nhạc hay thế này có mỗi mình tận hưởng, đến cả con bạn chí cốt cũng nghèo nàn đến mức “không thể nghe nhạc”.

Nhưng dù sao nó cũng là bạn mình mà, làm sao có thể chống mắt lên nhìn nó chưa chồng đã “giã từ cõi đời”.

Tiểu Nhi đưa tay tháo dây tai nghe trên tai Anh Vân đang “lạnh hết người, chuẩn bị đi mua áo len giữa bầu trời mùa hè nóng bức”. Cảm thấy trong tai chẳng còn cái thứ “ân thanh hủy diệt kia”, Anh Vân mới bình tĩnh trở lại, nhẹ nhõm cả đầu, khí huyết trong người có thể dần lưu thông.

-Cả đời tao cũng không muốn nghe nhạc!!!- Anh Vân ngẩng cao đầu nhìn bầu trời hét lớn.

Mùa hè mà, trời nắng to kinh khủng, lại còn vào giữa trưa nữa...Anh Vân vốn không mang kính theo lại ngẩng cao đầu thế, đương nhiên bị nắng làm chói mắt, mặt nhăn như sắp khóc.

-Khổ thân tui quá mà!- Anh Vân cúi đầu than vãn.

Tiểu Nhi cười sảng sặc một hồi mới chịu nén cười (nén cười thôi, chứ thật ra còn mún cười nữa cơ), bước tới vỗ vai Anh Vân:

-Thôi mày ơi! Cuộc đời mà, nó lắm “chông gai” lắm! Khổ quá rồi! Thôi thì mày cứ đi gặp cụ tổ nhà mày đi! Tao hứa... HAHHAH!!!

Tiểu Nhi nó là thế đấy! Còn chưa “an ủi” bạn xong đã cười sảng sặc nữa rồi. Nghĩ thử mà xem, Anh Vân còn chưa “thăng” thật đâu, còn đứng sờ sờ bên cạnh kia.

-Con cờ- hó!!! Mày chết đi!!!!!!!- Anh Vân hét rồi túm lấy cổ áo Tiểu Nhi nhấc lên.

Tiểu Nhi cố nén cười, rồi làm “mặt như sắp khóc”, nói:

-Ấy dà! Tha cho em đi “chuyện” Vân! Em biết sai rồi nè! Em thề em hứa em đảm bảo “sau này” em mới sám hối!

-Tao đều chịu nổi rồi nhá mày!- Anh Vân lửa cháy hừng hực trên đầu.

-Ấy dà! Đừng nóng a! Cẩn thận cháy tóc ế! Tha em đi “chuyện” Vân!- Tiểu Nhi chịu “khuất phục”.

Hết chịu nổi rồi! Nhìn cái vẻ mặt “nhăn đến phát hài”, giọng nói “ngọt ngào như sữa mẹ” của Tiểu Nhi kia, Anh Vân nào chịu nổi. Sắp nhồi máu cơ tim rồi!

Buông Tiểu Nhi xuống, Anh Vân đổi giọng nhẹ nhàng:

-Nhi tí tí à! Tí làm ơn sau này đừng “khủng bố tinh thần” em nữa! Em còn trẻ, khỏe. Lại là gái chưa chồng, chết vì nhạc thì uống phí tài nguyên quốc gia lắm a!

Tiểu Nhi nể tình bằng hữu lâu năm, cười cười với Anh Vân rồi tiếp tục “du ngoạn” thành phố giữa buổi trưa (cháy đầu mi ta kệ a).

Phải chơi cho nó hết mình chứ! Ngày mai phải về nước rồi mà, tội gì không chơi thêm tí nữa (mà chơi cũng có chết được đâu). Và thế là hai đứa chúng nó chơi đủ thứ, ăn đủ món (mà túi tiền lại chẳng vơi đi là bao).

Con nhà giàu nó là thế đấy!

Các người cứ chơi đi, cứ sướng đi, ăn nhiều đi! Mai ta cho cả lũ tham gia vào chiến tranh thế giới thế kỷ 21!

2. Chương 2: Đêm Trước Khi Về Nước

Chơi mãi cũng mệt, Tiểu Nhi và Anh Vân cũng trở về khách sạn thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về Việt , kết thúc chuyến du học 3 năm này.

-Sắp có trò hay rồi đây!- Anh Vân đang xếp hành lý, miệng cười “nham hiểm”.

Kì lạ là một Tiểu Nhi ngày thường quậy phá, level “lắm mồm” thượng thừa rồi mà bây giờ thấy im re, chẳng lên tiếng lấy một lần.

-Shit! Con kia! Mày câm rồi hả? - Anh Vân chẳng thèm ngó qua xem Tiểu Nhi đang làm gì, cứ thế chửi thẳng (bạn bè cũng có nể gì nhau đâu).

Chẳng có ma nào trả lời...

-Coi thường tao à mày? - Anh Vân quát.

-...

-Câm rồi đấy à?

-...

-Tao đang nói chuyện với mày đấy!!!

-...

-Mày...

-CÂM NGAY MỒM ĐI CON KIA! ĐIẾC HẾT CẢ TAI!!!- Tiểu Nhi không chịu nổi nữa hét lên (ây à! Các chú bình tĩnh cái đi!).

Tiểu Nhi mà giận thì Vũ gia phải chuẩn bị lo đám cho con gái cưng rồi. Anh Vân thấy lạnh cả sống lưng, liền bỏ ngay đồng áo quần đang gấp dở, ngó qua chỗ Tiểu Nhi.

-Xin lỗi mày a! Tại tao kêu hoài mày hông thưa!- Anh Vân làm mặt ăn năn.

-Kệ cha mày! Gọi gì lắm thế? Nghĩ tao điếc á?

Tiểu Nhi do còn ức chế nên lời nói cũng lộ rõ vẻ tức giận. Anh Vân cười xòa:

-Ây da!!! Bình tĩnh tự tin không cay cú! Già sớm á! Tao với mày đang ở Nhật a! Nói to khéo động đất mai không về Việt được ầu!

-Tao không thèm chấp! Plè!- Tiểu Nhi nói xong, thè lưỡi một cái rồi quay qua hướng khác, không thèm để ý gì đến cô “bồ” đang cô đơn giữa...đồng áo quần -_-

-Thế mày nghịch gì này giờ thế? - Anh Vân thấy Tiểu Nhi này giờ chỉ chăm chăm vào cái màn hình máy tính, tò mò thò đầu vào “hóng”.

Sặc!

-Tưởng gì hóa ra mày đang viết blog à? Hôm nay mặt trời lặn đằng đông hử? - Anh Vân cười giễu.

Tiểu Nhi nói:

-Blog cái má mày á! Tao là đang lên kế hoạch phá thằng cha nhà tao!

-Thằng cha nào?

-Thì ông anh hách dịch dở người của tao á!

Anh Vân cười phá lên (tiếng cười man rợ :v) làm cả căn phòng như sắp sập. Ai mà không biết hai anh em nhà Trần gia này nổi tiếng “yêu thương” nhau lắm cơ. Trước đây, ngày nào không oánh nhau ngày ý có lố xoáy. “Chưởng” đầu tiên của cả hai người cũng đều y như nhau, đều là “chưởng mồm” :v.

Ôm cái bụng vừa bị cười làm cho đau cả lên, Anh Vân hỏi:

-Kế hoạch gì mà viết dài như văn ý? Làm tao tưởng mày “động rồ” dở chứng học theo chúng nó viết blog?!

Tiểu Nhi “hừ” một cái rồi quay lại nói:

-Ngu lắm cơ mày! Tao vừa nghĩ ra vài trò nên bây giờ phải “chọn lọc những bài văn hay” mai còn ‘kính tặng’ anh trai “yêu dấu” chứ!

-Ồ ồ! Đúng là Gia Cát Tiểu Nhi a! Tao báỉ phục mày ghê cơ!- Anh Vân nhìn Tiểu Nhi với con mắt ngưỡng mộ.

-Chuyện! Tao không “đỉnh” thì đồ ai dám “đăng”! Haha!

Anh Vân tiến lại cạnh Tiểu Nhi, hỏi:

-Sao rồi? Tao xem mấy cái kế hoạch này được chứ?

Tiểu Nhi cười:

-Đương nhiên rồi! Mày còn phải là “trợ thủ” của tao nữa mà!

Anh Vân gật đầu lia lịa. Nhưng bằng gương mặt đầy “đau đớn”, Anh Vân tiến lại lay lay tay Tiểu Nhi, nói:

-Mày mún tao giúp gì tao cũng chịu hết a! Miễn là...đừng có nhét cái tai nghe kia vô tai tao nữa! Ngộ nhỡ tao “thăng” thì mày lấy ai làm trợ thủ? Mày coi! Tao bên cạnh mày từ nhỏ, tao hiểu mày nhất á! Chỉ tao mới giúp được mày thôi à!

Tiểu Nhi cười cười gật đầu (bó tay với mấy cái kiểu mè nheo của tụi này). Anh Vân nhảy cẫng lên:

-Oh yeah!!!

Đêm hôm nay trăng không gió cũng không không, nhưng vẫn có hai con cá mắc đầu vào cái laptop, đũa đọc, đũa gõ, đôi khi còn cười như điên :v.

Mai sẽ là một ngày mới đầy thú vị!

3. Chương 3:

Suốt đêm chỉ mãi nghĩ đến “kế hoạch tác chiến”, sáng nay cả Tiểu Nhi và Anh Vân đều ngủ gật trên máy bay. Đến khi xuống được máy bay rồi mà đầu óc vẫn còn lơ mơ như hai con gà.

Ngó ngang ngó dọc, cuối cùng cũng thấy người mà Tiểu Nhi cho là có gương mặt như “cái bánh bao”, mềm như “củ su hào” chính là ông anh trai, Tiểu Nhi mới tỉnh hẳn, rồi tặng cho anh cái nhìn và nụ cười “man rợ”.

-Chào Vân! Lâu rồi không gặp!- Anh Phong bơ đẹp gương mặt “thánh thiện” đang nhìn mình đằng kia, mỉm cười chào Anh Vân.

-Hế lô anh Phong! Lâu rồi không gặp! Anh “còn” khỏe chứ?- Anh Vân đáp.

Hình như đây là trêu nhau thì phải a?

-Hahahaha!!!- Tiểu Nhi ôm bụng cười sằng sặc (ở nơi công cộng).

Anh Phong hết cách với đám nghịch ngợm này rồi, hơn nữa phải nhịn cúng nó xịu, dù gì đây cũng là sân bay, “ngoan ngoãn” chút sẽ tốt hơn.

Tiểu Nhi dường như cũng nhận thấy bao con mắt đang đổ về phía mình, thu lại “điệu cười chết người”, tiến lại vỗ vai anh trai:

-Thôi không đùa nữa! Chào ông anh đẹp trai! Anh vẫn khỏe à?

-Mày đùa anh hả?- Anh Phong trợn mắt.

Tiểu Nhi làm bộ ngơ ngác nhìn xung quanh, nói giọng mơ hồ:

-Ấy dà! Có gì đâu a! Em nào dám đùa anh đẹp trai chứ! Là em quan tâm anh thôi, đặc biệt là...sức khỏe của anh a!

Hai chữ “sức khỏe” đặc biệt được nhấn mạnh. Anh Phong tức vô cùng, hai mắt hình như sắp “long sông sọc” ra rồi mà có làm gì được con nhóc em gái kia đâu. Thôi thì nhịn, về nhà thử xem, thích thì oánh nhau luôn!

Một chiếc xe nhỏ chở đầy thú nhồi bông lướt qua trước mắt Tiểu Nhi làm nhóc này mê tít.

-Anh và mày đợi tao chút! Tao đi mua vài con gấu đằng kia! Sẽ nhanh thôi!- Tiểu Nhi cười tít mắt.

Nói xong rồi Tiểu Nhi cũng “bay” đi luôn, anh Phong và cả con bạn thân kia thì nhìn theo, miệng há to hình chữ O.

Tiểu Nhi dù sao cũng từng đạt giải maratong toàn trường mà, làm sao chạy không nhanh cho được! Đôi chân dài chạy vun vút trong sân bay (thế mà có ngã đâu =.=), do tốc độ nhanh quá nên đâm “Rầm” vào thành nào đấy làm cả hai đứa cùng ngã xuống đất.

-Chết tiệt! Con nào không có mắt thế?- Thành kia chửi a.

Tiểu Nhi đang vỗ vỗ cái mông ê ẩm thì bị nghe tên đứng trước mặt chửi, hai tay liền nắm chặt.

-Mi kêu ai đấy tên giẻ rách kia?- Tiểu Nhi trợn mắt nhìn cái tên có gương mặt mình cho là giẻ rách kia.

Thật ra thì với gương mặt xinh xắn của Tiểu Nhi thì có vẻ như trợn mắt lên không hề hợp, thậm chí còn rất hài hước.

Thật vậy, hai tên đằng trước chính là hai ví dụ điển hình.

Ồ! Thì ra là có hai tên a!

Một tên thì nhìn mặt Tiểu Nhi, đưa bàn tay che miệng cố nén cười, nhưng thỉnh thoảng không kìm được, tiếng cười lại phát ra. Tên còn lại chính là thành cha “giẻ rách” kia, nhưng hắn không cười, mà là cũng đang trợn con mắt “ngố bựa” nhìn Tiểu Nhi.

-Mi chán sống liền muốn chết rồi phải không???- Tiểu Nhi đá cho cái tên giẻ rách kia một cú.

Đau à nha!

Tên kia cũng trợn mắt, hai con mắt trợn ngược nhìn nhau! Không phải dạng vừa đâu!

-Cô làm trò gì thế con quỷ sứ kia! Đau đấy chứ không đùa đâu!

-Thành cha giẻ rách kia! Ai kêu mi gây sự với ta trước?- Tiểu Nhi cãi lại.

-Cô đụng vào tôi còn không thèm xin lỗi, chửi người ta rồi còn đá người ta! Rõ ràng chính cô mới là người sai!!!- Tên kia không kém.

Hất mặt một cái, Tiểu Nhi nói, giọng bình thản:

-Đồ điên! Rõ ràng khi đó tui có va phải anh, nhưng tui cũng ngã chớ bộ! Còn chưa kịp đứng dậy xin lỗi anh đã chửi tui rồi! Rõ ràng anh mới là người sai!

-... -Tên giẻ rách á khẩu rồi.

Tiểu Nhi nhà ta có chí còn có lý!

Tên bên cạnh nhìn xung quanh, thấy mọi người đứng lại bàn tán, có vẻ không ổn lắm, liền tới vỗ vai thành bạn:

-Đủ rồi Quân! Mày còn phải đi kiếm xe nữa! Không đi bị thành kia cuỗm trước đấy! Không ức chế sao?

Thành giẻ rách nghe đến “xe” hai mắt chợt sáng bừng. Quay lại trừng mắt một cái với Tiểu Nhi, nói gọn một câu:

-Lần này tha cho cô! Đồ không phải con gái!

Nói rồi hắn cũng chẳng nói thêm gì nữa, kéo tay thẳng bạn bên cạnh vội vã chạy ra khỏi sân bay.

Tiểu Nhi hồi đầu không hiểu gì, đứng ngơ ngác nhìn hai tên kia chạy đi. Một lúc sau, khi ý thức trở lại với não bộ, Tiểu Nhi mới hiểu ra vấn đề, liền quay lại hét lên với phía mà hai tên kia vừa chạy:

-TÊN KIA!!!! MI ĐI CHẾT ĐI!!!

4. Chương 4: Cũng Yêu Em Gái Lắm!

Chửi xong rồi thì cái xe chở thú bông cũng biến mất tiêu, Tiểu Nhi hậm hực trở lại chỗ anh trai và Anh Vân.

-Mày vừa đi đâu ế?- Anh Vân hỏi.

-Mua thú bông!- Tiểu Nhi ỉu xiu đáp.

-Thế thú bông của em đâu?- Anh Phong hỏi tiếp.

Nghĩ đến là tức chết rồi! Cái tên “giẻ rách” kia không biết danh tiểu thư Trần gia là ta đây sao? Lại dám lớn tiếng kêu ta không phải con gái?

-Gặp phải một tên dở người, không kịp mua gấu!- Tiểu Nhi đáp.

Anh Phong và Anh Vân đồng thanh “ồ” lên một tiếng. Đúng là khó tin a.

Từ bao đời nay, ai chẳng biết danh “Gia Cát Tiểu Nhi” chuyên đi quậy phá, cả đời chẳng tức giận vì ai, nay lại có vị cao nhân nào có thể trở thành người đầu tiên làm cho Tiểu Nhi giận? Người này quả là “đẳng cấp cao thủ” a.

Anh Vân sợ cái sân bay to đùng này mà bị cháy bởi ngọn lửa của Tiểu Nhi thì uổng quá, kéo lại có người chết, TV tối nay kéo chẳng có chương trình hay mà toàn thời sự vớ vẩn về “Vụ tai nạn trên sân bay làm hàng nghìn người từ già cỗi đời về thăm cụ tổ” thì quá là không ổn! Thôi thì bản cô nương sẽ ra tay cứu các người một tay, coi như tích đức kiếp này, kiếp sau làm phật!

-Thôi hạ hỏa đi mày kéo cháy hết chỗ này bị giờ! Anh em mau về đi, còn “chơi” nữa chứ!

Từ “chơi” được nhả mạnh, quả nhiên có sức hút với Tiểu Nhi như nam châm hút sắt. Tiểu Nhi như quên sạch sành sanh chuyện “đời buồn”, lấy lại chí lớn, cười vui vẻ:

-Haha! Phải phải! Mày nói đúng! Anh em ta mau về, còn phải thực hiện “sự nghiệp lớn” từ lâu đã được ý chí kiên cường của hai ta tạo thành!

-Trò gì thế? Sao nghe như hai đứa sắp ra chiến trường vậy? Bộ làm diễn viên đóng phim hành động à?- Anh Phong bị bơ lền chen vào.

-Một ngày nào đó, khi thế giới này đượ hai đứa tụi em cải tạo lại, anh sẽ biết “sự nghiệp lớn” của tụi em là gì!- Anh Vân cười.

-Hà hà! Mi đi chết đi!- Tiểu Nhi cười (lại nụ cười man rợ a).

Anh Phong nhăn nhó:

-Ây da! Thế chẳng phải kêu anh đợi khi xuống mồ rồi mới được biết sao?

Tiểu Nhi liếc xéo anh trai:

-Muốn gặp ông bà báo hiếu luôn không? Em tiễn anh trước a?!

-Thôi thôi! Anh em còn chưa lấy vợ a! Con cái cũng chưa có thì làm sao báo hiếu với ông bà?

Tiểu Nhi cả đời không từ bỏ ý định chọc tức anh trai, nói tiếp:

-Thế để em kiếm cho anh một Thị Nở thời hiện đại a! Đắm vào vài tháng bụng bà sẽ lớn liền, một thăm sau có thằng tiểu Chí Phèo rồi, anh cũng yên tâm đi báo hiếu ông bà dưới kia!

Anh Vân nghe xong cười sằng sặc! Bạn ta đúng là có khiếu hài a!

Anh Phong tức rồi, anh Phong giận rồi, nhưng vẫn chẳng thể làm gì! =.=

-Về!!!- Nói gọn 1 câu.

Tiểu Nhi và Anh Vân còn buồn cười, cứ khúc kha khúc khích.

Anh Phong chở hai đứa bằng con Audi A4 màu xám về nhà. Ngôi nhà thiết kế theo kiến trúc Pháp vô cùng xa hoa.

Trong suốt ba năm qua, Anh Phong vẫn luôn sống một mình chứ chẳng buồn thuê người giúp việc, bố mẹ thì vì công việc cũng chẳng thể về. Tuy buồn nhưng ít ra còn có cô em gái thường xuyên gọi điện hỏi thăm anh nên cũng thấy vui, dù rằng đa số những lời nó nói đều là trêu chọc anh. Kể ra nếu không được nó trêu anh còn thấy buồn hơn.

Tiểu Nhi hào hứng kéo tay Anh Vân lên phòng mình, căn phòng đặc biệt nổi bật chỉ toàn gam màu xám (thì nó đặc biệt yêu màu xám mà).

Có lẽ vì đêm qua không ngủ, sáng nay tuy có ngủ trên máy bay nhưng không được thoải mái nên hai đứa ngủ luôn không bàn cũng cảm cái. Anh Phong nhìn gương mặt đáng yêu của em gái khi ngủ, mỉm cười, kéo chăn cho hai đứa rồi khép cánh cửa phòng, bước ra ngoài.

5. Chương 5: Em Gái Lừa Anh!

Ngủ đã quá rồi, bây giờ thì dù có chết cũng không ngủ nổi nữa. Tiểu Nhi và Anh Vân xuống nhà đã thấy một bàn ăn vô cùng tuyệt vời.

-Dậy rồi hả? Đói chưa? Mau ăn tối đi!- Anh Phong từ trong bếp bưng một đĩa cá thơm phức ra, cười nói.

-Oa anh hai! Anh nấu cả “lũ” này a? Anh tài thế?- Tiểu Nhi hai mắt sáng bừng.

-Nhóc ngốc! Sao là nói “lũ” này?- Anh Phong mặt ngố đến đau lòng.

Em gái yêu ơi! Bao giờ em mới khen thật anh được một câu đây?

Anh Vân cười cười, rồi nói:

-Dù sao cũng phải nói anh Phong tài ghê a! Mau ăn đi anh! Em đói quá rồi!

Anh Phong gật đầu, cười hạnh phúc:

-Đúng là chỉ có Anh Vân hiểu anh! Phải chi em là em gái anh a!- Nói rồi liếc qua Tiểu Nhi.

Anh trai yêu ơi! Bao giờ anh mới không quên em là người như thế nào đây?

-Vân!- Tiểu Nhi gọi.

Anh Vân nhìn qua Tiểu Nhi, thấy cô nhóc đang khóc!

Động đất? Sóng thần? Lốc xoáy? Vòi rồng? Mặt trời mọc ban đêm? Mặt trăng nhìn được vào giữa trưa vẫn giống hết ban đêm?

Trời bên dưới, đất bên trên? Người biến thành ma cà rồng???

Có bị trời đánh đến chết cũng không ai dám tin Tiểu Nhi biết khóc!

-Nhi! Mà sao vậy?- Anh Vân vội chạy tới ôm lấy vai Tiểu Nhi.

-Anh tao không cần tao nữa! Tao thành đứa mồ côi ở “tuổi mới lớn rồi”!- Tiểu Nhi sụt sùi.

Do quá lo lắng nên chẳng ai nhận ra ba từ kia được Tiểu Nhi nhấn mạnh, ngay cả anh Phong cũng thế. Anh vội ôm lấy em gái, nói:

-Anh đùa thôi mà! Anh yêu em nhiều lắm! Sao lại không cần em được chứ?

-Hix! Nhưng anh nói là muốn Vân làm em gái anh, đâu cần em nữa!- Tiểu Nhi vẫn khóc.

-Đâu có! Anh đùa đấy! Anh muốn cả đời Tiểu Nhi làm em gái anh cơ! Em ngoan, đừng khóc nữa! Tiểu Nhi lén cười, rồi cắn “phập” vào vai anh Phong một cái.

-Aaaa!!!- Anh Phong đau đớn kêu lên.

-Hehe! Bị lừa rồi anh yêu!- Tiểu Nhi cười mãn nguyện.

Bên cạnh Anh Vân cũng đưa tay che miệng, cố nén cười:

-Mày quả cao siêu!

Anh Phong ngơ ngác nhìn Tiểu Nhi nói:

-Đương nhiên! Nhưng mày cũng khá đấy! Không làm diễn viên quả là tổn thất lớn cho ngành điện ảnh thế giới!

Thì ra hai đứa tụi nó này giờ đóng phim?

Lại bị chúng nó lừa rồi, ai mà vui nổi cơ chứ? Anh Phong tức giận nói:

-Đủ rồi! Tối nay nhịn hết cho anh!!!

-Ai cần anh nhắc?!- Tiểu Nhi nói.

Và lúc này, vào thời điểm chương trình thời sự phát sóng, lúc 19:00, hai vị cao nhân “Gia Cát Tiểu Nhi” và “Anh Vân tiên sinh” đã an tọa trên ghế, thức ăn trên bàn được hai bàn tay thoăn thoắt gấp lấy gấp để.

Nghe như lũ sắp chết đói?! Dân tị nạn chắc? =.=

Hết cách rồi! Anh Phong đã thất bại thảm hại rồi!!! Đời này làm sao anh dám ngẩng đầu nhìn ai, nhìn xuống đất nhờ Diêm lão gia nghĩ anh muốn gặp ông rồi kéo anh xuống luôn thì có mà đi thăm ông bà!

Không được!!! Anh còn chưa lấy vợ sinh con, chưa có cháu trai nối dõi sao dám xuống dưới nhìn mặt ông bà?

Không được nhìn trời, không được nhìn đất, vậy ta cứ nhìn song song! Cách hay! Anh Phong đây quả thông minh.

(Chứ bộ ngày thường mi không nhìn song song và cứ ngẩng đầu lên trời mà đi á? Không sợ tai nạn a?)

6. Chương 6: Oan Gia Gặp Mặt

Ăn xong rồi, Anh Vân ta còn sợ cái gì trên đời?

Vâng! Anh Vân tiên sinh đây sợ nhất chính là không được ăn!

Quây xong lại được ăn no, Tiểu Nhi ta càng không sợ trời tru đất diệt!

Vâng! Gia Cát Tiểu Nhi quả thật sợ nhất chính là không được quây!

Anh Phong còn đang đắc ý về IQ của mình thì hai nàng đã ăn xong cả rồi, toàn bộ thức ăn ngon qua cái miệng của hai vị tiên sinh giờ đây chỉ còn “phế vật cần bỏ đi” =.=

-Anh hai dọn dẹp rửa bát a! Tụi em đi chơi đây!- Tiểu Nhi gọi anh trai.

-Ừ!- Anh Phong đáp trong mơ màng.

-Tụi em về khuya lắm a!- Tiểu Nhi nói tiếp.

-Không sao!- Rất nhẹ nhàng :v

Tiểu Nhi nheo mắt tinh nghịch. Đến trước mặt anh trai, nó hươ hươ cái tay, vừa hươ vừa gọi:

-Anh hai!

-...

-Em đi a!

-...

Không trả lời càng tốt! Hai vị cao nhân ta đi hành tẩu giang hồ, kệ xác nhà người.

Hai người lên phòng cầm túi xách, xuống dưới thì ông anh vẫn đang mơ mơ màng màng chẳng hay biết gì. Chúng nó cười cười với nhau, móc luôn cái chìa khóa xe của anh hai rồi mở cửa, lái xe đi mất hút.

Một lát sau, khi ý thức trở về, anh Phong mới gọi:

-Tiểu Nhi! Hôm nay em rửa bát! Cấm cãi anh!

-... -Im lặng.

Ngó ngang ngó dọc chẳng thấy đứa nào, anh Phong chạy lên phòng, rồi khắp nhà, cũng chẳng thấy ai dù chỉ là cái bóng.

Khoan đã! Hình như anh vừa quên mất cái gì nhỉ?!

Để trí nhớ phát huy hết hiệu suất, anh Phong mới nghĩ ra vì nhớ được cuộc hội thoại với em gái khi anh còn đang “tự sướng” (chết chưa con^^), chìa khóa xe cũng đã...không cánh mà bay rồi!

-Shit! Con nhóc chết tiệt! Lại lừa anh rồi!!! (chứ không phải tại người “tự sướng” thành “sướng quá” luôn rồi a? Còn đổ tội cho em gái yêu tiểu Nhi?)

Chửi một hồi rồi, tìm gan phèo phổi anh cũng cần được tiếp thêm chút O2 chứ không đột quỵ thì có mà đi châu Diêm lão gia, rồi gặp ông bà tổ tiên, sau đó nghe họ tra tấn đủ kiểu vì không kiếm được cho Trần gia thằng cháu (chất) trai nối dõi! :v

Thế là anh Phong đây mới đưa ra một quyết định sáng suốt...

Không chửi em gái nữa, hít thở khí O2 và...

Dọn dẹp, rửa bát!^^

Đời nó là thế! Cãi nhau với con nhóc quỷ này có vẻ anh Phong đây mơ cũng chẳng thắng được! Thế nên bao phen hai đứa mới xông vào oánh nhau chứ!

Còn về phía nhị vị cao nhân kia, hai đứa chúng nó có biết sợ là gì chứ? Bây giờ mới gần 9 giờ tối, cứ vui chơi thỏa thích!^^

Tại nó đến Kingdom Karaoke, đã được Anh Vân đặt trước từ khi mới về phòng Vip nhất. Nhưng một sự cố đã xảy ra...

Phòng Vip này đã bị hai thằng cha nào đó mà nhân viên trong quán nói là khách Vip chiếm mất rồi!

-Tôi không quan tâm! Chúng tôi đã đặt trước chỗ này rồi! Tại sao lại để người khác chiếm mất?- Tiểu Nhi không sợ trời không sợ đất, thì những phục vụ bé nhỏ kia có gì phải sợ?

-Xin lỗi quý khách! Hai vị đó là khách Vip quen của quán chúng tôi! Nên...

-Tôi không quan tâm!!! Bây giờ các người định làm sao?- Anh Vân quát làm cô phục vụ mặt mày tái mét.

-Dạ...tôi...Hay hai vị vào phòng Vip 2 ạ!

-Chúng tôi mà phải vào Vip 2?- Tiểu Nhi cười, rồi kéo tay Anh đi thẳng vào trong.

-Ồ...Quý khách xin chờ ạ!- Cô phục vụ vội gọi theo.

Ai mà thèm để ý? Tiểu Nhi và Anh Vân rút cuộc vẫn phòng Vip nhất mà thẳng tiến.

Đứng trước cửa rồi mới nhận ra bên trong khá yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có tiếng rót rượu êm tai. Tiểu Nhi lắc đầu, đập thẳng cửa rồi cùng Anh Vân hiên ngang bước vào trong.

Bên trong chỉ có duy nhất hai người, nói chính xác là hai tên con trai. Nhận thức từ con mắt cao siêu của Gia Cát Tiểu Nhi cho biết, trong hai tên này, tên bên phải khá đẹp trai, nhưng nhìn mặt lại thấy rõ hai chữ “dê cù” =.= .Tên bên trái thì ngược lại, hắc rất rất đẹp trai...

Khoan đã! Hình như có gì nhầm lẫn?

Tên bên trái kia không hề đẹp trai chút nào!!! Vì hắc chính là tên “giẻ rách”!

Thì ra hai tên khách Vip mặt dày hơn mỡ lợn (hơi quá rùi :v) chính là hai tên hồi sáng gặp ở sân bay? Tên giẻ rách kia chính là kẻ thù không đội trời chung của Gia Cát Tiểu Nhi!

(Chết cha con gà ta rùi!)

7. Chương 7: Cặp Oan Gia Thứ Hai

Sống trên giang hồ bao năm, giờ mới biết trái đất tròn đến nỗi đi đâu cũng gặp được người quen, mà người quen này chính là kẻ thù không đội trời chung =.=

Tiểu Nhi nhìn chăm chăm tên giẻ rách bên trái, ức chế rùi a!

-Tên giẻ rách! Rảnh quá sao mà chiếm chỗ của ta?

Chuyện đây đâu phải dạng vừa! Chiếm chỗ của chuyện? Chuyện nào có dễ yên! Ít nhất cũng thể hiện bản lãnh bao năm tu luyện trên giang hồ của chuyện chứ!^^

Tên “giẻ rách” ngẩng đầu nhìn con nhóc trước mắt...

-Con khùng!- Buông một câu.

Đắng lòng Gia Cát tiên sinh thế kỷ 21! Sao trên đời dám có kẻ lớn gan nói chị đây như thế?

-Nhi! Mà quen hai thằng cha kia à?- Anh Vân hỏi nhỏ.

Khác với giọng nói như muỗi kêu kia, Tiểu Nhi nhà ta hét lớn với tần số vô cùng cao:

-QUEN HAY KHÔNG KỆ XÁC NHÀ HẮN! TÓM LẠI MỘT CÂU HẮN ĐÃ CHIẾM CHỖ CỦA CHÚNG TA!!!

Ba người còn lại tuy chỉ có hai tên kia quen nhau nhưng lại cùng lúc bịt chặt lỗ tai.

-Cô điên à? Hét cái quái gì thế?- Tên “giẻ rách” kia trừng mắt lên tiếng.

-Anh điên à? Kêu cái “tiếng” gì thế?- Tiểu Nhi nào chịu thua.

-Tôi nói tiếng người, tiếng Việt chính gốc đấy!

-Thế đã ai nói anh không phải nói tiếng người đâu?! Là tự anh nhận nhé!

-Cô...

-Cháu ngoan gọi cô chi vậy?

Cụ thể là...một trận đấu “vô mồm” đã diễn ra, và nam chính đã bị nữ chính hạ gục. Nhưng nam chính nhớ ơn Hồ Chủ tịch vĩ đại, trong lòng tự hô khẩu hiệu “Quyết chiến quyết thắng”, vẫn dũng cảm đứng lên đấu tranh, giành lại độc lập (cho bản thân =.=).

Hai người còn lại là nam phụ và nữ phụ đứng ngoài làm cảnh chán rồi mới chịu lại gần nói chuyện, đồng nghĩa với việc tự biến mình thành nam, nữ chính (chỉ làm cảnh thôi thì phí quá ^^).

Truyền thuyết kể rằng (cũng có thể là Cổ tích kể rằng): thường thì hay là nam chính mở lời trước thì phải a! Vậy ta đây cũng cứ theo bố cục của một câu truyện truyền thuyết (hay Cổ tích gì đó) mà kể a^^!

-Xin chào! Rất hân hạnh gặp cô!- nam phụ (cũ) bây giờ là chính lên tiếng trước. Anh Vân chào:

-Xin chào! Bộ anh quen bạn tôi hả? (Sorry a vì chị này cũng đâu thuộc loại hiền lành thực nữ đâu, ta sao có thể nói rằng chị này cười e lệ hay khuôn mặt đồ ỉm gì gì đó đại loại thế được ^^)

Nhân vật nam cười cười, chị này khó chinh phục ghê a!

-Chúng tôi tình cờ gặp nhau hồi sáng ở sân bay! Cô gái xinh đẹp kia vô tình va phải bạn tôi!

Anh Vân liếc xéo nhân vật kia, nói:

-Tôi hiểu rồi! Vậy thì chúng ta cũng là kẻ thù!

Nhân vật chính kia: cười nhún nhó!

-Vậy cô có thể cho tôi biết tên của cô chứ?- Cố làm quen a^^

-Anh Vân tiên sinh! Đó là tên của tôi!

Nhân vật chính kia: miệng chữ O (vừa cho quả táo bay vô á)

-Tôi là Văn Khánh!- Khánh cười cười.

-Chào Khánh “dương”!- Anh Vân chìa tay.

Khánh cũng đưa tay ra bắt, rồi hỏi:

-Tôi là Văn Khánh, sao là là Khánh Dương? (chưa hiểu “dương” là chi rùi)

-Ý tôi là: Chào Khánh dê! Nhìn mặt anh đã biết rất dê rồi!- Anh Vân nói không kiêng nể.

(Đời đẹp ghê a^^! Ở đâu cũng có cãi nhau, nói móc nhau hết á! Ta đây thì lại rất thích xem cãi nhau đấy!)

8. Chương 8: Sao? Dám Không?

Anh Khánh đáng kính đã bị Anh Vân tiên sinh chơi một vỏ đau quá!

Và anh đã quyết tâm...chinh phục chị này bằng được!^^

-Tôi không có dê! Cô hiểu lầm rồi!- Khánh mặt nhăn như sắp khóc.

-Tôi không có nhầm! Anh cũng hiểu lầm tôi rồi!- Đố ai cãi được chị Vân a.

(Cứ cãi nhau đi! Bốc lửa vào nhé! Ta ngó qua chỗ “hai đứa kia” cái đã).

Tiểu Nhi hất mặt, nói:

-Nói chung, mi là tên giẻ rách cùi!

-Cô cũng không phải con gái!- Tên kia đáp.

-Người họ tên là khỉ gì mà dám ăn nói với ta bằng cái giọng đó?

-Thế cô họ tên là vượn gì mà dám ăn nói với tôi bằng cái giọng đó?

Tiểu Nhi trừng mắt, nói to:

-Tên ngu! Ta không phải vượn viếc gì cả! Ta là Gia Cát Tiểu Nhi!!!

-Nhóc đần! Tôi cũng không phải khỉ khiếc gì cả! Tôi là Nguyễn Vũ Quân!!!

Hai người cứ thế đấu đá nhau, “miệng” có tuyệt chiêu cao thâm sát thủ gì cũng cứ thế tung ra, không hề khách khí.

-Quân cái gì? Ta không quen!- Tiểu Nhi làm ngơ.

-Gia Cát cái gì? Chưa từng nghe đến!- Quân không thèm để ý.

Cứ cãi nhau hoài cùng đâu phải cách hay. Tiểu Nhi kia còn chưa từng nghĩ đến trên đời lại có người “đạo hạnh cao thâm” như vậy, có thể đối đáp lại được Tiểu Nhi nức tiếng giang hồ đây ==

Thật ra bên phía tên Quân “giẻ rách” cũng đang ngạc nhiên. Con nhóc này ghê gớm thật, lại có thể cãi hấn đến tận cùng thế giới =.=

-Không nói nhiều! Sao anh chiếm chỗ của chúng tôi?- Tiểu Nhi hỏi tiếp.

-Của cô khi nào? Chúng tôi tới đâu ai nói gì?

-Bạn tôi đã đặt chỗ từ sáng sớm vì chắc chắn đêm chúng tôi sẽ tới đây! Ai ngờ bọn phục vụ kia dám nói hai người là khách Vip nên cho vào luôn! Lũ dở hơi! Chẳng lẽ ra uỳnh ấy phát!- Tiểu Nhi hậm hực.

-Cô rốt cuộc có phải con gái không vậy? Mở miệng ra là đòi đấm với đá? Bộ không sợ sau này “ế” chắc?- Quân lắc đầu.

-Kệ xác tôi! Dù sao tôi cũng chẳng định lấy chồng!

Đây là lời nói của...một cô gái?

-Này cô! Sao cô có thể nói như vậy? Con gái nên mau chóng lấy chồng sinh con, làm nội trợ ở nhà!

-Thế mẹ anh làm gì?- Tiểu Nhi hỏi.

-Phó chủ tịch...

Không để Quân nói hết câu, Tiểu Nhi hất mặt:

-Nên kêu mẹ anh từ chức về làm nội trợ đi! Đàn bà con gái nên lấy chồng sinh con, làm nội trợ ở nhà!

-Cô... -Á khẩu rồi ạ! (Tự mi nói thế trước á)

Không thể thua không thể thua! Ý chí quyết thắng đã làm mờ con mắt Quân đại ca rồi!

-Nhưng dù sao mẹ tôi đã lấy bố rồi sinh ra tôi!- Quân bắt mồm.

-Chứ không thì sinh ra ông anh chắc?- Tiểu Nhi vênh mặt.

-Cô...Tóm lại mẹ tôi vẫn hơn cô! Đồ con gái “ế” chồng!

-Đã nói tui không có ý định lấy chồng mà! Anh bị đàn chắc?

-Vậy sao? Vậy cô dám lấy tôi không?

Quân hỏi như vậy vì nghĩ chắc rằng Tiểu Nhi sẽ đỏ mặt rồi á khẩu khỏi cãi nổi luôn! Nhưng sự thật đã chứng minh, Tiểu Nhi em nó không hề có dấu hiệu sẽ đỏ mặt hay gì gì đấy(đại loại thế).

-Dám!!!- Tiểu Nhi nói chắc như đinh đóng cột.

Ngoài dự liệu rồi! Đám lao phải theo lao, Quân nói tiếp:

-Vậy ngay ngày mai cô và tôi cưới nhau! Sao? Dám chứ?

-Dám!!! Nhưng có một điều kiện!

Quân khoanh tay trước ngực nhìn Tiểu Nhi, hỏi:

-Nói thử?!

-Khi tôi thành vợ anh cũng đồng nghĩa với việc anh làm nô lệ cho tôi! Ngày ngày làm mọi việc dù vất vả cũng cấm thuê người làm! Đêm đêm dù lạnh âm độ cũng ngủ dưới sàn nhà! Phải nấu ăn cấm dùng bất cứ biện pháp nào khác! Còn phải tự mình mang thai rồi sinh con thay tôi! Làm cách nào kệ xác anh! Tôi không quan tâm!

-Cô...

Tiểu Nhi nhếch môi:

-Sao? Dám không?

Tức giận như nổi uất ức của giai cấp vô sản vớ tư sản, Quân nói, cố hết sức cho volume thật nhỏ:

-Không!- Nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu ^^

(Hết cách hết cách rồi!)

9. Chương 9: Hai Cô Gái Khó Chơi!

Nghe câu trả lời như vậy, Tiểu Nhi vô cùng sung sướng! Chọc tức được tên Quân “giẻ rách” này thì lại càng sung sướng hơn, quên hết chuyện bị chiếm mất phòng hát vừa rồi (thật ra ngay từ đầu đã quên luôn con bạn thân rồi =.=)

-Vân! Tao chán rồi! Về thôi kéo ông anh tao ở nhà lại buồn!- Tiểu Nhi gọi Anh Vân.

Do bị bạn thân cho ăn bơ “dài hạn”, Anh Vân mắc phải chứng tự kỉ, ngồi đối diện Khánh uống rượu từ lâu rồi.

-Ây mày! Về đi!- Tiểu Nhi gọi lần hai.

-...

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng thì Tiểu Nhi nhà ta cũng đã hiểu bạn thân bị gì rồi. Cười cười, Tiểu Nhi bước đến bên cạnh Anh Vân, thì thâm vào tai cô nàng đang mãi mê tự kỉ:

-Tao đi ăn đêm đây!

Tuy chỉ là một câu nói bình thường nhưng mọi người cần phải biết, với thể loại “người nhưng sức ăn của heo” như Anh Vân thì câu nói bình thường kia lại có sức công phá vô cùng lớn =.=

-Thật không? Tao đi chung a!!

Quả nhiên đúng như dự đoán của Gia Cát Tiểu Nhi, Anh Vân tiên sinh đã chịu mở miệng rồi.

-Này Vân tiên sinh! Cô không sợ mập sao mà ăn đêm?- Khánh ngồi im re từ nãy cuối cùng cũng mở miệng.

-Không!!!- Đáp gọn.

-Chứ cô định làm con cò chắt?- Khánh hỏi tiếp.

Anh Vân liếc xéo Khánh, nói bình thản:

-Cò cũng được! Vậy anh là dê!- Nói rồi kéo tay bạn hiền đi thẳng ra ngoài.

Trong phòng hiện giờ chỉ còn lại hai chàng trai trẻ (nhưng không khỏe). Một tên đầu óc choáng váng (đã đến lúc cần panadol rồi đây ^^), một tên qua vài phút rồi vẫn mắt chữ A mồm chữ O nhìn theo hướng Anh Vân tiên sinh vừa đi.

-Mày thấy cô gái đó thế nào? Cô gái tự xưng là Anh Vân tiên sinh ý?!-- Sau khi phục hồi ý thức, Khánh đại ca mới chịu lên tiếng hỏi Quân đại ca.

-Tạm!

Vâng! Anh Quân trả lời rất chi là hờ hững.

Khánh trừng mắt nhìn thẳng bạn ngồi bên cạnh như thằng bị đờ, hỏi:

-Thế còn cô gái vừa cãi nhau với mày? Cô ta tự xưng là gì nhỉ?

-Gia Cát Tiểu Nhi!

Vâng! Anh Quân trả lời rất chi là ngắn gọn.

-Toàn những cái tên kì lạ! Tên cũng giống với người vậy! Nhưng dù sao tao cũng công nhận hai người họ con gái mà chẳng giống con gái! Còn cãi lại tao nữa chứ! Khó chơi ghê!- Khánh tiếp tục.

-Về!!!- Một câu mệnh lệnh rất rất vô cùng cực kì ngắn gọn! ^^

Nói rồi Quân cũng ra ngoài luôn không hề để ý đến thằng bạn còn đang ngồi chơ vơ giữa bàn rượu.

-Này! Tại sao tao phải trả tiền?- Khánh giận dữ gọi theo.

-Đó là việc của mày! Nhanh chóng lên nếu không muốn lát phải đi bộ hoặc kêu taxi về!

Đáng trách! Thật đáng trách!

Rõ ràng hai người cùng uống mà cuối cùng chỉ có mỗi mình Khánh đại ca phải trả tiền, đã thế lại phải tính cả phần của Anh Vân tiên sinh hồi nãy nữa chứ! Con gái gì uống rượu khủng khiếp, nháy mắt đã ba chai rồi đấy! Mà sao bây giờ giá rượu lại tăng đột xuất lên gấp đôi thế? Hồi nãy coi Menu cũng không cao đến thế cơ mà?

Còn về phía hai vị nữ cao nhân kia thì sau khi ăn uống thứ gì đấy (nói thật là ta cũng không điều tra được tụi nó đi đâu, ăn gì? Ta không có lỗi a! Ta nghèo lắm nên cũng chẳng có “xu hào” nào đi thuê thám tử điều tra đâu ^^), cả hai đều đã về nhà, thoát kiếp nạn anh trai (ổng đi khò lâu rồi ạ), sau đó cũng lăn lên giường và ngủ tiếp.

(Bật mí chút về đoạn trên nhé:

Sau khi rời khỏi phòng Vip, vừa xuống dưới đã thấy cô phục vụ ban nãy cứ thấp thỏm ngó nghiêng. Tiểu Nhi tình nghịch nháy mắt với Anh Vân, rồi nghiêm mặt tới trước cô phục vụ, nói:

-Chúng tôi sẽ không truy cứu chuyện này nữa! Hai người kia cũng đã xin lỗi rồi và họ cũng mời chúng tôi uống vài chén! Lát nữa khi họ thanh toán, số tiền cứ tăng lên gấp đôi, không được nói với họ bất cứ câu gì tôi nói với cô ở đây! Nếu không...cô đừng trách tôi!

Cô phục vụ tưởng thật liền gật đầu lia lịa, và lát sau khi viết hóa đơn cho hai “khách Vip” kia, cô đã nhân đôi số tiền lên, và cũng tuyệt đối không ho he dù chỉ là một câu!^^)

(Nói thêm câu nữa nha! Nói là vào quán Karaoke chứ thực ra Tiểu Nhi cũng chỉ từ đầu đến cuối đeo tai nghe nghe mấy bài của anh Tùng thôi à, chứ nào có dám hát, chỉ ăn uống thôi! Lí do thì cứ hỏi Anh Vân tiên sinh nhé!)

10. Chương 10: Đứa Em Gái Đáng Sợ!

Chuyện kể rằng...ngay ngày đầu tiên từ nước ngoài trở về Tổ quốc thân yêu, hai vị cao nhân Gia Cát Tiểu Nhi và Anh Vân tiên sinh đã trở thành một chủ đề hot với...vài người gặp hai nhóc này thôi ạ! Nhưng những rắc rối hai nhóc gây ra thì đều “không phải vừa”.

Sáng hôm sau, anh Phong vẫn là người dậy trước tiên, rửa mặt mũi xong rồi mới nhớ đến một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, một trách nhiệm vô cùng lớn lao.....

Chính là đánh thức em gái yêu dậy! =.=

Anh không dám đi mạnh, mà chỉ rón rén tới trước cửa phòng, mở cửa, rồi lại rón rén bước vào.

Cô nhóc này gần như không lúc nào có thể yên một chỗ được, hiếm khi thấy nó ngủ say thế, anh quả thật cũng muốn để nó ngủ lâu hơn một chút.

Gương mặt nó lúc này thanh bình quá, vô cùng dễ thương, không còn cái vẻ nghịch ngợm quậy phá như bình thường nữa. Thậm chí anh là anh của nó mà tim còn đập thình thịch đây này! =.=

Anh Phong mỉm cười, rồi lấy điện thoại chụp lại gương mặt lúc này của em gái. Suy nghĩ một lát, anh vuốt vuốt cằm:

-Thôi kệ! Hôm nay cho chúng nó nghỉ một hôm! Chắc hôm qua cũng mệt rồi!

(Chơi hoài cũng mệt a!)

Anh Phong mỉm cười, nhìn lại tấm hình trong điện thoại rồi bước ra cửa, đi xuống nhà nấu bữa sáng (trai ngoan ^^).

Mãi đến giữa trưa mới thấy hai vị cao nhân kia thức dậy rồi xuống nhà. Gia Cát đại cao nhân chính là người mở miệng hỏi ông anh trai trước:

-Anh hai! Có đồ ăn sáng chưa? Em đói!

Con nhóc này quả thật rất đáng yêu! Lúc này, nó một tay còn dụi dụi mắt, khuôn mặt ửng đỏ, giọng còn ngái ngủ hỏi anh trai như đang làm nũng...

Anh Phong “cốc” nhẹ vào đầu Tiểu Nhi một cái (“nhẹ” cơ đấy ^^), nói:

-Trưa rồi em gái ạ! Em nên hỏi anh xem có bữa trưa chưa mới đúng đấy! Con gái gì mà lười, suốt ngày ngủ như heo?! (Là do mi cho nó ngủ đấy!)

Gia cát đại cao nhân nghe từ “heo”, lập tức mở to mắt, rồi cốc (thật ra là phang =.) mạnh vào đầu anh trai không chút kiêng nể.

-Vậy anh cũng chỉ là anh của con heo! Nhưng em là heo dễ thương, anh là heo đực già nua béo ú!

-... -Anh Phong đã không thể nói được gì rồi.

Anh Vân tiên sinh mơ mơ màng màng nói:

-Ế! Ăn cơm trưa đi chó! Xong hai ta lại đi ngao du thiên hạ!

-Mày nói chuẩn khỏi chỉnh!- Tiểu Nhi cười tươi rói.

Nói xong rồi cần bổ sung năng lượng để khi khác còn nói tiếp, nhị vị cao nhân lại an tọa trên ghế, đánh chén các “sơn hào hải vị” mà tên “vô sản” kia vừa nấu xong, khói còn bốc nghi ngút!

Vô sản đương nhiên không được phép cùng ăn với tư sản, cho nên anh Phong này giờ vẫn cứ đứng trố mắt nhìn hai đứa chúng nó đánh chén thức ăn của mình. (là mi ngu không ăn đấy chứ :v)

Ăn xong rồi, lau miệng rồi, hai vị cao nhân lại tạm thời cuốn gói (chỉ có cái túi tiền thôi ạ) chuẩn bị tiếp tục hành tẩu giang hồ.

Vừa ra đến cửa, hai đứa nó đã bị anh Phong gọi lại.

-Sao ế anh hai?- Tiểu Nhi thắc mắc.

Anh Phong kéo chúng nó ngồi xuống ghế, rồi cũng an tọa đối diện chúng nó, mặt nghiêm nghị:

-Hai đứa cũng chuẩn bị đi học tiếp nhé!

Trong khi hai đứa còn đang “sốc” và ngơ ngác thì anh Phong đã lịch sự bồi thêm một câu rất chi là quen thuộc:

-Cấm cãi anh!

-Anh hai! Sao tụi em phải đi học?!- Tiểu Nhi nhăn nhó.

-Đúng đúng! Hồi đó baba em có nói sau khi du học xong sẽ không cần học nữa mà!- Anh Vân nhăn nhó.

Anh Phong cười:

-Là baba em đùa đó! Các em tuy đều có thành tích xuất sắc khi ở nước ngoài, nhưng không có nghĩa các em sẽ phải nghỉ học! Các em còn chưa xác định được mình sẽ học trường Đại học nào nữa cơ mà!

Tiểu Nhi xụ mặt:

-Lại là học! Lắm loại trường thế!

-Nếu không anh cho em đi theo baba, hoặc theo mama làm diễn viên nhé! Thế là khỏi học! Thôi nghe lời anh! Không được cãi!

-Thôi được rồi! Em nghe anh! Bao giờ thì đi?- Tiểu Nhi tru môi rất chi là dễ thương.

Anh Phong gật đầu:

-Ngày ngày mai!

Tại sao? Tại sao là ngày mai? Nhị vị tiên sinh ta còn chưa lên đường trừ gian diệt bạo được bao lâu cơ mà? Tại sao lại phải đến trường rồi nghe các cụ ông cụ bà “giảng dạy” đủ thứ vớ vẩn? (để các “cụ ông cụ bà” kia nghe được thì khốn a).

-Cấm cãi anh! Đáng lẽ hôm nay sẽ nhận lớp rồi nhưng anh nể các em vừa về còn mệt nên cho ngủ thêm buổi nữa! Mai sẽ chính thức học!- Anh Phong nói.

Thôi được rồi! Ở đây ta không được quậy thì ta ra trường quậy! Gia Cát tiên sinh thế kỉ 21 ta có gì mà phải sợ?

-Được thôi! Nhưng anh phải đồng ý cho em nghịch đã đời cả ngày hôm nay! Nếu không chết em cũng không đi học!- Tiểu Nhi nói, tay không biết kiếm đâu ra con dao gọt trái cây “sáng loáng”, kề sát cổ.

-Ấy da! Mày chết tao tình nguyện chết chung a! Chúng ta đời này kiếp này dù chết cũng làm tử muội!- Anh Vân tiên sinh nói.

Đáng sợ! Quả thật đáng sợ! Anh Phong rút cuộc phải nhắm mắt đồng ý với cô em gái “không thể nói nổi” kia, cho nó quậy thỏa thích cả ngày (chứ nó chết thật thì anh đây cô đơn lẻ loi lắm ==)

Hai đứa kia nghe được anh trai đã đồng ý thì liền phi như bay ra ngoài! Ngày cuối cùng mà, mặc kệ là giữa trưa nắng gắt hay mưa giông gió dạt gì, nhị vị tiên sinh nhất định chơi, nhất định quậy, trời đất thiên nhiên gì cũng đừng hòng ngăn cản!

11. Chương 11: Tai Nạn “nhẹ”

Do quá hưng phấn, Gia Cát đại cao nhân Tiểu Nhi đã có hơi “kích động” khi lái xe, và thế là một sự kiện vĩ đại đã xảy ra...

Con Audi A4 anh Phong vừa tậu về trước khi tui nó về nước vài hôm đã đụng (nhẹ thôi à nha) vào một con xe thể thao khác.

-Ui da!- Tiểu Nhi xoa xoa cái đầu

Anh Vân tiên sinh có vẻ hơi sốc, trừng mắt:

-Nhỏ kia! Hôm nay mày kích động quá đà sao mà chơi trò tai nạn thế? Ngộ nhờ tao chết thì sao?

-Im miệng ngay! Tao cho nghe nhạc bi giờ! Mau xuống xe xem xét tình hình đã!- Tiểu Nhi quát lại.

Gì chứ chỉ nghe một chữ “nhạc” thôi là Anh Vân tiên sinh đã hoảng sợ lắm rồi, tim gan phèo phổi muốn bắn ra ngoài hết. (giai đoạn cuối mà! Các bác thông cảm)

Nhị vị cao nhân xuống xe cũng là lúc chủ nhân của chiếc xe thể thao kia bước xuống. Không chỉ một mà là hai người, còn là nam đấy!

Trời ạ!

Đến đâu cũng gặp người quen hết à!

Quân thấy Gia Cát Tiểu Nhi kia từ xe bước xuống đã thấy ức chế rồi! Sao mới gặp có chưa đến hai ngày đã đủ các thể loại thảm họa vậy?

-Cô chán sống muốn chết rồi à? Hôm qua nghịch còn chưa đủ sao mà đi gây tai nạn?- Quân quát.

Tiểu Nhi tru môi (dễ thương dễ thương, có sức công phá khá lớn a):

-Tui đâu có cố ý!

Cái kiểu tru môi như trẻ con này...ừm...rất hợp với cô nhóc nghịch ngợm này! Phải nói là rất đáng yêu a! Quân đại ca nhìn cái mặt trẻ con nghịch ngợm kia không chớp mắt (sắp tương “4” rồi a)

Quân lần đầu tiên thừa nhận, mình bị “dở” rồi! Sao có thể thấy con nhóc này dễ thương được?

-Vậy sao còn đứng vào xe tôi? Bộ cô không biết lái xe sao? Rõ ràng không muốn sống mới đi tập lái xe trên đường cao tốc! May cho cô bây giờ giữa trưa không ai qua lại, nếu không giờ cô và bạn cô chỉ còn cái xác thôi!- Quân tiếp tục.

Sao? Cái gì? (Con gì? ^^)? Tên trước mắt kia dám ăn nói với bốn cô nương đạo hạnh cao siêu như ta như vậy? Tiểu Nhi lập tức trừng to con mắt, quát:

-Mi chán sống thì có a! Ta mới chỉ va nhẹ chút xíu thôi! Xe mi có thiệt hại gì nặng đâu? Hơn nữa cả mi với tên bạn “dê già” bên kia cũng có bị thương chút xíu nào đâu?!- Nói rồi chỉ tay qua phía tên “dê già” bên kia.

-Ngu! Tên đó là “dê cụ” mới đúng!- Quân đổi chủ đề rất chi là không hợp lí.

-Ngốc! “Cụ” với “già” cũng đâu có khác gì nhau!- Đổi chủ đề hả? Bốn cô nương đây chấp tất!

-Cụ khác, già khác chứ! Cụ già hơn!

-Bạn mi mà chê già vậy đó hả? Chúng tớ tuổi mi cũng lớn rồi a!

-Cô...

Được thể xông lên, Tiểu Nhi tiếp tục nghênh chiến:

-Rõ ràng mi mới là tên chán sống muốn chết còn nói ta?! Tớ đâu lớn tuổi, già nua xấu xí, sức khỏe không còn rồi còn cố mà lái xe thể thao trên đường cao tốc! May tớ mới chỉ gặp phải ta, nếu không giờ mi và tên “dê cụ” kia cũng chỉ còn cái xác thôi!

Đau đầu, đau quá rồi! Quân đại ca một lần nữa bại trận, người chiến thắng lại chính là người làm sai mà không hề sai (chính là kẻ gây ra tai nạn “nhẹ” hôm nay a).

-Đau lòng chứ?- Anh Vân tiên sinh vở vai tên “dê già + cụ” đang đau lòng tự kỉ ở một xó tường.

-Tôi tệ vậy sao?- Anh Khánh đây quả thật cần một lời an ủi.

-Còn tệ hơn thế nữa!- Vân tiên sinh gật đầu.

Hai vị đại ca đã thua hai cô nương! Thật thảm hại!

-Chúng ta về!- Nhận giải thưởng chiến thắng là “màn tự sướng” của chính mình xong, Gia Cát đại ca nhân nghênh ngang đưa ra đề nghị.

-Ừ!- Anh Vân đáp.

-Khoan đã! Cô làm xe chúng tôi xước rồi! Mau đền cho tôi!!- Quân đại ca sau khi bị thua, cố gắng tìm cho được một lí do gì đó để giành lại một chút ưu thế.

-Bao nhiêu?- Tiểu Nhi kéo cánh cửa xe.

-Ít cũng khoảng 10 triệu!- Quân đáp, trong lòng thầm nghĩ nhất định cô gái này sẽ phải xin lỗi.

Bộp!

Một tấm thẻ tín dụng được Tiểu Nhi ném thẳng tới trước mặt Quân đại ca một cách rất chi là vô lương tâm!

-Chắc là thừa đấy! Nhưng không cần phải trả tôi! Chết cũng không muốn gặp lại mi! Mi đi chết đi!- Tiểu Nhi nói xong, rô ga phóng xe chạy mất.

Trong lòng cô nhóc đang thầm nghĩ : “May mà xe không hỏng hóc gì mấy! Không thì có mà tiêu với anh trai!”.

(Mà bà đâu có sợ anh trai đâu, toàn ổng bị bà cho lép vế mà! =.=)

Còn hai tên “giẻ rách” và “dê vừa già vừa cụ” kia đang đứng ngơ ngác, chơ vơ giữa buổi trưa hè nóng bức!

Ai ngờ được con nhóc mặt non choẹt này lại có lăm tiền thế? Bị nó hạ nhục rồi!

-Mày nhục hơn tao rồi Quân ạ! Hai em này không phải vừa đâu!- Khánh dè võ vai thẳng bạn chí cốt đang đờ người ra.

Rất nhanh khi câu nói của Khánh vừa dứt, Quân nhảy tót lên xe, rồ ga phóng thẳng...

Kết cục cuối cùng đã quá rõ ràng, anh Khánh đã bị bỏ rơi, cuối cùng đành cần răng kêu taxi về nhà...

(Đương nhiên tấm thẻ tín dụng kia vẫn nằm yên dưới đất! Hẳn thẳng ăn mày nào vô tình nhặt được sẽ đổi đời ngay à! Ai có nhu cầu thì đi lượm đi nhé, kéo mất cơ hội a! Địa chỉ xin liên hệ chị Gia Cát Tiểu Nhi nhé! Không biết cách liên lạc thử vô google, Wikipedia nhé!)

12. Chương 12: Oan Gia Vãn Hoàn Oan Gia

Sau khi buông lời tạm biệt “kiểu đặc biệt” cho Quân, Tiểu Nhi có đi sửa lại cái xe một chút, vì dù nặng nề gì cũng có chỗ bị bong sơn mà^^

-Thằng cha chết tiệt! Có chết tao cũng không muốn gặp lại hần một lần nào nữa!- Tiểu Nhi làu bàu.

-Thôi mày ạ! Chửi thẳng điên đó hoài làm gì?- Anh Vân phải thay tên “điên” kia nghe Tiểu Nhi chửi một hồi, hai tai sắp ù cả lên rồi.

Nhìn chiếc xe đang được nhân viên bảo dưỡng sơn lại, Tiểu Nhi không khỏi than:

-Ai ui! Anh tao mà biết việc này chắc đi đời quá! Mai lại còn phải đi học này học nọ nữa chứ!

Đúng là oan gia ngõ hẹp, đi đến đâu gặp nhau đến đấy! Mà đã gặp rồi không cãi nhau quả không phải người!

Một cặp là Gia Cát đại cao nhân và Quân “giẻ rách” nhưng có đạo hạnh cao siêu, phải đấu khẩu với tên này, Tiểu Nhi cũng có phần hoang mang!

Cặp còn lại là Anh Vân tiên sinh và Khánh dè “vừa già vừa cụt”. Tên này lại rất dễ đối phó nên để thắng hần cũng chẳng mấy khi cần đến trí tuệ cao siêu của Anh Vân tiên sinh, chỉ hơn nữa có chút xiu thôi hần cũng đã “khóc” thiệt rồi a.

Hai tên kia rõ ràng là bạn mà lại khác nhau một trời một vực!

Một tên không dè nhưng khó đối phó. Tên còn lại rất dè nhưng lại dễ đối phó.

Một tên cứng rắn đến nỗi có lẽ cả đời không bao giờ khóc! Tên kia thì lại dễ khóc dễ cười (chẳng biết đâu mà lần).

-Ít ra hần còn có nét đẹp trai, nếu không tao cho hần bay răng lâu rồi!- Tiểu Nhi nghiêng răng ken két, nhớ lại khuôn mặt của tên giẻ rách.

Anh Vân tiên sinh trầm ngâm một hồi, rồi phán:

-Tao lại thấy mày với hần yêu nhau được đây!

Sặc!!!

Tiểu Nhi dù trong miệng chẳng có cái gì (ngoài răng, lưỡi,...) cũng sặc vì câu nói kia của Vân.

-Mày bị dở à?- Tiểu Nhi trừng mắt.

-Tao dở chỗ nào?- Anh Vân không phục.

-Nói sai hoàn toàn!- Tiểu Nhi bát măn.

-Tao sai chỗ nào?- Anh Vân không đồng ý.

Tiểu Nhi hét lớn:

-SAI Ở CHỖ MÀY NÓI TAO VỚI TÊN “GIẾ RÁCH” KIA...

Két!!!!!!!!!!!!

Chưa kịp nói hết câu thì một chiếc xe thể thao từ đâu (từ ngoài chứ đâu =.) lao thẳng vào chỗ Tiểu Nhi “vừa đứng” may mà nó đạo hạnh cao siêu, nhanh chân thoát được!

Từ trong xe, một tên con trai bước xuống...

Vẫn gương mặt quen thuộc này, Tiểu Nhi có lẽ cả đời không bao giờ quên...

“Kẻ mà ai cũng biết là ai đó” này chính là...oan gia của Tiểu Nhi...

Quân “giẻ rách” đã già lắm!!!

Thật ra lúc này có một điểm khác thường, nhưng ngoài Anh Vân tiên sinh, chẳng ai có thể nhận ra điều này được, chính là một thiếu sót kì lạ!

Gia Cát Tiểu Nhi vì lòng thù hận, hai mắt lửa cháy phừng phừng, nước mắt khó mà dập nổi...

-Tên chết tiệt nhà mi! Ta nói cả đời này không muốn gặp mi nữa mà! Sao còn dám ở đây? Lại còn định đụng chết ta? (chết sao được? Chết thì có mà hết truyện ^^).

Quân cũng phản bác:

-Ai thèm đụng cô? Ai thèm gặp cô? Tôi cũng tình cờ ngang qua bảo dưỡng lại xe thôi mà!

Oan gia vẫn hoàn oan gia! Chẳng bao giờ “nhẹ nhàng” với nhau được một câu! (hình như không phải thế!)

13. Chương 13: Anh Vân Để Ý Tên Dê Già

Tiểu Nhi không bao giờ chịu thua, tiếp tục nói:

-Chứ sao ta đứng đó mi cố ý lao thẳng vào làm gì? Khác gì muốn đụng chết ta? Nói cho biết! Động vào ta mi sẽ hối hận!!!

Theo suy nghĩ của Quân hiện giờ thì cô nàng này đang định lôi kéo gia đình ra làm chỗ dựa! (sai rùi sai rùi).

-Thích sao đây tiểu thư? Muốn lôi bố mẹ gì ra thì lôi đi! Nguyễn Vũ Quân này cả đời không sợ!

Còn theo suy nghĩ của Tiểu Nhi hiện giờ thì thằng cha này dần tới mức mức hiểu nhầm nó rồi! (đúng rùi đúng rùi).

-Điên! Bố với mẹ quái gì ở đây chứ? Ta đâu muốn lôi họ ra! Mi là ý gì đây?- Tiểu Nhi hất mặt.

-Khùng! Cô chẳng muốn cậy tiền của gia thế ra đây thì gì?!!- Quân cãi lại.

Điên khùng! Tên này AT quá mức rồi!

Anh Vân tiên sinh này giờ cũng chẳng thèm để ý đến cái cặp oan gia này làm gì cho rách việc, chỉ đang mãi mê nhìn nhìn ngó ngó xung quanh (tìm gì ế bà chị? ^^).

Đúng là thiếu mà! Thiếu nguyên cả một “thằng cha già”! :v

Anh Vân ngược mắt nhìn Quân “giẻ rách”, hỏi:

-Thằng cha già kia đâu?

Nghe câu hỏi của Anh Vân, cả Tiểu Nhi và Quân cùng đồng thanh:

-Cha nào?

(Là cùng đồng thanh đấy ạ! ^^)

Quân trừng mắt:

-Sao bắt chước tôi?

Tiểu Nhi lập tức cãi lại:

-Là anh nói theo tôi thì có!

-Cô!

-Anh!

...

...

Hai người không ai nhường ai, cả cái tiệm bảo dưỡng xe cũng có nguy cơ sập!

-IM NGAY CHO TÔI! KHÔNG CÓ ANH VỚI CÔ CÁI GÌ HẾT NỮA!- Anh Vân đã hết chịu nổi rồi.

Tiểu Nhi cười cười, rồi khoác vai bạn hiền, đổi giọng ngọt ngào (em bé đâu em bé đâu? Có sữa mẹ có sữa mẹ :v)

-Thôi mà bạn hiền làm gì nóng thế? Vừa rồi bạn hiền hỏi “thằng cha già” nào? Nãy giờ thấy có thằng cha “GIẾ RÁCH” thôi mà!

Tiểu Nhi nhấn mạnh hai chữ “giế rách”, cũng vừa lúc cặp mắt tinh tường liếc sang nhìn Quân.

-Trêu đùa nhau à?- Quân liếc xéo.

-Thằng hâm!- Liếc xéo cơ á? Chị đây chấp tất! (câu nì nghe quen quen a)

-Cô vừa phải thôi nha!

-Anh vừa phải thôi nhá!

Hở ra cái là lại cãi nhau, động nhẹ vào cái cũng lại cãi nhau!

Thế hai người này cười nhau thì sao nhỉ?

(M.n có thể tự suy nghĩ theo cách riêng của mình)

Hãy nói theo cách của bạn! ^^)

Thở dài chán nản, Anh Vân tiếp tục:

-Là tui nói cái thằng cha “vừa già lại vừa dê”, bạn của thằng cha “giế rách” kia kìa! Các người làm ơn im lặng ít nhất 1 phút cho tôi nhờ! Chỉ 1 phút thôi cũng có thể làm nên việc lớn đấy!

(1 phút ta có thể lên giường -> kéo chăn -> khò ngay và luôn!^^)

-Là thằng Khánh đẩy hả?- Quân hỏi lại.

-Phải!

-Chính là thằng cha sở hữu level dê thượng thừa? Kẻ thù của toàn nhân loại? (gái ngoan thôi chứ chị?)- Tiểu Nhi hỏi lại.

-Chính hần rồi!- Anh Vân đáp luôn, đương nhiên hai bà này rất hợp ý nhau trong việc nói móc người khác!

14. Chương 14: Hotboy Khánh Mượn Tiền

Và tại thời điểm này, hai tiếng cười lại đồng thanh vang lên...

Quân và Tiểu Nhi (trùng hợp ế)

Ngừng cười, lại vô tình nhìn nhau, Tiểu Nhi mới nhận ra một điều kì lạ...

Lại có ngày mình cùng hần nói cười chung một lời?

Nhìn thẳng vào đôi mắt sắc sảo mà đáng yêu của Tiểu Nhi, lần thứ hai Quân thấy cô nhóc này thật đẹp!

Đang vừa mải nhìn vừa suy nghĩ thì một giọng nói “yếu ớt và tuyệt vọng” chen vào, làm cắt ngang ánh mắt “triu mền đầu tiên” của hai người:

-Tui đâu có tệ đến mức đó? Sao hùa nhau nói xấu sau lưng tui?- Khánh uể oải như thằng đang trần trối những lời cuối cùng (sắp chết kìa bà con!^^)

(Đáng đời mi! Ai kêu tự nhiên vô duyên chen vào thời khắc đẹp để ta đã ban tặng cho cặp oan gia kia?!)

Anh Vân liếc xéo “tên sắp chết” kia, nói:

-Tệ quá rồi còn gì? Nhìn bộ dạng của mi bây giờ quá tệ!

-Bộ cô không động lòng ột hotboy nghịch ngợm này chút nào sao? Tui bị tên “dở người vô lương tâm” kia bỏ rơi, phải chạy bộ suốt nửa tiếng dưới trời trưa nắng gắt đấy! (thật không zìa?)

Ở bên này, thằng bạn “dở người vô lương tâm” kia nhếch miệng, nói bằng giọng vô cùng dửng dưng:

-Này thằng bạn dề già! Còn định bắt “người ta” đợi bao lâu nữa đây? Không thấy động lòng ột “thân già” kia chút nào sao?

Nghe câu này rồi Khánh mới “điện giật tỉnh giấc”, quay đầu nhìn ra bên ngoài tiệm bằng động- tác- cứng- ngắc...

Một chiếc xe taxi “lẻ loi” giữa trưa :v, một bác tài già nua với khuôn mặt đỏ như ớt, hai mắt “rực rỡ” với hai ngọn lửa đang bùng cháy!

Khánh thiếu gia quyt tiền taxi :v

Đúng là khó tin thật!

Quân thì ki bo khỏi nói rồi, làm gì có chuyện thằng này ượn tiền trả cho tài xế kia! Tiểu Nhi thì chưa từng nói chuyện với Khánh bao giờ (có không ý nhỉ? Ta cũng không có nhớ mà!^^)

Loại bỏ hai đáp án không thể thỏa mãn điều kiện của tình huống, như vậy chỉ còn lại một...

Anh Vân tiên sinh!!!

(Lưu ý: hai nhân vật oan gia kia sẽ bị chính ta “bơ” trong đoạn này ạ!)

Bằng hai con mắt đầy ánh “triu mền” và “cảm động” nhìn thẳng Anh Vân, Khánh nói (giọng ngọt hơn mía):

-Anh Vân tiên sinh cô nương!

-Gi?- Trả lời rất chi là hồ hững.

-Cho tui mượn chút tiền trả tiền xe! Xong chuyện tui trả cô ngay! Hồi nãy mải kiếm xe nên ví...rơi mất tiêu rồi!

Liếc xéo Khánh một cái, Anh Vân tiên sinh đồng dặc tuyên bố một câu tuy ít ngôn từ mà nhiều ý nghĩa:

-Không!

Mất thì kệ xác mi chứ! Liên quan gì bản cô nương?!

Trời đất rung chuyển nhưng trái đất ngừng quay! Một cảm giác “3đ” hiện lên sâu sắc trong trái tim “mềm yếu” của hotboy Khánh: “đầy đau đớn”!

-Xin cô nương mà! Coi như vớt tui lên khỏi “dòng nước tử thần” lần này đi! (nghe có vẻ hơi quá đà nhỉ ^^).

-Không!- Rất quen thuộc.

Nam tử hán đại trượng phu không bao giờ chịu cúi đầu trước đàn bà con gái, đặc biệt là khi.....mượn tiền =.=! (đạo lý ở đâu ra vậy cha?) (Mà hình như của ta thì phải ^^)

Từ lâu đã hâm mộ “triết lí sống” vô cùng cao đẹp kia, hotboy Khánh quyết tâm vùng lên. Dù kết quả ra sao, cũng nhất định không chịu khuất phục!

Vận hết nội công, thi triển “thuật phát huy trí nhớ”, hotboy Khánh bỗng nhớ ra một điều vô cùng quan trọng đối với Anh Vân tiên sinh!

Ăn!

-Cô giúp tôi giải quyết việc này rồi cho tôi đi nhờ về nhà lấy tiền, tôi sẽ mời cô ăn một chầu món mà cô thích!- Khánh mỉm cười.

Có cái ăn kia! Hơn nữa còn là ăn miễn phí á!

-Đồng ý!- Anh Vân tiên sinh trời không sợ đất , (sợ mỗi Gia Cát Tiểu Nhi), không thể bị cám dỗ bởi bất kì thứ gì trên đời nay đã bị từ “ăn” nhỏ bé cám dỗ, mắt sáng đầy sao!

Thế là hai kẻ “tên không biết người không quen” kia đã đi với nhau rồi, bỏ lại nơi này hai đứa bạn thân của chính mình!^^

(Ta sẽ cố tạo điều kiện cho “mưa giông”! Ý lộn rồi! Phải là ta sẽ tạo điều kiện cho... cái gì nhỉ, quên rồi ^^! Khi nào nhớ ra ta nói tiếp!)

15. Chương 15: Chỉ Còn Hai Người...cuối Cùng Vẫn Cãi Nhau!

Thế là chỉ còn lại hai người (một nam một nữ nhé) ở trongtiệm bảo dưỡng xe! (mấy cái dấu “chấm” kia là khi ta lau bàn phím, cảm có nghĩ linh tinh a! Chúng ta đều là “bé ngoan” mà ^^)

(Chết thật! Bảo mấy “bé” không nghĩ linh tinh, mà chính ta đây lại nghĩ linh tinh mất tiêu rồi! Ta không phải bé ngoan, nhưng không đáng đánh dấu nhé! ^^)

Dường như đây là lần đầu hai đứa tụi nó ở cạnh nhau (chỉ có riêng chúng nó thôi đấy ^^) mà không có bất kì ai khác bên cạnh, không khí trở nên có phần hơi ngượng ngập... (ngượng???????)

Tiểu Nhi ngồi yên trên ghế chờ đợi, trong lòng quyết tâm không nói câu gì!

Quân thì đang đứng chờ đợi (chờ nó đấy nhé!), trong lòng khó chịu vì sự yên tĩnh này! Muốn nó nói mớ gì mình câu gì quá đi!!!!

-Ê!- Mãi nó chẳng mở miệng gì cả, thôi thì Quân đành mở trước =.=

-Hử?

-Sao giờ cô im thế? Bộ không có chuyện gì để nói sao?- Quân hỏi rất chi là.....ngu =.=

-Xúc phạm nhau đấy nhá!- Tiểu Nhi nheo mắt.

Gãi gãi đầu, Quân đại ca tiếp tục nói:

-Hay bây giờ đừng cãi nhau nữa!

Tiểu Nhi không ngờ rằng đối phương lại đưa ra ý kiến đó, trong lòng khó hiểu vô cùng!

“Nghĩ tên này định gỡ trò gì đó quá!”- Đây chính là suy nghĩ của con người đầy học thức Gia Cát Tiểu Nhi trong truyền thuyết.

Tiểu Nhi đứng dậy, bước lại gần Quân...

Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai “giẻ rách” trước mặt, Tiểu Nhi đưa tay sờ trán hắn, rồi lại đến trán mình, lắc đầu:

-Rõ ràng không sốt!

Quân khó hiểu, hỏi tiếp:

-Ai sốt? Cô á?

Hỏi gì ngu thế hả cha nội?

-Có nhà mi bị ốm đau thì có!- Tiểu Nhi nói.

-Rõ ràng cô mới bị ám đầu! Tôi đây hoàn toàn bình thường đấy!

-Ta mới bình thường này! Mi bình thường gì ta không cần biết! Nhưng rõ ràng thần kinh mi có vấn đề rồi!
Quân hùng hổ nói:

-Cô vừa phải thôi nhá! Tôi đã tự giảng hòa trước rồi đấy!!!

Tiểu Nhi thề lưỡi:

-Hòa với huê cái gì ta không biết! Trước hay sau gì ta cũng chẳng cần biết! Ta chỉ cần biết mi có bạn gái chưa thôi!

“Bạn gái?”

Quân không hiểu câu hỏi của Tiểu Nhi cho lắm, nhưng vẫn nói:

-Tôi chưa có! Chẳng có ai thích hợp làm bạn gái tôi được!

(À à... thì ra nguyên nhân mà các soái vãn FA là đây! ^^)

-Vậy bây giờ có rồi!- Tiểu Nhi hai mắt sáng bừng.

-Sao?

Thời khắc này, Gia Cát Tiểu Nhi đồng dạng tuyên bố:

-Vì lí do đại gia Quân “giẻ rách” còn FA, tôi, Gia Cát Tiểu Nhi danh tiếng lừng lẫy trong truyền thuyết và giang hồ thời hiện đại xin tuyên bố sẽ giúp Quân đại gia giẻ rách kiếm một nàng Thị Nở “đẹp gái” lấy lòng trong truyền thuyết cũ của Nam Cao! (Bà nội nó chứ! Thị Nở của Nam Cao là truyện ngắn hay sao ý chứ?! Thế mà bà chị này biến nó thành truyền thuyết từ hồi nào zịa trời? =.=)

(Gia Cát nữa cơ đấy??? OoO)

-Cô...cô...!!!- Quân đã tức đến nghẹn cổ.

Còn Tiểu Nhi thì sao?

Nàng đang cười! Tiếng cười man rợ...

16. Chương 16: Dù Sao Cũng Cảm Ồn Anh!

Biết thừa có muốn nói chuyện một cách “yên bình” với nó cũng vô ích, Quân thở dài, đổi giọng chán nản:

-Hình như kiếp trước tôi có đắc tội gì với cô? Kiếp này thật xui xẻo mới gặp phải cô mà!

Tiểu Nhi còn đang rất rất phấn chấn, cười tít mắt:

-À à ra là người quen từ kiếp trước! Thôi thôi! Dù sao cũng đã là kẻ thù rồi thì mi chịu đi! Ta sẽ “nuông tay” cho!

-Cô không nói móc tôi thì ăn không ngon sao?- Quân tiếp tục thở dài.

-Không thì chết đấy!- Tiểu Nhi thì thầm, khuôn mặt vô cùng đáng yêu.

Quân lại một lần nữa bị gương mặt này làm xao động...

-Hử? Nhìn chi ghê vậy?- Tiểu Nhi hỏi khi thấy tên “giẻ rách” này cứ nhìn mình chằm chằm.

Quân chợt giật mình, lắc đầu lia lịa:

-Không! Chẳng có cái quái gì hết!

Tiểu Nhi nhún vai, ngồi xuống ghế. Quân cũng không nói gì nữa, đi ra khỏi tiệm...

Không lâu sau, Quân trở lại với hai chai nước mát lạnh. Có vẻ như Tiểu Nhi không để ý, Quân cười gian, rồi lại gần...

-A!

Quân đột nhiên áp chai nước lạnh lên đôi má đáng yêu của Tiểu Nhi làm nó giật mình, vô tình la lên.

Vừa thấy gương mặt “gian tà” của Quân, Tiểu Nhi tru môi về hờn dỗi (hình như cái này là của các cặp đang yêu nhau mà!)

-Mi đúng là dở hơi mà! Đi chết luôn đi cho rồi!

Quân cười tươi rói, rồi đưa chai nước đến trước mặt Tiểu Nhi:

-Cho cô đây!

Tiểu Nhi thấy vậy, mặt ngẩn tò te chẳng hiểu (cái quái) gì:

-Hử?

Nhỏ này bi ngốc à?

-Tôi cho cô chai nước này đây đồ ngốc! Chẳng qua thấy trời nắng nóng vậy nên mới tốt bụng mua cho cô mà cô tỏ cái thái độ gì đây?

Tiểu Nhi làm bộ ngơ ngác:

-Thì ai thái độ đâu!

Quân nhú mày:

-Thôi được rồi! Không lấy thì...

Chưa kịp nói hết câu thì chai nước trong tay đã bị cô nàng kia cướp mất, mở nắp ra, uống một hơi...

-Từ từ kéo sặc!- Quân vô tình nói (cái này gọi là quan tâm a).

Nhưng ai kia không thèm để ý, tiếp tục uống một hơi, rồi từ từ quay lại nhìn Quân, vẻ mặt rất chi là “đề xương”...

-Khỏi cần cảm ơn!- Quân nói, giọng điệu đắc ý.

-Tôi đâu định cảm ơn anh! Vốn dĩ chỉ muốn hỏi liệu anh có bỏ “thuốc độc” gì vào nước không vậy?- Tiểu Nhi mặt “ngố” hết sức.

Đây là sự báo đáp cho lòng tốt của một thằng cha FA giẻ rách?

-Cô bị ngố à? Ngay cả nắp chai tôi còn chưa mở làm sao bỏ nổi thuốc vào? Nếu được tôi cũng muốn bỏ thuốc độc cô lắm rồi đây! Có lòng tốt mà không được báo đáp mà!- Quân “hờn dỗi” nói.

Tiểu Nhi xua xua tay, cười hồn nhiên:

-Tôi đùa anh thôi! Nhưng...

-Sao?- Quân hỏi.

-Dù sao cũng cảm ơn anh!

Đây là lần đầu tiên con nhóc này cảm ơn Quân đấy! Trong lòng đột nhiên có cảm giác gì đó kì lạ, hiển nhiên là Quân đang vui...

Nhìn vẻ mặt nó lúc nói cảm ơn, Quân lại thấy hơi ngượng...Nhưng vẫn phải công nhận, nó rất đáng yêu!

(Bắt đầu rồi! Bắt đầu..... cái gì ý nhỉ? *gãi đầu* Ta quên mất tiêu rồi!)

17. Chương 17: Dù Sao Tôi Cũng Rất Vui!

-Ờ...không có gì!- Quân lần nữa gãi gãi đầu, khuôn mặt rất.....ngốc.

Tiểu Nhi nhìn chằm chằm Quân, rồi mỉm cười (là mỉm cười đầy nha).

-Cô cười gì thế?- Quân hỏi khi thấy nó nhìn mình như vậy, lại còn mỉm cười nữa chứ.

-Không có gì! Chỉ là đang nghĩ vì sao anh vẫn chưa có bạn gái! Những người như anh tôi có gặp qua nhiều, nhưng gần như ai cũng đều có mỹ nhân bên cạnh cả rồi! Chắc anh là người con trai đặc biệt nhất tôi từng gặp!- Tiểu Nhi nhìn vào khoảng không trước mặt, nở nụ cười dịu dàng.

Người con trai đặc biệt nhất?

Quân ngạc nhiên vì câu nói của nó, nhưng trong sự ngạc nhiên ấy là một niềm vui không rõ lý do (ai nói cho thằng này lý do đi!)

-Cô cũng là người con gái đặc biệt nhất mà tôi biết!- Quân cười.

Tiểu Nhi ngược mắt nhìn Quân, hỏi:

-Đặc biệt chỗ nào?

Bị hỏi như thế trong hoàn cảnh này, thằng nào nói thật được thì thằng ý đã có vấn đề về thần kinh rồi!

(ý nói là hai đứa này oan gia ngõ hẹp, nói thật được mới là lạ!^^)

Quân cười, nụ cười gian tà...

-Đặc biệt là: cô là người có cái tên kì lạ nhất, tính cách kì lạ nhất, vô duyên đến mức kì lạ nhất, nói nhiều đến mức kì lạ nhất, và thích nói móc tôi đến mức cũng là kì lạ nhất luôn!- Quân tuôn một trào những lí do mà không biết rằng.....

-Ta bực rồi nha!- Tiểu Nhi lao đến chỗ Quân

Vì quá bất ngờ nên Quân không kịp né, và kết quả là cả hai người cũng ngã lăn ra sàn...

Tiểu Nhi thì không thềm để ý rồi, nhảy luôn lên trên đánh bôm bóp vào ngực Quân, miệng nói liên tục:

-Cho nhà mi chết đi! Ta hiền lành thực nữ vậy mà dám nói xấu ta? Mi đi chết luôn đi cho rồi!!!

Nó cứ thế đánh lia lịa vào ngực Quân mà không biết rằng...

Quân lúc này nằm yên cho nó đánh, không lên tiếng, không chống cự, mà mãi ngấm nhìn khuôn mặt nó, ánh mắt ngạc nhiên.

Phải rồi! Nó rất đẹp!

-Mi quá đáng lắm! Tên ta cũng hay chứ bộ! Mi cũng vô duyên lắm chứ còn nói ta!- Nó buông Quân ra, ngồi thẳng dậy òa khóc.

Quân hơi hoảng hốt khi thấy nó khóc, cũng vội ngồi dậy, không biết làm gì nên tay chân luống cuống:

-Cô cô cô đừng khóc! Tôi đùa đấy! A....Tôi cũng chẳng biết gì hết! Cô đừng khóc nữa! Thực sự tôi rất ghét nhìn thấy con gái khóc!

Chắc do hoảng quá, Quân đã không chú ý...

Nó đang lén cười kìa!

-Đừng khóc nữa mà!- Quân đặt tay lên vai nó, giọng nói như đang dỗ trẻ con.

Phập!

Bàn tay đã bị nó bất ngờ kéo xuống, cắn “phập” một cái...

-Aaaa!- Quân la lên (thương nhĩ!)

-He he! Ai kêu anh chọc tôi trước!- Tiểu Nhi cười toe toét.

Nhìn cái mặt nó cười như vậy, Quân thực sự không hề tức giận (sao lại không tức zia?), nhưng vẫn trừng mắt:

-Yaaa!!! Cô lừa tôi? Còn cắn tôi nữa?!

Tiểu Nhi cười cười làm ngơ, nói :

-Ai biết! Là anh có lỗi trước nha! Cho anh biết! Chiều này được tôi tu luyện “ngàn năm” mới có được đó! Đến cả ông anh trai hắc dịch của tôi còn bị tôi cắn rồi! Nhiều lần lắm mà vẫn không thoát khỏi chiều này đâu đó! He he!

Ai mà biết nó gian xảo thế cơ chứ?!

-Đúng là quậy quá mức mà!- Quân mắng (yêu) nó.

Dù bị cắn không hề nhẹ, nhưng thực ra Quân đang thấy rất vui. Cũng chẳng hiểu vì sao, nhưng hiện tại là Quân cười không ngừng được!^^

-Dù sao tôi cũng rất vui! Có lẽ đây là lần đầu tiên cô và tôi có thể “vui vẻ” được như vậy!

18. Chương 18: Tôi Cũng Là Nam Tử Hán Đại Trượng Phu!

Tiểu Nhi đột nhiên hơi đỏ mặt khi nghe câu nói của Quân, vội quay qua chỗ khác, nói bằng giọng:

-A...a! Trưa nay nóng ghê cơ! A haha...!

Rất nhanh Quân nhìn được khuôn mặt ửng đỏ của Tiểu Nhi, tìm lại khe xao động vì nét đáng yêu hồn nhiên số một mà chỉ có cô nhóc này sở hữu được, đôi môi cũng mỉm cười.

Không lâu sau, xe của Tiểu Nhi được bảo dưỡng xong. Quân hỏi:

-Cô cũng biết bảo dưỡng xe á?

Tiểu Nhi lườm Quân một cái, nói tiếp:

-Đây là xe của anh trai tôi nên tôi mới phải cất công đi bảo dưỡng chứ! Tôi và Vân cũng mới về nước, còn chưa kịp mua xe mới!

Trong đầu Quân chợt lóe lên một ý nghĩ rất rất vô cùng cực kì hay. Cười một cái, Quân nói:

-Ừm...Nếu cô muốn mua xe mới, tôi có thể giúp cô!

Hai mắt Tiểu Nhi sáng “lấp lánh” nhìn Quân, đôi môi đỏ chúm chím rất xinh xắn:

-Thật sao?

Quân gật đầu:

-Dù sao gia đình tôi cũng kinh doanh xe hơi! Nếu thích thì đi với tôi! Đảm bảo sẽ không làm cô thất vọng!

Tiểu Nhi gật đầu lia lịa không cần suy nghĩ, nói tiếp:

-Vậy anh đi chung xe tôi! Xe của anh đằng nào cũng phải sửa chữa đúng không?

-Cứ thế đi!- Quân nói.

Gửi chiếc xe lại cho nhân viên bảo dưỡng, Quân cùng Tiểu Nhi ra ngoài.

Thấy Tiểu Nhi lái xe, Quân ra về nam tử hán, nói đồng dạng:

-Tôi là nam tử hán đại trượng phu, đâu thể để phái yếu như cô lái xe chở đi được! Vì thế cứ để tôi lái xe!

Tiểu Nhi nhún mày, nói tiếp:

-Để khi khác đi! Bây giờ anh cứ lên xe cho tôi!

Quân bó tay, ngồi vào hàng ghế lái phụ bên cạnh Tiểu Nhi.

Mới đi được không bao lâu, Tiểu Nhi rẽ vào một shop thời trang. Nhảy xuống xe, Tiểu Nhi cười toe:

-Anh ở đây đợi một lát nhé! Sẽ không lâu đâu!

Quân khó hiểu gật đầu. Dù sao nó muốn mua đồ hần cũng đâu quản được!

“Sẽ không lâu đâu!”

Trong đầu Quân lúc này, cái câu nói “cuối cùng” kia của nó trước khi “ra đi” cứ quanh quẩn mãi...

Cụ thể là...Tuy nó bảo “không lâu”, nhưng gần một tiếng rồi còn chưa thấy nó thò cái mặt ra đây này! Ai mà chẳng sốt ruột.

Không biết đã nhìn đồng hồ bao lâu rồi, nhưng thực sự là Quân đã không thể nào ngồi yên được nữa. Rốt cuộc là nó đang làm cái quái gì không biết? Chẳng lẽ nó định “càn quét” sạch sành sanh cái shop này?

Quân vô cùng tức giận, đánh “bốp” một cái vào chiếc vô lăng đáng thương! (Sao lại đánh em nó thế? =.=)

Đúng mười lăm phút sau, rốt cuộc cũng có người trở ra từ cái shop “chết tiệt” này (chửi rồi kìa!)

Khoan đã! Người vừa ra không phải nó! Mà một thằng cha “mặt búng ra sữa”.

Phải công nhận là như vậy, vì nhìn thằng cha vừa đi ra chẳng giống đàn ông là mấy! Cứ gọi là đẹp trai, vì hắn có khuôn mặt trái xoan, đôi môi đỏ chúm chím, dáng người cao thon thả (cái này là con trai thật à? OoO). Mái tóc hắn cứ phải nói là vàng chóa, đôi mắt đen trong veo vô cùng.....giống pê- đê (đây là ý nghĩ của Quân đấy ạ! =.=).

Quân nhìn hắn mãi, cảm thấy hắn cũng quen quen.

-Thằng pê- đê này, ừm...mình gặp đâu rồi thì phải!

Lúc này, thằng pê- đê rõ ràng đang tiến lại gần chỗ Quân đại ca...

-Chết thật! Không lẽ thấy mình đẹp trai quá nên...Khụ khụ!- Quân tiếp tục nói lên ý nghĩ của mình, ai ngờ bị chính câu nói ấy làm cho sặc!

(Ai kêu mơ tưởng cho lắm vào ^^)

Tên pê- đê kia lại gần, rồi cứ thế rất tự nhiên mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

-Cậu làm gì thế? Đây không phải xe của cậu!- Quân nhú mày, nam tử hán không hề muốn đánh nhau với pê- đê.

Ai ngờ hắn nhìn Quân, rồi cười toe:

-Không nhận ra á? Là tôi đây mà!

Quân ngơ ngác một hồi, miệng chữ O, ngạc nhiên vô cùng!

Thằng cha pê- đê kia là nó?

Nhìn khuôn mặt ngổ đến ngốc nghếch của Quân, Tiểu Nhi cười:

-Bây giờ tôi cũng là nam tử hán đại trượng phu! Cho nên xe tôi sẽ lái tiếp! Không phiền anh nữa nha!

19. Chương 19: Người Đặc Biệt Nhất? Chẳng Phải Cô Đã Gặp Được Rồi Sao?

Trong khi Tiểu Nhi vẫn đang cười toe toét vì màn hóa trang giả trai của mình thì Quân vẫn cứ ngồi yên bất động, ngạc nhiên há hốc miệng (rất chi là vô duyên)

-Ấy! Sao nhìn tui hoài vậy? Chắc vì tui đẹp trai quá đấy hả? Thấy phục tui không? Cho anh biết nha! Dù sao mẹ tui cũng là diễn viên nổi tiếng, vì vậy nên tui cũng được thừa hưởng cái khả năng chọn trang phục vô cùng đẳng cấp! Haha! Nói thật nhé! Tự tui đây cũng thấy mình rất đẹp trai đấy!- Tiểu Nhi cười tự sướng.

Quân bây giờ mới hoàn hồn, nói:

-Kệ xác cô tự sướng đi! Nhưng tui thấy cô mặc vậy chẳng đẹp chút nào! Cũng chẳng giống nam tử hán gì cả! Chỉ thấy giống...

Quân cố ý kéo dài giọng làm Tiểu Nhi chau mày khó hiểu:

-Không giống nam tử hán vậy giống cái gì?

Quân nhìn chăm chăm vào người trước mặt, nói:

-Giống pê- đê!

Tiểu Nhi nghe xong vô cùng tức giận, nhảy vào đánh Quân túi bụi, vừa đánh vừa hét to:

-Tên chết tiệt! Mi không có mắt thẩm mĩ! Ta đẹp trai thế này mà dám so sánh ta với cái lũ...! Shit! Tóm lại mi quá đáng! TA GHÉT MI!!!

Mắng xong Tiểu Nhi cũng bỗng dưng không đánh Quân nữa, quay mặt nhìn ra lề đường bên ngoài...

-Cô sao vậy? Tôi chỉ đùa chút thôi mà!- Quân thấy lạ liền nói.

-...- Không trả lời.

-Cô giận rồi hả?

-...

-Thôi thôi tôi sợ cô rồi! Hay cô đánh tôi đây này! Đánh rồi thì đừng giận nữa nhé!- Quân nói tiếp, giọng ngọt hơn cả mía.

Nghe câu nói này, Tiểu Nhi mới quay ra, ánh mắt nghi ngờ:

-Thật cho tôi đánh?

-Thật!

-Chắc chắn?

-Chắc!

Và lúc này, tâm trạng Quân thật sự.... không biết phải nói thế nào!

Đồng ý cho Tiểu Nhi đánh quả thật là sự lựa chọn còn trên cả ngu! Hối hận cũng muộn rồi!

Tiểu Nhi được đà lần tới, nào túm tóc, nào đấm, nào đánh, nào tát rồi cả đá nữa! Thực sự Quân đang nghĩ mình sắp được gặp lại ông bà cùng Diêm lão gia rồi!

-Cô đánh xong chưa thế? Con gái gì bạo lực quá vậy trời?

-Còn chưa xong đâu! Tôi muốn móc mắt, cắt cả lưỡi anh ra để cả đời anh không thể trêu chọc tôi nữa đây này!- Tiểu Nhi đáp luôn.

-Bạo lực chết đi được! Chưa có cô gái nào dám đánh tôi như vậy đâu đó cô biết không?- Quân than vãn.

Tiểu Nhi thì khác, nó đắc chí nói:

-Dù sao tôi cũng là cô gái đặc biệt nhất anh từng biết mà! Làm sao tôi giống lũ nghèo nàn kia được!

-Cô thì hơn họ được chắc? Con gái mà bạo lực sau ế chồng!

Tiểu Nhi hất mặt:

-Kệ! Tôi cũng chẳng muốn lấy chồng! Dù có thích tôi cũng chưa chắc đủ tiêu chuẩn để tôi thích lại!

Quân buột miệng hỏi:

-Vậy thế nào mới đủ tiêu chuẩn?

Nói ra rồi Quân mới thấy hối hận quá! Hối vậy nhờ con nhóc này nghĩ Quân thích nó rồi thì sao? (thì sau này rùi tính)

Ai ngờ Tiểu Nhi với câu hỏi này lại hồn nhiên hết sức, nói thẳng:

-Phải là người đặc biệt nhất!

(Hình như gặp được người đó rùi á!)

Người đặc biệt nhất?

Quân cười! Chẳng phải nó đã gặp được người đặc biệt nhất rồi đây sao?

-Người đặc biệt nhất? Chẳng phải cô đã gặp được rồi sao?

20. Chương 20: Là Con Gái Giả Trai!

Tiểu Nhi ngạc nhiên nhìn Quân, không thể đáp lại được!

Quân lên cười gian, rồi nói tiếp:

-Thừa nhận đi! Không cần ngại!

-Thừa nhận gì? Mi nói gì ta không hiểu!- Tiểu Nhi khó hiểu đáp.

Lúc này, tâm trạng Quân thật sự rất vui! Không chỉ bởi vì đây là lần đầu tiên mình có thể làm Tiểu Nhi dờ ra không thể đáp lời, mà còn vì.... (Sorry cả nhà! Vì cái gì ý ta quên mất tiêu rồi! Haizzz ta buồn quá! Đúng là chưa già đã lú rồi! T_T)

-Thừa nhận rằng cô thích tôi!- Quân đắc ý nói.

Tiểu Nhi bỗng dưng đỏ mặt, rồi lại chuyển sang tức giận, quát:

-Mi bớt tưởng bở đi cho ta nhờ! Ai mà thèm thích mi chứ?! Ta thà thích con heo còn hơn là thích mi đấy! Tên tưởng bở tự kỉ lại thích tự sướng! Mi đi chết đi!!!

Quân cười haha:

-À ra là do tôi tưởng bở sao? Ha ha!

Tiểu Nhi lườm Quân một cái, không thèm nói gì, cứ thế rồ ga phóng đi!

Ai bảo nhà mi trêu chụy?

Một lúc sau, Tiểu Nhi mở miệng nói trước:

-Này!

Trong lòng Quân mừng rơn, nghĩ chắc nó sẽ nói về chuyện vừa rồi đây mà! ^^

-Sao?- Làm bộ đáp lại.

-Trung tâm xe nhà mi! Địa chỉ?

Một câu nói rất chi là vô lương tâm (Ít nhất đối với Quân là như vậy ạ!)

-Hả?

Tiểu Nhi nói như gầm lên:

-TÊN ĐẦU HEO NGU NGỐC! TA HỎI ĐỊA CHỈ TRUNG TÂM XE HƠI NHÀ MI Ở ĐÂU ĐÓ?! MI MẮC BỆNH TỰ KỈ GIAI ĐOẠN CUỐI RỒI CHẮC?!

Quân giật mình, thì ra nãy giờ là mình vừa tự kỉ lại vừa tự sướng (thằng này bệnh nặng rồi!)

-À à xin lỗi! Đường XYZ!

Tiểu Nhi liếc xéo Quân một cái, rồi nhấn mạnh ga, theo địa chỉ mà thẳng tiến!

-Cô lái xe tài thật nhỉ?!- Quân trầm trồ.

-Anh coi thường tôi quá đấy! Thậm chí tôi còn có thể hơn thế nữa cơ! Mấy trò này chưa là gì với tôi cả!- Tiểu Nhi nói, không thèm liếc Quân lấy một cái (thờ ơ quá đi!).

-Ồ!

Không khí trong xe lúc này khá yên tĩnh, chỉ có thể nghe rõ tiếng động cơ xe chạy vun vút trên đường...

Tiểu Nhi lúc này bỗng dưng trầm mặc hẳn, Quân cũng không nói gì, nhìn ra phía bên ngoài cửa xe yên lặng. Với vận tốc khá cao nên chỉ một lát sau, xe của Tiểu Nhi đã tới trước cổng trung tâm xe hơi Nguyễn Vũ.

Ngay từ bên ngoài trung tâm đã trưng bày hàng loạt xe Audi mới tinh, mẫu mã vô cùng đẹp mắt, không chỉ vậy, chúng còn vô cùng sang trọng và hiện đại.

Tiểu Nhi xuống xe, hai mắt sáng lấp lánh nhìn những con xe trước mắt. Quân thấy vậy, cười nói:

-Thế nào? Hợp với cô đấy chứ!

-Tuyệt vời! Trung tâm này của nhà anh đó hả? Toàn là các mẫu xe mới thôi à! Hiện đại quá!

Nhìn vẻ mặt của Tiểu Nhi lúc này, không hiểu sao Quân lại thấy vui vui...

-Vào trong chứ?- Quân hỏi.

-Đương nhiên rồi!- Tiểu Nhi đáp.

Vào trong rồi mới thấy được những chiếc xe được thiết kế còn tinh xảo hơn cả những chiếc Audi bên ngoài. Tiểu Nhi thích thú ngó nhìn khắp nơi. Quân đi bên cạnh, đôi môi mỉm cười...

-Chào thiếu gia! Cậu đến xem xe ạ?- Một cô nhân viên bước tới, tươi cười chào Quân.

-Ừm!- Quân đáp qua.

Nhưng ngay sau đó, anh chàng đã phải nhíu mày nhìn cảnh tượng trước mắt...

Cô phục vụ kia chẳng những không thèm trả lời Quân, mà còn đang mãi ngắm nhìn Tiểu Nhi vẫn mãi miết ngắm xe, mắt bắn trái tim vùn vụt! :v

Quân chau mày khó chịu. Cái thể loại gì thế này? Bỏ thiếu gia đẹp trai vậy chẳng lẽ còn thua kém một con nhóc giả trai?

Quân hắng giọng, nói:

-Cô nên chú ý chút!

Cô nhân viên giật mình, biết bản thân đã sai, vội nói:

-A xin lỗi thiếu gia! Nhưng.....cậu có thể giới thiệu anh chàng kia cho tôi được không ạ? Chắc cậu ấy là bạn của...thiếu gia ạ? Tôi cũng chưa có bạn trai, lại biết mình không có điểm phúc ở cạnh thiếu gia, nên....(bà này ăn nói tạo bạo thật!)

Vừa nói cô nhân viên vừa len lén cúi đầu “e thẹn”, hai gò má đỏ ửng...

Đôi lông mày Quân càng nhíu sâu! Tại sao lại muốn quen với Tiểu Nhi cơ chứ?

Đã vậy không chỉ một cô nhân viên này mà còn vô số đám con gái mê trai đang mãi miết nhìn Tiểu Nhi!

-CÔ TA LÀ CON GÁI, VÀ CŨNG LÀ CON GÁI ĐANG GIẢ TRAI!!!- Quân bực tức nói lớn giọng.

21. Chương 21: Cám Ơn Vì Đã Không Cãi Nhau Với Tôi!

Bên này, Tiểu Nhi đang ngắm mấy con Porsche nghe thấy tiếng nói lớn của Quân thì quay mặt ra, nhất thời hiểu được tình cảnh hiện tại, bởi vì... Mấy cô gái trong trung tâm đang há hốc mồm nhìn Tiểu Nhi, đặc biệt là cái cô nhân viên kia. Đồng thời lúc này, Tiểu Nhi mới nhận ra rằng mình vẫn đang trong hình dáng con trai... :3

-Cô mau giải thích cho họ đi chứ? Bị hiểu lầm vậy không phiền sao?- Quân lườm Tiểu Nhi một cái, giọng nói như cậu chủ đang sai bảo cấp dưới vậy .=

Tiểu Nhi nhíu mày khi nghe xong câu nói của Quân. Làm như ta là cấp dưới không bằng ý! Cứ đợi đi! Có ngày ta i chết, cái tên đáng ghét!

-A xin lỗi mọi người nha! Thực sự tôi là con gái! Vì muốn thử xem cảm giác được làm con trai thế nào ý mà! Hi! Cho tôi xin lỗi nếu làm các quý cô đây thất vọng nhé!

Vừa nói, Tiểu Nhi vừa đưa tay tháo bộ tóc giả nam vàng óng xuống, để lộ ra mái tóc mới dài đen mượt vô cùng nữ tính.

Một lần nữa toàn bộ nhân viên khách hàng (kể cả Quân nha), nói chung là gần như tất cả mọi người đều nhá hốc miệng nhìn Tiểu Nhi.

Quả là một cô nhóc xinh đẹp mang nhiều phong cách: mái tóc dài dịu dàng, khuôn mặt trắng ngần xinh xắn, đôi mắt đen láy cùng đôi môi đỏ dễ thương nhưng khi nhìn vào, ta lại thấy rõ là một khuôn mặt mang đầy vẻ nghịch ngợm. Đã vậy dáng người lại thon thả, cao ráo nên dù cho quần áo trên người vẫn còn là của nam nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp!

Tiểu Nhi khê chớp đôi mắt đen nhìn mọi người, rồi kéo tay áo Quân, nói giọng vô cùng đắc ý:

-Sao nhìn tui hoài zì? Là nhìn vẻ đẹp của tôi đó sao? Tôi bất ngờ đấy nhé!

Quân giật mình, gãi gãi đầu vẻ rất ngố:

-A thì...ai thêm nhìn cô chứ?! Là...là tôi đang nhìn chiếc xe đằng sau cô thôi! Chứ cô nghĩ gì mà nói tôi nhìn cô chứ?

-Thật saoooo?- Tiểu Nhi kéo dài giọng, đồng thời liếc qua phía sau mình.

Đâu có cái xe nào đâu?! Chỉ có một bà nhân viên vệ sinh đang lau sàn thôi ạ =.=

Tiểu Nhi cười gian, tiếp tục nói:

-Là anh nhìn bà ấy đó sao?

Quân chột dạ, nhất thời không nói lên lời...

Tiểu Nhi cười, nói tiếp:

-Anh “mến” bà ấy đến vậy à?

-Ai..ai nói chứ? Là... Là tôi nhầm lẫn thôi!- Quân chối như bay.

Tiểu Nhi làm bộ không biết gì, ngẩng cao đầu nói vẻ trượng nghĩa:

-Đâu có gì phải xấu hổ chứ?! Tình yêu luôn không phân biệt tuổi tác mà! Cùng lắm thì...Khụ! Anh cũng chỉ kém bà ấy có...vài ba chục tuổi thôi à!

Câu nói này quá mức “đều cáng” (với Quân thì nói là vậy đấy). Vì vậy, Quân giận, giận đến đỏ cả mặt.

Và cùng lúc đó, một mặt dây chuyền sáng lấp lánh có in hình mặt trời màu xám lộ ra từ trong cổ Quân làm Tiểu Nhi giật mình.

Mọi chuyện là đùa sao?

Hít sâu một hơi, Tiểu Nhi nói, giọng trùng xuống:

-Thôi không đùa anh nữa! Nói thật nha! Có lẽ tôi giống anh ở chỗ rất thích sưu tập xe! Có đúng không nè?

Lúc này, khuôn mặt Tiểu Nhi rất dễ thương, không hề mang nét quạu phá nữa!

-Ừ! Tôi thích chơi xe từ lâu rồi!

Tiểu Nhi nghe xong câu nói của Quân, nở nụ cười buồn...

-Cô sao vậy?- Nhìn ra nụ cười buồn kia, Quân hỏi.

-Không sao! Tôi có chuyện này...có thể hỏi anh chứ?- Tiểu Nhi nói.

Quân gật đầu:

-Không vấn đề gì! Chúng ta qua quầy nghỉ chân đằng kia nghỉ một lát, vừa nghỉ vừa nói chuyện!- Nói rồi cho tay qua quầy nghỉ chân có sẵn máy bán nước tự động.

-Ừm...

Tiểu Nhi ngồi xuống ghế được một lát, cảm giác mát lạnh bên má quen thuộc làm nó giật mình.

-Tên Quân chết tiệt!

Quân nghe Tiểu Nhi chửi nhưng miệng vẫn cười toe toẻ chẳng quan tâm. Ngồi xuống cạnh Tiểu Nhi, đưa cho nó lon nước mát lạnh, Quân hỏi tiếp:

-Rồi sao? Có chuyện gì muốn hỏi tôi vậy?

-Tôi 17 tuổi! Anh cũng tầm như vậy phải không?

Quân cười:

-Đúng rồi! Nói như vậy hai chúng ta đều bằng tuổi nhau! Mà cô hỏi có việc gì à?

Tiểu Nhi không thèm để ý câu hỏi kia, mắt nhìn thẳng Quân, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

-Anh...ngoài tên Khánh kia ra, anh có người bạn nào khác không?

-Sao lại hỏi chuyện đó? Thì cũng có vài ba người! Nhưng cô hỏi làm gì?- Quân hơi khó hiểu hỏi lại.

Tiểu Nhi lắc nhẹ đầu, hỏi tiếp:

-Trong số những người bạn đó của anh...có ai cũng vô cùng thích sưu tập xe không?

Quân cũng lắc nhẹ đầu, nhìn về phía những chiếc xe mới tinh kia, nói tiếp:

-Không có! Nhưng duy nhất có một người rất ghét việc sưu tập xe! Thậm chí hắn cũng rất ít khi lái ô tô, phương tiện chính là mô tô! Tên này cũng khá giỏi, hắn chỉ toàn đi mô tô hạng nặng!

Tiểu Nhi nghe xong, thở dài đầy bất lực...

-Cô sao thế? Một chỗ nào sao?- Quân “lo lắng” hỏi.

-Không sao! Có lẽ hôm nay tôi phải về rồi! Ngày mai tôi sẽ qua chọn xe! Nhớ giúp tôi chọn xem con xe nào hợp với tôi nhất nha! Còn phải thời thượng nhất luôn nhé!

Quân không hỏi gì nữa, cười:

-OK! Hôm nay cảm ơn cô vì đã không cãi nhau với tôi!

-Là tôi không có hứng thôi! Đợi khi có hứng tôi cho trung tâm nhà anh nổ tanh bành luôn đấy!- Tiểu Nhi cười nghịch ngợm.

-OK! Tôi đợi!

-Tạm biệt!

Nói rồi Tiểu Nhi bước ra khỏi trung tâm, đôi môi vẫn vương vẩn nụ cười buồn ban nãy.

(Lưu ý: các bà cô hám trai kia vẫn còn đứng bất động chỗ cũ! Lý do thì...chắc! == Khó nói quá!)

Còn về phía Vân tiên sinh và hotboy Khánh kia vẫn không có gì đặc biệt! Cơ bản là họ đang cùng nhau ăn uống tại nhà hàng gì gì đấy trong thành phố! Đương nhiên Khánh là người trả tiền rồi!^^

-Vân cô nương ăn khỏe ghê nha!- Khánh nói mà mặt nhăn như con khỉ rồi.^^

Anh Vân buông ly kem trên tay xuống, liếc Khánh một cái:

-Anh hỏi hận rồi à?

-À không có! Được mời Vân cô nương đây ăn một bữa như vậy tôi thấy vui lắm ý chứ! Cô cứ ăn thoải mái nha!- Khánh (gượng) cười.

Anh Vân mỉm cười đáp lại:

-Tôi còn tưởng anh sợ không đủ tiền cho tôi ăn nên hối hận chứ? Liệu trong lòng anh có phải đang thầm chửi tôi không ta?

Khánh bị “cú” mỉm cười kia của Anh Vân làm tinh thần ngây ngất, nói trong vô thức (thật ra phải nói là nói trong mơ màng):

-Không có! Tuyệt đối không hề!

Ăn xong bữa tối dành cho “năm người ăn”, Anh Vân thỏa mãn tạm biệt Khánh, rồi tặng cho Khánh một nụ hôn “gió” vô cùng đáng yêu, sau đó tự bắt xe trở về nhà Tiểu Nhi.

Cũng chính vì nụ hôn gió kia mà Khánh như “chết” tại chỗ, trong lòng cũng không hề tiếc nuối bữa ăn tối nay phải chi cho Anh Vân nữa.

22. Chương 22: Nỗi Buồn- Mặt Dây Chuyền Năm Đó!

Tạm biệt Quân rồi, Tiểu Nhi ra xe, rờ ga phi thẳng về một con đường nhỏ nào đó...

Vì đường rất nhỏ, một chiếc xe cũng khó lọt qua nên Tiểu Nhi đi thêm một quãng đường ngắn, xuống xe đi bộ tiếp...

Vài bước thôi, trước mắt Tiểu Nhi xuất hiện một ngọn đồi nhỏ nhưng vô cùng hùng vĩ...

Lúc này trời đang hoàng hôn, mặt trời màu cam chói có thể nhìn rõ cái vẽ tròn trĩnh mà dịu dàng của mặt trời từ trên đỉnh ngọn đồi, cũng là một quang cảnh vô cùng đẹp mắt.

Tiểu Nhi nở nụ cười buồn, từng bước chân chậm rãi ven theo con đường quen thuộc, chẳng mấy chốc, một hang động nhỏ hiện ra trước mắt Tiểu Nhi.

Tiểu Nhi bước vào bên trong hang động, nơi này cũng chính là nơi mà nó không muốn đến nhất! Nhưng có lẽ hôm nay, bởi một lí do gì đó đã đẩy nó đến đây, cái nơi đây ấp ủ kỉ niệm buồn vui lẫn lộn trong kí ức.

Tiểu Nhi ở trong hang một lát, suy nghĩ điều gì đó miên man rồi mới quay trở về nhà. Khi này trời đã tối hẳn, mà lúc này tâm trạng nó lại có vài phần không được tốt, nhìn con đường dài và hẹp phía trước mà thở dài...

Đây vốn không phải một Gia Cát Tiểu Nhi thường hay đùa nghịch, quậy phá, cũng không phải là một Tiểu Nhi không hề biết buồn chỉ biết vui...

Vừa về đến cổng, điện thoại của Tiểu Nhi vang lên báo có tin nhắn. Mở ra xem, ra là tin nhắn của Anh Vân:

“Tao xin lỗi vì hôm nay bỏ mày lại nhé! Hôm nay tên dê già kia phải chi rất nhiều để trả phần ăn của tao đấy! Tình cờ đi qua nhà nên tao ghé thăm ba mẹ đã, tiện thể chào hỏi họ và thông báo tình hình hai đứa mình luôn! Có gì mai tao đến nhà mày sớm rồi đến trường! Vậy nhé!”

Tiểu Nhi đọc xong, cắt luôn điện thoại, không trả lời.

Mở cửa nhà bước vào, anh trai Phong vẫn đang ngồi trên bàn ăn hoa quả. Tiểu Nhi chào qua loa:

-Anh hai! Em về rồi!

Phong nghe tiếng em gái, bỏ miếng táo trên tay xuống đi về phía Tiểu Nhi...

-Em đi đâu từ sáng vậy? Làm anh lo lắng đấy!

Tiểu Nhi cười cười, phẩy tay nói, giọng vô cùng “ngớ ngẩn”, khá hoàn toàn với Tiểu Nhi thường ngày:

-Em đi coi xe chút thôi! Nghĩ lại thì cũng đâu thể dùng xe anh hoài được! Vả lại có vài việc nên... Mà Vân nó nói về nhà thăm bố mẹ rồi! Chắc đêm nay không qua đây nữa đâu! Nó còn nói sáng sớm mai qua rồi cùng em đi học luôn! Em nghĩ kĩ rồi! Haha...Em...sẽ cố gắng học tập tốt y như hồi còn bên Nhật! Em...

-Nhi!- Anh Phong bỗng gọi.

Tiểu Nhi ngạc nhiên nhìn Phong. Khuôn mặt anh lúc này cũng trầm hẳn, không hề mang nét muốn đùa em gái, dường như anh nhận ra được cái vẻ buồn bã kì lạ của Tiểu Nhi.

-Sao thế anh?- Tiểu Nhi hơi cúi đầu, hỏi.

Anh Phong ngập ngừng, dường như còn đang phân vân muốn nói mà lại không biết bắt đầu từ đâu.

-Anh nói lẹ đi! Nếu không có gì em xin phép lên phòng nghỉ sớm! Hôm nay đi lại khắp nơi, em thấy hơi mệt!

Anh Phong gật đầu về miễn cưỡng, nói:

-Ừ! Anh xin lỗi! Em nghỉ sớm đi! Mai bắt đầu đến trường!

Tiểu Nhi gật đầu, nó vốn chẳng muốn nói chuyện với ai lúc này cả!

Lên phòng, bây giờ Tiểu Nhi mới có cơ hội nhìn kĩ căn phòng này của mình. Hai hôm nay về mà cứ vội vàng hết ngủ rồi lại đi, chẳng có lấy một lần nhìn kĩ lại nó, căn phòng vốn dĩ quen thuộc vô cùng này.

Cả căn phòng được bao trùm bởi một màu xám đầy bí ẩn. Nhìn kĩ nó, ta sẽ thấy dù chỉ là một căn phòng nhưng cũng ẩn chứa nỗi buồn nào đó đã bị khóa sâu trong kí ức, thứ mà Tiểu Nhi đã lâu không muốn mở ra, mãi mãi cũng không muốn.

Tên Quân chết tiệt! Chỉ tại mi mà ta thế này!

(Bà này cũng ghê thật! Đang buồn, đang tâm trạng vậy mà còn...chửi người ta được! OoO)

Ngả người xuống chiếc giường êm ái, Tiểu Nhi khẽ nhắm mắt, nhưng vẫn không ngủ được...

Ngày hôm nay thật mệt mỏi. Nó nằm yên, ôm lấy con thú bông hình Kakashi, hai mắt vẫn nhắm không muốn mở.

Cạch!

Tiếng mở cửa vang lên, Tiểu Nhi vẫn không buồn mở mắt hay ngồi dậy gì cả. Là ai, trộm hay cái qué gì cũng không sao hết! Chỉ miễn cho việc động lên người ta, nếu không dù có là ma ta cũng quyết không tha!

Một cái bóng đen dài tiến dần về phía giường của Tiểu Nhi, lặng lẽ vô cùng...

Tiểu Nhi tay vẫn ôm con thú bông, trong lòng biết thừa đó là ai rồi.

Cảm giác phía bên này tấm đệm trùng xuống, Tiểu Nhi mới khe khẽ mở mắt, cũng là lúc cả người được bao trọn bởi một cánh tay ấm áp.

-Nhi! Anh biết em chưa ngủ! Anh có vài việc muốn nói!- Anh Phong nằm bên cạnh, cất giọng trầm trầm dịu dàng bên tai Tiểu Nhi.

Tiểu Nhi thở khẽ, chậm rãi nói, vẻ không vui:

-Em đã lớn rồi! Anh không cần ôm chặt như vậy!

Nhưng không ai biết rằng thực sự lúc này, Tiểu Nhi lại rất muốn được ai đó, một vòng tay ấm áp nào đó ôm chặt lấy mình, để có thể ngăn bờ vai đang muốn run lên mạnh mẽ kia...

-Anh có thể nhìn thấy em đang buồn! Gặp lại rồi phải không? Thật ra...ngay khi em về nước, anh nên nói lại chuyện này cho em biết mới đúng! Quả thật, hối hận cũng đã muộn rồi! ?- Anh Phong nói tiếp, bàn tay rộng ôm trọn Tiểu Nhi cùng con thú bông Kakashi bên kia.

-Không! Em không có gặp! Thậm chí cũng đâu có muốn gặp! Chỉ là...phần nào đó liên tưởng tới mà thôi!- Tiểu Nhi đáp, ánh mắt dịu dẫu buồn.

Nhưng trong căn phòng mang gam màu tối lại không ánh đèn, ánh mắt ấy không ai nhìn ra được...

Cánh tay đang ôm Tiểu Nhi dần xiết mạnh hơn, anh Phong buồn bã nói tiếp:

-Mặc kệ nó! Nhưng rốt cuộc vì sao em liên tưởng? Nói anh nghe có phải ai đó đã nhắc lại việc này với em không?

Tiểu Nhi khẽ cự người để nói lỏng cánh tay kia một chút, đáp lại lời anh Phong, giọng nói phần nào trầm hẳn:

-Không ai nhắc cả! Anh à! Em không muốn nhắc lại chuyện đó lần nào nữa! Em xin anh! Anh đừng nói thêm lời nào nữa!

-Thôi được! Anh không nhắc nữa! Nhưng nói anh nghe! Tại sao em lại nhớ tới nó? Nói anh nghe mau! Không được cãi!

-Được rồi!

Tiểu Nhi thở dài bất lực, nói tiếp:

-Hôm nay, trong trung tâm xe hơi Nguyễn Vũ, em quen một người con trai. Trong lúc vô tình cãi nhau, trên cổ anh ta có lộ ra...

-Lộ ra cái gì?- Anh Phong hỏi.

Chưa khi nào Tiểu Nhi thấy bất lực như lúc này kể từ “khi đó”. Kể ra cũng đã là một quãng thời gian khá dài, nhưng đúng là nó vẫn chưa quên được. Hít sâu một hơi, tiếng nói nhẹ nhàng ẩn chứa nỗi buồn vang lên:

-Mặt đây chuyền năm đó! Mặt đây chuyền mà em vô cùng ghét, thậm chí hận nó vô cùng anh hai ạ!

Nói xong câu nói này, Tiểu Nhi đã thực sự khóc. Nó cũng xoay người, buông con thú bông ra và ôm chặt lấy anh Phong, nước mắt chảy ướt đầm ngực áo anh.

23. Chương 23: Trường Học À! Ta Tới Đây!

Khóc một hồi, dường như đã thấm mệt, Tiểu Nhi lại nhắm đôi mắt, thiếp đi trong vòng tay của anh Phong.

-Ngủ ngon! Em gái yêu!- Anh Phong vuốt nhẹ mái tóc của Tiểu Nhi, rồi cứ thế ôm nó đi ngủ (nói trước làà mà thôi! Ta lại quên rồi!)

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Nhi mở mắt. Dường như đã quên mọi chuyện hôm qua, nó đã thực sự trở lại một Gia Cát Tiểu Nhi nghịch ngợm quậy phá như mọi ngày.

-Anh hai!!!- Phát hiện anh Phong đang ngủ cạnh mình, Tiểu Nhi hét lớn lên (ngôi nhà có lẽ phải trải qua một trận động đất “nhẹ” mà không hề nhẹ)

Nghe tiếng hét chói tai vậy, anh Phong mở mắt, giọng ngái ngủ rất chi là ngố:

-Ừm...Sao ế? Im cho anh ngủ xịu nữa đi!

Thật quá đáng! Sao dám bơ mình trong cái tình cảnh này?

Tiểu Nhi đang...ức chế, gờ chân tung thẳng một cước vô cùng “tàn nhẫn” vào anh trai mình (phản đối bạo lực gia đình! :v)

-Tên đần độn, đáng chết!- Tiểu Nhi hét ức không nể tình anh em, chửi thẳng một câu.

Anh Phong đang từ trên giường ngã lăn xuống đất thì vô cùng đau điếng. Trong khoảnh khắc người chạm đất, anh có cảm giác dường như ...xương chậu của mình vỡ vụn cả ra rồi... =.=

-Cái quái gì thế hả?- Anh Phong đau điếng hỏi.

-Sao anh vào phòng em?- Tiểu Nhi hất mặt.

Anh Phong trở mắt lên nhìn đứa em gái đáng “ghét” này, sao lại nhanh quên đến thế cơ chứ? (vậy mới là Tiểu Nhi đó ^^)

-Hử? Anh đang nhìn cái qué gì thế?- Tiểu Nhi mở to mắt nhìn anh trai.

Một lần nữa, anh Phong trở mặt (như thằng chết không nhắm mắt ý :v). Anh hỏi:

-Em thật sự quên rồi à?

Tiểu Nhi làm vẻ ngẫm nghĩ, rồi nói:

-Quên cái gì? Em nhớ hết mà!

-Vậy sao còn đá anh? Chẳng lẽ với cả anh trai em cũng không nhẹ tay chút được sao?- Anh Phong “mếu”.

-Không!- Thằng thường.

(chắc thằng kia đau lòng lắm :v)

-Tiểu Nhi ới ời ới!!!

Bên ngoài vang lên tiếng gọi chói tai của Anh Vân tiên sinh. Tiểu Nhi một đà nhảy xuống giường đi ra ngoài ban công (trước khi đi còn không quên đá chi anh trai thêm phát nữa :v), nói “cực kì” to (vì nó đang ở trên tầng ba mà, nói nhỏ thôi thì ma nào nghe được chứ? ^^)

-OK! Mày đợi tao chút nhá! Chìa khóa nè!

Nói rồi Tiểu Nhi ném xuống cho Anh Vân chìa khóa nhà mà không biết rằng có người đang trợn mắt nhìn mình, cứ thế đi vào nhà vệ sinh.

Không lâu sau khi bước ra ngoài đã bắt gặp ánh mắt “trừu mến” từ anh trai, Tiểu Nhi nhú mày:

-Ừm...Nhìn gì zậy anh hai?

-Rốt cuộc em là thể loại con gái gì vậy? Sao em lại là em gái anh chứ?- Anh Phong mặt đờ đờ sất khí.

Tiểu Nhi suy ngẫm một lát, rồi nói ngay:

-Vì mama sinh ra anh trước, rồi sau đó lại sinh ra em! Do vậy, anh là anh của em, còn là cùng mẹ cùng cha luôn đó!

Có ai tin nổi không? Anh Phong mặt ngố vô cùng nhìn Tiểu Nhi, rồi lại chuyển sang nhăn nhó:

-Sao em lại tự tiện ném chìa khóa nhà cho người khác vậy chứ? Ngộ nhỡ là kẻ trộm thì phải làm sao?

-Em giống kẻ trộm lắm sao?- Giọng nói của Anh Vân tiên sinh vang lên ngoài cửa phòng.

Anh Phong khổ sở nhăn nhó! Tiêu rồi! Vô tình nói vớ vẩn rồi!

Tiểu Nhi thì lại vô cùng thích thú, đứng nghiêm trang, tay đưa lên trán chào theo kiểu quân đội, nói to:

-ANH VÂN TIÊN GIÁ LÂM!!!

Anh Vân cười, rồi cũng cứ thế “hợp tác” cùng Tiểu Nhi (dù sao thì cũng phải làm tròn trách nhiệm của một “tiên sinh đáng kính” chứ!)

-Xin mời “ngài” tiên sinh an tọa nơi chốn “nhỏ bé” này và xử lý tên tội phạm to gan này! Hắn còn dám nói tiên sinh là ăn trộm, tội không thể tha! Nếu không, hắn sẽ ngày càng làm càn, sẽ rất khó đối phó ạ!- Tiểu Nhi cười gian nói tiếp.

-Ừm...- Anh Vân ra vẻ bề trên gật gù.

Anh Phong há hốc miệng nhìn hai đứa em trước mặt, trong lòng tự hỏi: “Sao con nhóc này lại “vô tình vô nghĩa” đến thế cơ chứ?”

Ừ thì...đến cả anh trai mình còn không “nương tay” cơ mà...

Anh Vân ra vẻ suy ngẫm, nói:

-Thôi! Ta tha mi “lúc này”! Hơn nữa, giờ ta và Gia Cát tiên sinh bận đi “trau dồi kiến thức rồi”! Đây! Mi coi đó mà học tập! Dù hai chúng ta đã gần như “tu luyện thành tiên” cả rồi mà vẫn có tinh thần ham học hỏi cao cả như thế chứ! Còn mi? Đúng là tên vô lại, cả đời không thể thành tiên!

Tiểu Nhi bên kia cười khúc khích nhìn anh Phong đẹp trai đáng yêu đang vô cùng “đau lòng”.

Còn anh Phong? Không phải anh đã học xong rồi à? Bây giờ anh còn mở hân công ti riêng rồi đấy chứ! Chẳng qua dạo này bận vì em gái quá nên anh toàn phải xử lí công việc qua laptop ở nhà đấy! Còn thành tiên thành quỷ cái quái gì nữa?

-Thôi được rồi! Anh chịu thua chúng mày!- Anh Phong nói trong “nước mắt”. :v

-Không được tha!- Tiểu Nhi nói.

Anh Phong ngẩn tò te:

-Tha cái gì? Tha cho ai thế? Có vụ án nào đang xét xử sao? Sao hôm qua anh không nghe thời sự nói gì nhỉ?

Không thèm để ý anh trai, Tiểu Nhi nhìn Anh Vân, tuyên bố đồng dục:

-Tên tội phạm kia...tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha! Anh Vân tiên sinh sa-ma, nếu ngài tha cho hân thì nhất định hân sẽ là mối nguy cơ lớn của toàn nhân loại, khi đó mạng sống cùng xã hội loài người sẽ rất khó lường! E rằng...chúng ta tuy đạo hạnh cao siêu cũng khó đấu lại hân! (hình như hơi quá rồi thì phải :v)

Anh Vân tiên sinh liêm môi, gật đầu nói luôn:

-Người nói quả không sai! Hơn nữa, ta đâu định tha cho hân! Hồi nãy ta chỉ nói tha cho hân “lúc này” thôi mà! Cũng có nghĩa là... ta tha hân chỉ là tạm thời! Sau này sẽ xử lí hân tiếp! Dù sao hân cũng không thể thoát được!

-Chuẩn! Bây giờ ta tha cho hân tạm thời! Cứ để hân “sống” thêm một lát để nhớ về mẹ đẻ đã có công sinh hân ra để hân thành “tội phạm”, để hân sống thêm một chút để làm nô lệ cho chúng ta! Còn bị giờ, chúng ta chính thức lên đường đi bổ túc văn hóa, nâng cao công lực cho chúng ta!

Anh Phong nghe “bổ túc văn hóa” thì mới hồi hồn, không kịp để ý đến đoạn hội thoại (bên trên) kia, nói luôn:

-Các em chuẩn bị đi học này! Đây là lịch học nhé! Buổi học đầu tiên nể mặt anh chút, đừng quậy phá gì cả nhé!- Nói rồi đưa cho tụi nó cái thời khóa biểu.

-Hôm nay anh đưa tụi em tới trường! Em chưa mua được xe! Mai em mua xe rồi sẽ tự đi, khỏi làm phiền anh!- Tiểu Nhi nhận thời khóa biểu, nói.

Chuẩn bị xong sách vở, nhị vị tiên sinh đáng kính hơn hở trong sự hộ tống của “tên nô lệ” vô sản kia tới trường.

-Trường học à?! Ta tới đây!!!

24. Chương 24: Chuyện Trên Đường Tới Trường

Ánh nắng buổi sáng dịu dịu nhẹ nhàng chiếu xuống khắp cả thành phố.

Mùa hè năm nay của Tiểu Nhi cũng thật đặc biệt...

Nhớ lại hồi còn bên Nhật, nó với Anh Vân cũng mệt mỏi chứ chẳng khác hơn bên này là mấy. Hết phải lao đầu vào học tập theo lời của mấy vị phụ huynh lại tới phải chạy trốn mấy thằng cha ham gái cùng lớp bên đó, rồi đến cả buổi cuối trước khi về nước cũng phải lo chạy tới chạy lui khắp các ngõ ngách, khắp các ngõ đường để tham quan được hết vẻ đẹp của mảnh đất Nhật Bản. Bây giờ về nước rồi thì lại gặp phải một thằng cha oan gia nữa, đã thế hân còn có nội công thâm hậu, rất khó đối phó! ==

Nhắc tới oan gia thì.....

-Ê nhóc!- Quân cười.

Khi Tiểu Nhi hạ cửa xe xuống để gió lùa vào, nhìn ra bên ngoài cũng là lúc một chiếc Lexus màu xanh chạy ngang qua, và thằng đang lái xe đó chính là oan gia của Tiểu Nhi- Quân giẻ rách.

-Nhóc cái khỉ!- Tiểu Nhi lườm Quân.

-Ấy dà! Mới sáng sớm đi đâu thế?- Quân cười, bơ luôn câu nói (bên trên) của Tiểu Nhi.

(Tên này có vẻ đang rất vui)

-Ai thế em? Bạn em à? Hình như anh không quen nó?!- Phong hỏi.

-Là thằng dở hơi em mới quen hôm trước ở trung tâm xe! Hắn chắc là thiếu gia nhà Nguyễn Vũ cái khỉ gì đó! Em có kể với anh rồi mà! Hắn còn lộ...

Đang nói dở thì Tiểu Nhi đột ngột dừng lại, khuôn mặt trầm xuống, đầu cúi thật sâu, đáy mắt dường như có cảm giác cay cay.

Anh Vân bên cạnh hỏi về quan tâm:

-Này! Mày làm sao thế? Mày nói thằng kia nó lộ cái gì?

Tiểu Nhi vẫn không trả lời, mặt vẫn cúi xuống...

-Ấy nhóc! Làm sao đấy? Sao không trả lời tôi?- Quân lái xe ngang hàng với xe của tụi nó, gọi Tiểu Nhi.

Anh Phong nhủu mày liếc sang Quân:

-Bọn vớ vẩn! Vân! Em giúp anh chữ cho chúng nó một câu! Anh sẽ cắt đuôi bọn này! Đúng là lũ ồn ào mà!

Anh Vân gật gù, rồi thò hẳn cái đầu ra ngoài, theo hướng xe của Quân mà nói lớn (Lưu ý: Câu nói trên chỉ mang tính chất minh họa! Các “bồ” đi xe nhớ đừng có làm zậy đó! Kẻo có làm sao thì ta có tội lắm, cũng thương các bồ lắm!).

-Ấy tên đàn kia! Tuy rằng ta với mi chưa từng giao lưu nói chuyện nhưng qua con mắt tinh tường được tu luyện ngàn năm này của ta, có thể nhìn ra mi chính là tên kẻ thù không đội trời chung với Gia Cát tiên sinh nhà ta! Vì thế ta nhắc lại bốn chữ cấm truyền của tiên sinh i biết!!! MI ĐI CHẾT ĐI!!!

(Thật ra thì đâu cần đến con mắt “ngàn năm” của bà kia mới biết Quân và Tiểu Nhi nhà ta là oan gia đầu chữ! Các bạn đọc kia chỉ qua con mắt “bình thường” thôi là hiểu được ngay mà! :v Với lại...có câu “chữ” nào mà dài dòng thế không? =.= Chữ thì chữ hẳn luôn còn phải ca với cảm gì dài dòng thế? Đã vậy còn không quên cả “tự sướng” cho bản thân nữa chứ! =.=)

-OK anh Phong! Mau cho xe chạy lẹ đi!- Anh Vân hét xong thì thò ngay đầu vào nói với anh Phong.

-OK!- Anh Phong nói rồi tăng tốc.

Quân thì cứ ngẩn người ra chả hiểu Anh Vân vừa ca cái bài ca gì nữa. Cho đến khi xe của anh Phong “vèo” qua xe Quân bằng vận tốc cực nhanh thì anh chàng mới hồi hồn, cũng vừa lúc hiểu được “ý” của Anh Vân trong câu nói kia.

Nhưng anh Phong và cả Anh Vân đạo hạnh cao siêu kia cũng không biết, Quân đây có sở thích sưu tập xe một cách “điên cuồng”, vì vậy việc thạo lái xe với Quân là chuyện quá bình thường, và làm gì có chuyện tốc độ của Quân lại thua anh Phong?

Nói chính xác thì...Quân cũng chính là một cao thủ đua xe đó!

Quân thản nhiên nhả ga, chiếc Lexus vọt lên với tốc độ kinh khủng, phía sau là cột khói bụi mù (ô nhiễm quá!).

Chẳng bao lâu, xe của Quân đã “bay” đến ngang hàng với xe tụi nó. Quân hạ thấp cửa kính chút nữa, rồi nói với anh Phong bên này:

-Này cậu gì ới?! Làm sao phải phi nhanh thế? Không sợ gây tai nạn và ô nhiễm môi trường sao? (mi cũng thế chứ khác quái gì đâu =.=)

Anh Phong nhủu mày, nói:

-Thằng ôn con mắt dạy! Cui anh mày là loại nào thế hả?

Tiểu Nhi ngược đầu lên, nghe anh trai nói vậy thì bảo:

-Thôi anh! Em cũng chẳng muốn nhắc lại mấy chuyện này làm gì cả! Anh đừng để ý hần làm gì! Bơ đẹp hần luôn đi!

Anh Vân tiên sinh vênh tai lên hóng hớt, tiện thể tiếp chuyện luôn:

-Hình như hần không đi chung với tên dê già kia nhỉ?! Bộ hai tên này không phải bạn thân sao? Đúng là không có đoàn kết cái khi gì hết!

-Mày có vẻ đặc biệt để ý đến tên dê già đó nhỉ?! Phải chăng đã có tình cảm gì rồi?- Tiểu Nhi vuốt cằm nhìn Anh Vân, vẻ mặt hiện rõ chữ “gian”.

Anh Vân giật mình, rồi thẹn quá hóa giận, trừng mắt:

-Điên à? Tình cảm tình “ciếc” là cái quái gì chứ? Bản cô nương đây không rảnh mà nghĩ đến mấy việc vớ vẩn như vậy đâu!

(Lưu ý chữ “ciếc” nha! Chắc các bồ cũng hiểu ý ta nhỉ! ^^)

-Tên nào thế các em? Đây! Dù sao anh cũng nói trước đây! Bây giờ là anh cấm mấy đứa chơi trò yêu đương vớ vẩn nhớ chưa? Phải học tập anh đây này! Tốt nghiệp đại học từ sớm đã có thể mở công ti riêng, rồi lãnh đạo giỏi,...

Hai đứa tụi nó ngồi ở đây nghe anh Phong ca “bài ca tự sướng” thì cảm thấy vô cùng khổ sở. Hai cái tai nó cứ phập phồng, ruột gan nóng bừng, tim đập “thình thịch”, cả bộ não cùng các dây thần kinh dần bị giai điệu của bài ca kia “phong ấn” (ý nói là bị đơ, bị tê liệt đấy ạ!^^)

-Đây cậu gì à?! Rốt cuộc cậu chở con nhóc kia đi đâu thế? Đây là hướng trường học đấy hả? Tụi nó cũng đang đi học hả?

(Thằng này hỏi quá nhiều rồi! =.=)

-Tên kia!!! MI CẤM NGAY CHO TA!!! TA CẤM MI NÓI THÊM BẤT CỨ CÂU NÀO NỮA!!! CÒN NÓI TA BỂ RĂNG, KÉO LƯỠI MI CHO HEO ĂN!!!

Tiểu Nhi lúc này cũng bắt chước tuyệt chiêu của Anh Vân tiên sinh, đương nhiên chính là thò đầu ra ngoài cửa xe rồi hét lớn.

Vèo!!!

Một chiếc mô tô hạng nặng màu đỏ đen vụt qua cái đầu đang thò ra của Tiểu Nhi, thế mà nó vẫn chẳng thèm để ý, vẫn cứ hét:

-NÀY TÊN KIA!!! NHỚ CHO KỈ LỜI TA NÓI ĐÂY!!! CẤM CÓ LÀM PHIỀN ANH TA LÁI XE!!! NẾU TA MUỘN HỌC MI ĐỪNG CÓ TRÁCH!!!

Quân nghe xong câu này, lúc đầu còn hơi đơ người ra nhưng sau đó thì mỉm cười, nhấn mạnh ga tiến thẳng lên trước.

-Tiểu Nhi! Lần sau anh cấm em chơi trò nguy hiểm như vậy!!!- Anh Phong gắt.

-Phải rồi con nhóc này! Đúng là không sợ chết mà!- Anh Vân phụ họa.

Tiểu Nhi cười cười, ra hiệu cho anh Phong lái xe tiếp.

Anh Phong cũng cho xe chậm dần lại, cứ như vậy đưa tụi nó đến trường.

(Bây giờ ta xin phép tua video lại một đoạn, điều chỉnh chạy chậm lại ọi người biết thêm thông tin chi tiết nhé!^^)

3...

2...

1...

Khi chiếc xe mô tô đỏ đen kia phi vọt qua cái đầu của Tiểu Nhi cũng là lúc tên lái xe đó nhìn rõ được khuôn mặt “không sợ chết” của Tiểu Nhi. Chỉ có nó mới dám chơi trò nguy hiểm thế thôi ạ! =.=

(Các bồ ở đây nhớ lần nữa là đừng bắt chước nó nha!)

-Con nhóc vừa rồi...- Tên lái xe kia lầm bầm.

(Khi tua video lại, ta cũng chỉ nghe được vế trước câu nói của tên kia thôi! Tại hắn nói nhỏ quá nên cũng chẳng nghe ra! Ta xin lỗi các anh em đồng chí nhiều! *cúi đầu ăn năn*)

(Các bồ đọc nếu thấy có gì “bất ổn” thì còm men ý kiến zùm ta nhé! Nếu thích thì ấn nút “like” nha! Thks các bồ!)

25. Chương 25: Ngày Đầu Tiên Đi Học!

Chẳng mấy chốc, xe của anh Phong đã “an toàn” đưa Tiểu Nhi và Anh Vân đến trước cổng trường mang tên Royal.

-Trường gì tên kì cục thấy bà! Lão hiệu trưởng già ở đây có vấn đề về cơ quan gì gì đó trong đầu à? Ngủ còn đòi làm hiệu trưởng.- Tiểu Nhi mắt nhắm mắt mở nói.

-Cái qué gì mà Royal! Trường tụi mình bên Nhật còn đẹp và sang hơn nhiều! Thế thì thà nghĩ việc đi để cho chúng ta lên làm thay còn tốt hơn! Khi đó, tao sẽ cho ngôi trường này mang tên Vân Nhi! Hehe!- Anh Vân tiên sinh cũng phẩy phẩy tay. (cái tên này hình như còn tệ hơn tên trước ạ! =.=)

Anh Phong đỡ khóc đỡ cười không biết phải nói thế nào nữa! Tụi này còn chưa học được chữ nào, mới đứng ở cổng trường thôi đấy mà còn réo cả lão hiệu trưởng lên rồi! Không biết vào học thật thì có cho thuốc nổ bom mìn gì để “phá hủy” cả cái trường bự tổ chẳng này không nữa! (em sợ hai chị rồi! :v).

Tiểu Nhi cùng Anh Vân mở cửa xuống xe, nói với anh Phong:

-Tạm biệt anh hai “già”! Bọn em đi bổ túc văn hóa đây! Hẹn ngày tái ngộ!

Anh Phong nghe xong câu nói trên thì há hốc miệng nhìn Tiểu Nhi. Rõ ràng anh đây mới có 20, lại là trai đẹp nữa ạ! Sao nó dám nói anh là “già”?

Còn tụi nó đã thực hiện xong màn tạm biệt anh trai thì cùng tung tăng tung tủy bước vào trường, tâm trạng vui phơi phới.

Lúc này cũng sắp tới giờ vào học nên học sinh dưới sân trường rất đông. Khi thấy có hai cô gái lạ vừa trẻ, vừa khỏe (khỏe thật đấy anh em ạ!) lại vừa xinh xắn thì kéo nhau vào ngắm nghía bàn tán.

-Này tụi bay! Nhỏ đó là ai thế?- Một thằng hỏi.

-Tao chịu! Chắc là học sinh mới! Nhìn ngon v...- Thằng nhuộm tóc đỏ lồm trỏ lời.

-Tán đi mấy!- Thằng tóc xanh cười.

Cũng có vô số những lời bình luận có tốt có xấu vang lên bên tai Tiểu Nhi và Anh Vân, nhưng hai nhóc này không thèm để ý.

Hừ! Tụi ta đây là ai kia chứ? Toàn là những vị đại cao nhân mà phải đi so đo với tụi nghèo nàn này sao? Bản thân ta cũng biết ta đẹp rồi! Ha ha!

(Đấy là chúng nó tự sướng với nhau ạ!).

Tụi nó cứ thế không thèm để ý đến những con mắt “có cũng như không” kia cứ thế “nghênh ngang” bước đi. Nhưng không lâu sau, những tiếng ồn ào kia có vẻ đã bị dập tắt hoàn toàn, thay vào đó là hoàn toàn im lặng...

(Một phút mặc niệm bắt đầu *cúi đầu* :v)

Tiểu Nhi cũng không thềm ngó đầu lại, cứ thế cùng Anh Vân đi tìm phòng lão hiệu trưởng già.

-Đậu! Có cái trường nào to thế này không?!!!- Tiểu Nhi mãi không “đào” đầu ra cái “lãnh địa” của lão hiệu trưởng già, cứ thế chửi một câu.

(Sao vừa này con bạn chị kêu trường chị bên Nhật còn to hơn thế cơ mà! :v)

Anh Vân bên này liếc mắt:

-Đậu đồ vớ xanh cái quái gì? Đúng là cái trường này to thật! Thế mà toàn dạy lũ nghèo nàn không à! Đúng là hao tổn tài nguyên quốc gia!

(Tài nguyên quốc gia cơ à? Ừm...Ta suy nghĩ chút đã!)

-Thôi mầy ạ! Cứ ở đây chửi hoài không được đâu! Khéo vị thủ tướng vĩ đại đến tìm chúng ta, cho đầy ra đảo hoang thì dù có công lực thâm hậu tới đâu cũng khổ lắm!- Tiểu Nhi vỗ vai an ủi bạn hiền.

(Sao cứ thấy nó AT thế nào ý :v)

Đi được tròn 2 phút 59 giây, rốt cuộc Tiểu Nhi đã không thể chịu nổi rồi! Nó quay sang nhìn con bạn bên cạnh, gắt:

-Tao đều có đi nữa! Mỗi chân lắm rồi!

Anh Vân lau mồ hôi, nói:

-Được được! Chúng ta đi hỏi tội dân thường kia vậy! Chứ tìm thế này đến Tết cũng chẳng có gà mà ăn!

Tiểu Nhi gật đầu, cùng con bạn quay về phía đám “dân thường” kia thì đã được tận mắt chứng kiến một cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Cụ thể là: có hai thằng con trai đang bị một đám con gái (phải nói là một đàn ạ!) xúm lấy, đằng sau là một đội quân nam hậu vệ vô cùng hùng hậu.

Tội nó bắt giác nhìn nhau, rồi lại cùng đưa tay dụi mắt, rồi chớp mắt nhìn lại hai nhân vật chính trong đám đông đằng kia...

Là hai tên oan gia Quân và Khánh!

-Anh Quân à! Hôm qua anh lại tậu xe mới phải không?- Tiếng con nhỏ nào đó chảnh chọe vang lên.

-Anh Khánh hôm nay đi chơi với tội em nha! Cả lũ đợi anh mãi rồi đó!- Một con “gì” đó nói tiếp.

Tiểu Nhi và Anh Vân đứng nhìn chẳng hiểu cái mô tê gì cả. Quân thì tỏ ra vẻ mệt mỏi, không thích cái sự ồn ào này chút nào, trong khi Khánh thì lại khác.

-Được rồi! Bao giờ rảnh anh mời mọi người đi chơi!- Khánh cười toe toét.

Lũ con gái nghe xong cười toe cười toét, gào thét hớn hở đến là chói tai.

Tiểu Nhi và Anh Vân lắc đầu! Hừ! Kệ xác lũ hám trai hám gái! Ta đây lo việc chính cái đã.

Quân vừa nhìn qua đã thấy Tiểu Nhi, cười rồi bỏ lại đám “đuôi” đang đeo bám mình, gọi lớn:

-Ây nhóc! Gặp lại rồi!

Tiểu Nhi quay lại, thấy Quân liền thở dài. Sao đi đâu cũng gặp người quen hết vậy? Đúng là phiền toái mà.

-Có việc gì?- Tiểu Nhi hỏi.

-Thằng cha vừa chở cô và bạn cô đi là ai thế?

-Hỏi làm qué gì?- Tiểu Nhi nhún mày.

-Biết!

-Biết thì anh làm cái quái gì chứ?

-Tôi muốn biết thì có sao không?

Hai người lại cứ thế lao vào cãi nhau. Anh Vân thở dài nói:

-Thôi các bác cho em xin! Làm ơn giúp tôi tìm phòng hiệu trưởng với ạ!

-Ồ tầng năm dãy nhà bên phải đó! Phòng 301!- Khánh cũng cười, bước tới cạnh Anh Vân.

Toàn trường sốc vì sự kiện vĩ đại này! Chẳng lẽ đây chính là hai cô gái được chọn làm bạn gái của hai vị hoàng tử trong truyền thuyết.

Anh Vân nói “cám ơn” qua loa rồi chạy tới kéo tay Tiểu Nhi đi ngay không thèm nhìn lại một lần. Tiểu Nhi cũng rất phớt lờ, chỉ quay lại lè lưỡi trêu Quân một cái rồi đi ngay. Tìm hiệu trưởng quan trọng hơn.

-Thầy già! Hộ tổng tụi này lên lớp!- Tiểu Nhi bước vào nói chẳng nề nang cái quái gì.

-À à! Các em là học sinh mới nhỉ! Thầy biết...biết rồi! Đi theo thầy!- Ông hiệu trưởng run từng cơn...

Tiếng trống vang lên báo hiệu vào lớp, dưới sự “hộ tổng” của thầy hiệu trưởng, tụi nó đã lên được lớp học dành ỉnh!

Trong lớp lúc này khá ồn, tụi nó cứ thế đập thẳng cái cửa mà bước vào.

Bà cô chủ nhiệm đang choáng váng trước sự “bá đạo” của lớp, thấy được tụi nó thì mừng lắm. Bà gõ gõ thước to đùng xuống bàn, hắng giọng:

-E hèm! Hôm nay lớp ta có hai bạn học mới! Các em mau giới thiệu đi!

Tiểu Nhi cười tươi rói, bước lên trước bực giảng vỗ tay trước ngực:

-Xin chào! Mình là Gia Cát Tiểu Nhi! Hân hạnh gặp mặt!

Gia Cát? Gia Cát cái quái gì? Trên đời này có người vinh hạnh mang họ của cả Khổng Minh?

-Xin chào! Tên mình cũng đơn giản thôi! Mình tên Anh Vân, cứ gọi mình là Anh Vân tiên sinh cho nó tình cảm!- Anh Vân giới thiệu.

Tiên sinh? Anh Vân tiên sinh?

Cả lớp được trận cười nghiêng ngả, ngay cả bà cô kia cũng phải đưa tay che cái miệng nhăn nheo cười khúc khích.

Bọn Tiểu Nhi chẳng thèm để ý, nói luôn:

-Thưa cô! Chỗ của tụi em ạ?!

-À à! Hai em ngồi bàn cuối nhé!- Bà cô nín cười nói.

Hai đứa kia thì chẳng nói gì nữa, rất ngênh ngang đi về phía cuối lớp.

Mắt này nhìn mắt kia, tám mắt nhìn nhau không chớp...

-Sao lại là mi? Không lẽ ta phải ngồi chung với mi?- Tiểu Nhi gắt.

-Ừ!- Quân cười đều.

Và Tiểu Nhi đành ngậm ngùi ngồi xuống! Đây là lần đầu nó phải thua Quân (phải lần đầu không nhỉ? Ta quên rồi!)

Còn Anh Vân thì liếc qua Khánh một cái thôi rồi ngồi luôn xuống bên cạnh anh chàng.

Tiết học bắt đầu, cụ thể là cả bốn đứa phía cuối lớp có đứa nào học đâu. Đứa thì điện tử, đứa thì tai nghe, đứa thì ipad, đứa thì iphone nói chung là không thiếu công cụ điện tử, cũng may là không bị bà cô phát hiện đấy! (thật ra là nhờ ơn của ta nè!)

Ra chơi, trong lớp vắng tanh chỉ còn mỗi bốn đứa. Quân cười bên tai Tiểu Nhi:

-Có duyên ghê ha!

Tiểu Nhi không thèm đáp trả.

Anh Vân bên cạnh sức nhớ ra điều gì đó, hỏi:

-Hồi sáng mày nói Quân lộ ra cái gì?

Quân và Tiểu Nhi cùng ngẩn tò te, nhất thời không nói nên lời.

-Không lẽ...- Anh Vân ra vẻ sợ hãi.

-Này! Không lẽ mày bị lộ rồi?! “Cái đó”...- Khánh chen vào tiếp chuyện.

Quân giận đỏ mặt, gắt:

-Hâm! Không phải!- Cũng là lúc Tiểu Nhi lên tiếng, hai người nói y hệt nhau luôn.

Khánh cười gian tà, vỗ vai Quân nói tiếp:

-Thôi mày ạ! Dù có “lộ” mất rồi thì chúng ta vẫn là anh em tốt! Tao có câu này muốn nói mày nghe nhá! “Có không giữ mất đừng tìm”!- Nói xong anh chàng cười lẩn lộn.

Quân càng tức, cuối cùng hai người lao vào oánh nhau luôn. Tiểu Nhi và Anh Vân đứng bên lề lác đầu...

Vì là buổi học đầu tiên nên tụi nó được nghỉ chiều. Buổi học kết thúc, Tiểu Nhi vì không muốn đối mặt với Quân do chuyện lúc ra chơi, phần vì nhớ lại chuyện cái mặt dây chuyền nên kéo Anh Vân kêu taxi về trước. Quân do bị lũ fan bám theo nên cũng quên mất không để ý việc này.

Buổi học đầu tiên của tụi nó đã kết thúc như vậy đấy!

26. Chương 26: Các Vị Mama Đại Nhân Trở Về!

Cả buổi chiều ở nhà, Tiểu Nhi hết ăn lại nằm, rồi lại ngủ. Tóm lại là không động tay động chân gì hết.

Anh Phong ra về buồn bã, lác đầu nói:

-Haizzz! Sao anh lại có đứa em gái lười đến thế cơ chứ?

Anh Vân cũng chen vào chê bai bạn hiền:

-Đúng rồi! Người gì đâu lười thấy gớm! Kiểu này sau ế chồng là cái chắc!

Chồng?! Sao ai cũng như nhau hết thế hả? Mở miệng ra là lại chồng mới chả vợ.

Tiểu Nhi ra bộ chẳng thèm quan tâm, nói:

-Ế cũng đâu có sao?! Dù gì tao cũng vốn chẳng có ý định lấy chồng mà! Tao cứ thế ở nhà để anh hai và hai ông bà già nuôi tao là đủ lắm rồi!

-Ai mà nuôi nổi em?! Học hành tử tế rồi đi mà kiếm việc làm đi! Nhớ là đừng có lấy chồng sớm đây! Lấy sớm cũng chẳng tốt đâu! Tạm thời anh nuôi là được!

Anh Vân phì cười, nói:

-Ra là anh Phong cũng rất biết giữ em đấy chứ nhỉ! Kiểu này thì con Nhi dù có thích thằng nào cũng không xong đâu!

-Tao thì thích thằng nào được chứ?! Toàn lũ không ra gì cả! Thích rồi chỉ tổ phiền thôi!- Tiểu Nhi lườm Anh Vân một cái.

Anh Phong đứng dậy chuẩn bị gọt hoa quả, tiện thể đáp luôn:

-Em nói đúng! Thời đại này khó kiếm được ai tốt như anh lắm! Lấy phải ba cái thằng vợ vẩn rồi khổ ra! Đợi 30 rồi anh kiếm ột thằng là ổn!

Anh Vân trợn mắt há hốc miệng nhìn anh Phong. Anh này đùa chắc? giữ em gái đến mức độ đó thì khác quái gì công chúa Trần này ế rồi?

-Anh nói ai 30 mới được lấy chồng thế? Anh nói vậy thì thành ra tôi phải nuôi cái con nhóc này đến già à?

Nghe thấy giọng nói “dịu dàng” đầy uy lực vừa rồi bên ngoài cửa, Tiểu Nhi và Anh Vân chợt sững lại, ngay cả anh Phong đang đi cũng phải dừng bước...

-Cô Dương!- Anh Vân là người đầu tiên mở miệng.

-Mama!- Tiểu Nhi cúi đầu, nhả mặt gọi.

Người phụ nữ sang trọng và xinh đẹp bên ngoài cửa thấy con gái chào hỏi mình bằng thái độ thờ ơ quá thì nhú mày, tiếp tục cất giọng:

-Ừ! Chào mẹ mà chị tỏ cái thái độ gì thế?

Tiểu Nhi ngẩng đầu, cười tơ toét:

-Ấy da! Con nào dám “thái độ” với mama đại nhân chứ?!

-Đúng đúng! Mẹ mau vào ngồi, để con đi gọt trái cây ạ!

Bà Dương Ánh Ngọc- Trần phu nhân kiêm luôn chức mama đại nhân của hai anh em nhà họ Trần mỉm cười tao nhã, từng bước chân đầy kiêu hãnh bước vào nhà, rồi ngồi xuống cạnh Tiểu Nhi.

Bà đưa đôi bàn tay trắng ngần vuốt ve mái tóc của con gái, rồi cất giọng ôn nhu:

-Dạo này khỏe chứ con gái? Về nước khi nào thế? Tình hình học tập bên Nhật có tốt không? Dạo gần đây ba mẹ đều bận cả, chẳng lấy đâu ra thời gian lo cho con, phải phiền anh con quá!

“Thế thì mẹ còn về làm gì? Đẳng nào cũng đang bận mà?!”- Đây chính là suy nghĩ của Tiểu Nhi ạ. -Hi hi! Dương nhiên tụi con khỏe và học còn rất giỏi nữa! Mama công việc bên bận vậy mà vẫn về thăm con chắc mệt lắm rồi?! Hay mama đi nghỉ trước đi ạ?!

-Đúng đúng! Cô Dương! Cô mới về chắc mệt rồi ạ? Hay cô cứ đi nghỉ ngơi trước đi ạ!- Anh Vân gật đầu tán thưởng.

Trần phu nhân cười, bà lại còn không biết cái mách khéo của mấy đứa nhóc này? Muốn đuổi bà đi để “cao chạy xa bay” chứ gì? Đừng nằm mơ!

-Không mệt! Mama không cần nghỉ ngơi! Mama muốn tâm sự với các con một chút nữa cơ!- Nói xong, bà cười “hiền hậu”.

Lạnh quá!

“Lạnh” chính là từ duy nhất diễn tả cảm giác trong người Tiểu Nhi lúc này!

“Sợ” chính là từ duy nhất diễn tả tâm trạng lúc này của Anh Vân.

-Làm gì nhìn mama ghê vậy? Chắc nhớ mama quá đấy hả?- Bà Dương đưa tay che miệng, cười.

“Ôi mẹ ơi! Mẹ đâu còn trẻ lắm đâu! Làm gì đến mức phải ra vẻ thực nữ thế ạ?”- Suy nghĩ của Tiểu Nhi về mẹ mình.

“Con thừa nhân...con sợ cô nhất!”- Đây chính là suy nghĩ của Anh Vân.

-A mama! Con xin lỗi! Bây giờ con và Vân phai đi mua xe mới rồi ạ! Vì mới về nước nên tụi con vẫn chưa kịp mua! Hai hôm nay phiền anh hai quá!- Tiểu Nhi cười “hi hi” rất chi là ngổ đứng dậy.

Anh Vân gật đầu lia lịa:

-Vâng vâng! Tụi con không có xe nên phải làm phiền anh Phong lắm ạ! Con cũng xin phép đi một lát rồi về liền!

Bà Dương nghĩ lại thấy cũng đúng. Dù sao con gái bà về nước rồi cũng cần có phương tiện đi lại riêng, chứ đâu thể làm phiền đến anh hai nó hoài được.

Nghĩ vậy, bà đưa cho Tiểu Nhi một cái thẻ quẹt, nói:

-Chị không cần phung phí tiền của mình! Thẻ của mẹ đi mà mua! Coi như mẹ cho hai đứa đấy!

Tiểu Nhi hai mắt sáng bừng, ôm chầm lấy cổ bà Dương:

-Yêu mama nhất!

-Rồi rồi! Chị khỏi nịnh tôi!- Bà Dương cười.

Nịnh nọt mama đại nhân vài câu xong rồi cả hai vị đại cao nhân Tiểu Nhi và Anh Vân đã vỗ vĩa cùng nhau “tê” đi trước. Bà Dương cũng cầm túi xách đứng dậy. Lâu lâu về Việt, chắc bà cũng phải thử ghé qua vài tiệm spa quen thuộc chứ!^^

Một lát sau, anh Phong bước ra, trên tay là một đĩa trái cây to ụ, miệng cười toe toét:

-Trái cây tới rồi! Mama với hai đứa mau ăn...

Chưa kịp nói hết câu thì anh Phong đã đơ người ra rồi...

Cả căn phòng rộng rãi chẳng có lấy một bóng người, vậy mà anh phải khổ sở ru rú trong bếp cắt gọt trái cây!

Anh Phong lúc này đã rơi vào trạng thái hoàn toàn tuyệt vọng. Lẽ nào đây chính là cảm giác bị bỏ rơi hoàn toàn trong truyền thuyết?

Tiểu Nhi và Anh Vân thì đang thích thú trên con xe Audi của anh trai, tiến thẳng tới trung tâm xe hơi Nguyễn Vũ. Tâm trạng tốt được như vậy là vì đã thoát khỏi “nanh vuốt” của “cọp cái”.

Thấp thoáng ngoài cổng trung tâm đã thấy Quân và Khánh đứng đó nói chuyện với một người phụ nữ nào đó trông có vẻ lớn tuổi nhưng vẫn rất đẹp, vẻ mặt cười như không cười.

Tiểu Nhi đưa xe vào bãi đỗ xe rồi bước xuống, cùng Anh Vân đến phía cạnh Quân và Khánh đang đứng.

-Chào! Tụi tôi đến coi xe nè!- Tiểu Nhi từ đằng sau vỗ vai Quân.

Tiếng gọi đã thu hút sự chú ý của ba người kia, nhất thời cùng liếc về phía tiếng nói vừa phát ra ấy.

Quân nhìn kĩ Tiểu Nhi, rồi bật cười:

-À ha ha! Rồi rồi! Hôm nay tôi sẽ cho cô thấy mẫu xe mới hợp với cô nhất!

Khánh bên cạnh chen vào:

-Chào Anh Vân cô nương! Thì ra cô cũng muốn mua xe hả? Hoan nghênh!

Quân thẳng tay “thụi” luôn vào bụng thẳng bạn một cái, liếc xéo:

-Mày nghĩ trung tâm của nhà ai? Mày?

Khánh nhất thời á khẩu!

Người phụ nữ kia hơi ngậy người ra nhìn Tiểu Nhi rồi lập tức trở lại vẻ bình thường, bà hắng giọng cất tiếng:

-E hèm! Cho hỏi hai vị quý khách là?

Quân quay lại cười hì hì:

-Giới thiệu với mẹ: đây là Trần Nguyễn Tiểu Nhi! Cũng là bạn học của con! Tụi con cũng mới quen nhau thôi ạ! Còn cô gái kia tên Vũ Anh Vân, cũng là bạn cùng lớp con!

À...thì ra là phu nhân nhà Nguyễn Vũ!

-Chào cô ạ!- Anh Vân mỉm cười.

-Con chào cô!- Tiểu Nhi lễ phép thưa (dù sao cũng nên chào hỏi bậc tiền bối chút chứ!)

Bà Huỳnh Ánh Ngọc- Nguyễn Vũ phu nhân kiem luôn mama của Quân giẻ rách quan sát kĩ gương mặt của Tiểu Nhi, rồi bất ngờ thốt lên:

-Giống quá!!!

Cả bốn người cùng đơ ra chẳng hiểu cái gì.

-Cô rất thích con đấy! Con là Trần Nguyễn...Tiểu Nhi đúng không? Vừa nhìn cô đã thấy thích con lắm rồi! Mau! Con muốn mua xe phải không? Đi theo ta! Ta sẽ chọn giúp con!- Nguyễn Vũ phu nhân nắm lấy bàn tay của Tiểu Nhi, cười vẻ vô cùng phấn khởi.

Ba người con lại lần tiếp theo bị đơ, còn Tiểu Nhi thì...sốc nặng.

-Ồ...Vâng!- Tiểu Nhi đáp rồi bước theo bà luôn.

Khánh nhún vai: -Chậc! Cái quái quỷ gì thế? Cô Huỳnh vừa từ về đã “kích động” đến thế cơ à?

-Tao không biết!- Quân nhìn theo hai người nói.

Anh Vân vẫn trở mắt há hốc miệng chẳng hiểu cái gì.

Khánh tự nhiên bật cười, vỗ vai Quân:

-Haha! Cứ như mẹ chồng với cô con dâu tâm đầu ý hợp vậy! Xem ra sau này mày với cô nhóc Gia Cát kia...không phải vừa đâu!

Quân một lần nữa nhìn Tiểu Nhi, trong lòng có gì đó khó nói quá.

Mẹ chồng?! Con dâu?! Vậy chẳng phải Quân chính là chồng của cô nhóc kia sao?

Nghĩ đến đây, Quân bất giác mỉm cười không rõ lí do (người điên).

27. Chương 27: Oan Gia... Đỉnh Hôn?

Lòng vòng quanh cả cái trung tâm to đùng này rồi, Tiểu Nhi mới giác ngộ được rất nhiều điều...

Thứ nhất, Nguyễn Vũ phu nhân rõ ràng rất thích nó.

Thứ hai, bà cũng là một...dân chơi đấy chứ chẳng vừa đâu! Rõ ràng là dân có máu mặt trong sự nghiệp shopping mà!

Nói vậy cũng không sai vì thật sự bà này sinh lực gồm lắm! Cánh tay Tiểu Nhi cũng đỏ cả lên vì bị bà nắm chặt quá rồi. Đi hết cả cái trung tâm, ngắm nghía đủ các loại xe mà Tiểu Nhi phát choáng. Trong khi đó, bà Nguyễn Vũ thì lại chưa hài lòng.

-Ừm...Chiếc này có vẻ hơi xấu so với Tiểu Nhi nhà ta!

Cô thân mến! Cô nói ai nhà cô đấy ạ?

-Cái kia về màu sắc có vẻ không hợp với Tiểu Nhi! Kiếm cái khác tốt hơn!

...vân vân và mây mây... những câu phán xét “không tốt” của chính bà chủ trung tâm này đấy ạ!

Mãi đến tận chiều tối, Nguyễn Vũ phu nhân mới chịu để Tiểu Nhi có cơ hội hít thở lại bầu không khí quan trọng (chọn xe từ chiều đến tối?)

-Con thích loại xe nào? Cô sẽ dẫn con đi kiếm tiếp?!- Nguyễn Vũ phu nhân lắc nhẹ vai Tiểu Nhi.

-Sao ạ?

Tiểu Nhi mặt nhăn nhó hết sức khó coi. Nó trẻ khỏe vậy mà bây giờ cũng mệt vả cả mồ hôi, trong khi cô “già” kia vẫn sung như con trâu ý?!

(Câu này để Nguyễn Vũ phu nhân nghe được thì...chậc! =.=)

Quân cùng Khánh và Anh Vân hốt hải từ đâu chạy tới. Quân vừa nói vừa thở hổn hển:

-Mẹ à?! Mẹ làm gì mà lôi kéo người ta hoài thế? Làm tụi này chạy theo mệt chết đi được!

Bà Huỳnh cốc đầu Quân một cái, cười hớn hờ:

-Hôm nay mẹ rất vui đấy! Con làm tốt lắm!

Quân ngẩn người chẳng hiểu cái gì, hỏi:

-Mẹ bị gì vậy? Con làm tốt cái gì? Hay do mẹ ăn nhiều “sung” quá nên giờ lú cả rồi? (hai anh chị này thần giao cách cảm à?)

Bà Huỳnh lần này thì “phang” thẳng vào đầu cái cậu con trai hồn láo này. Nó ăn nói với mẹ nó mà chẳng khác gì nói với...”vợ” nó ý?!

Nhưng dù gì bà cũng thấy rất vui!

-Mẹ vui vì anh đã kiếm ẹ được nàng dâu tốt, vừa xinh đẹp lại lễ phép, ngoan ngoãn!- Bà đưa tay xoa đầu Tiểu Nhi.

Bị xoa đầu vậy, Tiểu Nhi hơi ngạc nhiên ngược đầu lên thì bắt gặp ánh mắt thích thú “cháy bỏng” của bà Huỳnh, bất giác thấy ngượng ngượng, đành cúi đầu, len lén thè lưỡi...

-Dâu với rể gì cơ ạ? Mẹ nói gì con chẳng hiểu?!- Quân nhú mày nói.

Thằng bạn Khánh bên cạnh thầm chửi thằng cha này giẻ rách này ngu quá mức rồi, ngay cả ý của mama đại nhân tối cao cũng không hiểu.

-Thằng ngu!- Khánh nhân cơ hội trả thù vụ ở trường, thụi thẳng một phát vào bụng Quân làm Quân đau điếng, ức chế trợn mắt nhìn thằng bạn dè già.

Cứ chờ coi! Rồi sẽ có ngày chết với tao!

Bà Huỳnh thì lại bật cười, sáng khoái nói:

-Thằng Khánh nó nói đúng đấy! Anh đúng là ngu quá rồi đấy! Có cái “ý” đơn giản của mẹ vậy mà cũng không hiểu?!

-Thì mẹ già cứ nói toạc ra cái xem nào! Làm gì cứ úp úp mở mở, hiểu với chả hiểu mãi thế?- Quân bực tức nói.

Nhưng bà Huỳnh rõ ràng không thêm để ý, khuôn mặt vẫn tươi cười nói:

-Chẳng phải anh mang Tiểu Nhi dễ thương này về đây làm con dâu ngoan của mẹ sao? Anh đúng là rất có mắt nhìn đấy!

Hai đương sự nhất thời cùng nhìn nhau, rồi đồng thanh hét lên:

-Sao cơ ạ?!!!

Tiểu Nhi mặt mày nhăn nhó, nói trong “đau đớn”:

-Cô ơi...cô à?! Tụi con quả thực không có như cô nghĩ đâu ạ! Làm gì có chuyện con lấy anh ta?

Gì cơ?

Con nhóc này dám chê người như Quân đây sao? Chẳng lẽ nó thấy Quân thấp kém lắm à?

Bà Huỳnh ấy vậy mà lại gật gù đồng tình, nói luôn:

-Ừ ừ! Cô cũng thấy thằng ranh con này vẫn còn kém lắm! Chưa có đủ “trình” để lôi kéo được con về làm con dâu của cô!

Gì chứ?

Mẹ già này dám chê con trai ruột của chính mình hả? Chẳng lẽ con trai còn không quan trọng bằng con dâu?

Ấy chết, đâu có phải con dâu, mà chỉ là con nhóc bình thường thôi mới chuẩn nghĩa của từ!

-Mẹ nói thế là sao chứ? Có bà mẹ nào trên đời này lại đi nói xấu con trai thế cơ chứ? Đã vậy còn trọng nữ khinh nam!- Quân nói, giọng như đang ghen lên vì thấy “hoàn cảnh” của mẹ mình và con nhóc Tiểu Nhi có vẻ hơi bất thường...

-Đồ đàn bà!- Tiểu Nhi lườm Quân một cái.

-Đúng đúng! Rõ là đàn bà quá mà!- Mama của Quân cũng cười lên tiếng.

Bà cho rằng...hai đứa này thật quá hợp nhau!

-Hai người đúng là phù thủy!- Quân nghiêng rằng.

Kết quả nhận được sau câu nói ấy chính là...

-Plè!- Hai cô cháu nọ cùng thè lưỡi ra trêu chọc.

Bên này, Anh Vân vừa nghe điện thoại của ai đó xong thì lập tức, sắc mặt thay đổi đến khó coi...

Cụ thể là đủ bày sắc cầu vồng!

-Sao thế?- Khánh hỏi.

Anh Vân lắc đầu, nói:

-Chuyện của Tiểu Nhi!

Tiểu Nhi nghe gọi tên mình thì ngạc nhiên, thò đầu ra nhìn Anh Vân hỏi:

-Chuyện gì thế? Sao mặt mày nhăn nhó màu mè kì vậy?

Hít “thật” sâu một hơi, Anh Vân nói tiếp:

-Mama mày tới đây rồi! Đang đợi ở trước sảnh! Bà nói phải nhanh chóng... xuống đó! Nếu không...- Anh Vân cố tình nói không hết câu.

Tiểu Nhi ngớ người. Chết cha con gà ta rồi!!!

-Sao thế?- Quân hỏi câu y hệt thằng bạn.

-Đi xuống sảnh chào mama thôi! Bà đến tận đây như vậy,... chắc tôi hi sinh hôm nay mất!- Tiểu Nhi nuốt nước bọt, sợ hãi nói.

Ra hôm nay là ngày lễ “Triệu hồi các nhân vật tối cao- mama đại nhân”!

Nói rồi nó kéo tay Anh Vân đi như bay xuống sảnh. Chưa kịp thở để lấy lại oxi đầy đủ đã trông thấy cái gương mặt màu xám “yêu thích” từ mama đại nhân...

Rõ ràng, Tiểu Nhi rất thích màu xám, nhưng về như lúc này nó không thể nào thích nổi nữa rồi!

-Mama!- Tiểu Nhi bước đến gọi, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Bà Dương liếc qua con gái một cái, nói bằng quơ:

-Chị gọi ai là mama thế?

Chết rồi! Gia Cát Tiểu Nhi đây từ thanh niên cứng, người phụ nữ đầu tiên trên toàn thế giới có đủ vinh dự nhận cái danh “nam tử hán” chưa bao giờ biết sợ, nhưng đối mặt với mama đại nhân thì...toàn bị bà cho lép vế thôi!

Đúng là “Đừng đùa với mẹ!”

-Dương Ngọc!- Tiếng gọi trầm ấm pha chút vui vẻ vang lên đằng sau... vô cùng quen thuộc.

Bà Dương quay đầu lại, hình ảnh quen thuộc đập vào mắt làm bà không kìm được, thốt lên xúc động:

-Huỳnh Ngọc!

Thế là hai người “già” lao đến ôm chầm lấy nhau, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui sướng hạnh phúc.

Hàn huyền tâm sự một hồi, bà Dương cầm tay bà Huỳnh, kéo đến trước mặt mọi người đang đơ hết cả ra chẳng hiểu cái gì, nói:

-Đây là Huỳnh Ánh Ngọc, bạn cực thân của mama hồi cấp 3!

Cả hai xa nhau từ lúc tốt nghiệp rồi còn gì?! Gặp lại được nhau thì vui quá!
Ra là bạn thân! Rõ ràng tên hai người y chang nhau nên thân nhau được cũng phải...
Cứ tưởng rằng mọi chuyện êm đẹp rồi, ai ngờ cả hai vị phu nhân này lại cùng đồng thanh lên tiếng:
-Quân! Tiểu Nhi! Chờ hai con tốt nghiệp xong sẽ đính hôn với nhau!
Hai đương sự trợn mắt đơ người... Cái thể loại gì đây?
Oan gia đính hôn?

28. Chương 28: Lần Đấu Tiên Xấu Hổ!

Tiểu Nhi lúc này trợn mắt nhìn mama đại nhân, vẻ khốn khổ tột cùng...
Quân cũng đang trợn mắt nhìn mẹ già nhà mình, vẻ không phục...
-Mama thân yêu! Mama đùa con đấy ă? Tụi con mới gặp nhau có...hai ngày thôi đấy ă!- Tiểu Nhi rưng rưng con mắt.
Quân thì khác. Anh chàng hơi nhú mồm, khoanh tay trước ngực nhìn mẹ mình:
-Mẹ già! Đùa con chắc? Dù sao ít nhiều con với cô ta vẫn là “người lạ không quen”!
=> Cả hai cùng nhau lên tiếng đấy!
Hai bà mẹ cùng nhìn nhau, cười cười vẻ rất vui. Bà Dương lên tiếng trước:
-Mama không có đùa con! Hai đứa thực sự rất hợp nhau đấy!
-Đúng đúng! Cả hai đều là trai tài gái sắc cả, quá là đẹp đôi!- Bà Huỳnh nói tiếp.
Tiểu Nhi chịu thua mama, làm mặt phụng phịu, rồi tón cạnh Quân đánh “bốp” cho anh chàng một cái vào đầu...
-Mi mau nói gì đi chứ?!
Quân giận, ôm đầu cãi lại:
-Tôi thì nó được cái quái gì chứ? Tự cô đi mà nói!
-Nhưng ta làm sao cãi nổi mama?
-Vậy tôi làm sao cãi nổi mẹ già?
Hai người cứ thế lại lao vào cãi nhao ồm củ tỏi. “Đấu võ mồm” chán rồi, Tiểu Nhi thành ra nổi khùng, đuổi Quân khắp cả cái trung tâm (thể mà hồi này kêu mệt lắm).
-Yaaa!!! Tên kia!!! Mi đi chết ngay cho ta!!!- Tiểu Nhi vừa đuổi vừa hét.
Quân thì vừa cầm đầu chạy, vừa cãi lại:
-Vậy cô chết cùng tôi nhé!!!
Hai người này đúng là hết thuốc chữa cả rồi! Gần như lần gặp mặt nào cũng phải cãi nhau, nếu không chỉ sợ kinh tế đất nước thiệt hại nặng nề.
Nhìn hai đứa đuổi nhau như vậy nhưng hai bà mẹ lại thấy rất thích, rồi lại nhìn nhau mỉm cười:
-Hai đứa đùa nhau vui ghê! Chắc hẳn hợp nhau lắm! Tổ rất là thích con trai của cậu!- Bà Dương cười.
-Ừ thì quá là hợp rồi! Tổ cũng thích con gái của cậu lắm! Vừa xinh đẹp, đáng yêu, lại nét na nữa chứ! Nó mà làm con dâu tổ thì...thật là quá tuyệt!

Còn cái cặp oan gia đang đuổi nhau kia thì..vẫn người trước người sau.

Hừ! Tên giẻ rách kia chạy nhanh khủng khiếp, có khi còn nhanh hơn cả Gia Cát Tiểu Nhi đây ý chứ?/- Tiểu Nhi chửi thầm một tiếng, ức chế quá đi mất!

Mãi một hồi lâu, Tiểu Nhi đang đuổi Quân thì bỗng nhả “rầm” xuống sàn. Thất thế, Khánh định chạy đến đó xem sao thì bỗng bị Anh Vân kéo lại.

-Sao thế? Cô ấy ngã rồi kia!- Khánh khó hiểu nhíu mày.

Anh Vân không nói gì chỉ lắc đầu. Chị đây là bạn chí cốt của nó, làm sao không hiểu nó đang nghĩ gì chứ?

Hai bà mẹ “già” kia tuy cũng thấy cảnh trên nhưng nháy mắt nhau, dứt khoát làm ngơ đứa con gái “tội nghiệp” ấy. Và người mong chờ nhất chính là bà Huỳnh.

Quả thật đúng ý của bà! Quân khi thấy Tiểu Nhi ngã xuống thì cũng vội lo lắng chạy lại, quỳ xuống cạnh nó hỏi:

-Cô...có sao không?

Tiểu Nhi không thèm trả lời, cúi đầu không thèm ngó nhìn Quân.

Hừ! Bày đặt dối nữa cơ à?

Con nhóc này quả là lắm chiêu mà! Phiền chết đi được!

-Tôi hỏi, cô có sao không?!!! = Quân gắt.

Nói xong, Quân “nhẹ nhàng” nâng bàn chân Tiểu Nhi lên quan sát xem nó có bị thương ở đâu không. Nhưng có việc mà không ai ngờ được...

Tiểu Nhi bỗng bật cười, rồi nhào luôn vào người Quân:

-Chi mi chết ná?! Dám chống đối lại bốn đại cao nhân? Trình ngươi còn non lắm đấy!!!

Mọi người trong trung tâm sững sốt khi ngó đầu lại nhằm hóng hớt câu chuyện của cặp oan gia trẻ này, ai mà ngờ nổi...

Khi này, nữ chính ngồi trên người nam chính, hai tay nhanh thoăn thoắt tặng cho Quân cái tuyệt kĩ “liên hoàn đấm”.

Hai bà mẹ “già” kia lúc đầu hơi bất ngờ quan sát hai đứa, nhưng rồi lại nhìn nhau mỉm cười đầy mãn nguyện...

Cặp oan gia “thứ hai” kia thì...cứ há hốc miệng nhìn hai người tụi nó, mắt không chớp, có khi ruồi muỗi gì đó bay qua chui tọt vào miệng rồi cũng...không biết đâu! (hơi quá rồi nhỉ :v)

Quân cứ thế nhìn Tiểu Nhi đánh mình chứ không hề phản kháng, mà dù có muốn cũng chẳng thể phản được. Cũng vì lúc này, tâm trạng anh chàng đầu còn để ý đến mấy cú đấm kia nữa, đôi mắt chăm chú quan sát người con gái “hổ báo” đang ngồi trên người mình mà vẫn chẳng thèm ngó tới xung quanh.

Thế mà anh chàng lại thấy nhóc này đẹp lắm, hồn nhiên chết đi được!

Tách!!!

Đến tận bây giờ, một vài tiếng chụp ảnh cũng đã vang lên rồi, sao cô nhóc Tiểu Nhi vẫn vô tư thế nhỉ? Chẳng cả thèm nghĩ đến việc con người thời đại này...mồm “loe” lắm à?

-Cho mi chết!!! Đi chết...

Tiểu Nhi đang nói và tay thì vẫn đánh bỗng dưng toàn bộ mọi động tác, ngơ ngác ngác nhìn xung quanh (mặt ngố bựa)

Đôi mắt tinh ranh tia một vòng xung quanh, quan sát những “nhân chứng” đang xem cái bộ phim ngắn này, Gia Cát đại cao nhân chậm- như- rùa quay lại nhìn đương sự, kẻ đang bị mình ngồi lên không thương tiếc...

Quân nhìn Tiểu Nhi không nói gì, cũng không đẩy cô nhóc này xuống, chỉ nhìn nó mà cười gian tà...

Hai má Tiểu Nhi lúc này vô tình đỏ ửng, không biết làm gì, chỉ có thể nhanh chóng nhảy xuống khỏi người Quân.

Mọi người cười khúc khích với nhau (chỉ riêng cặp oan gia thứ hai kia thì vẫn... há hốc miệng ạ!).

-Hai đứa tình cảm ghê ha! Thế mà...không nói ama biết trước!- Bà Dương nhìn con gái vẻ giận dữ, ấy thế mà cái miệng xinh kia thì vẫn cười đến là gian .=.=

-Ôi!!! Tiểu Nhi dễ thương quá đi mất! Cô mong con gọi cô bằng tiếng “mẹ” lắm rồi đấy!- Bà Huỳnh cười ngoác cả miệng ra, đến là sung sướng (chậc! mất hình tượng vị phò chủ tịch quá!)

Tiểu Nhi giận không thể đào cái hố mà chui xuống ngay bây giờ! Hai má nó đã đỏ còn đỏ hơn, cứ như là đang đánh hai quả cà chua con con trên đó vậy!

Đây là lần đầu tiên nó xấu hổ đấy!

-Con đi về!!!- Tiểu Nhi dỗi, chạy qua kéo tay Anh Vân còn đang đờ người ra đấy, rồi biến thẳng khỏi cái trung tâm “đen xì” này luôn.

(“Đen xì” ý nói ở đó là “đen” lắm đấy ạ! Số nhỏ! :v)

Bà Dương cười, rồi nói: -Mấy năm trước nghe nói cậu cũng ở , thế mà hai đứa mình không gặp nhau! Tiếc quá!

-Ừ! Hồi đó mình còn có nghe danh tiếng của cậu, vậy mà có tìm cũng không đào đâu ra được! Không ngờ bé Nhi càng lớn càng đáng yêu đấy!

-Ừ! Ha ha! Nếu được mình cũng muốn con bé gọi cậu là “mẹ chồng” lắm! Còn thằng nhóc nhà cậu gọi mình là “mẹ vợ”!

Quân giật mình, quay qua cười cười với bà Dương:

-Cô nói quá rồi ạ!

Bà Dương nói chẳng có vẻ gì là khách sáo:

-Không sao! Ta cũng rất thích con đấy! Sau này học hành tử tế rồi giúp ta rước cái con nhóc nghịch ngợm ấy đi!

Quân cười cười không nói, trong lòng có một cảm xúc lạ “không hề nhẹ”.

Con nhóc đó quả thật rất nhẹ! Chẳng biết nó ăn uống ra sao, bao nhiêu “kí lô” mà lại nhẹ đến thế? Quân tự hỏi vì mình là người rõ nhất.

Nhẹ thế mà đâm đau chết đi được! Lúc đó mãi “ngắm” nó nên không để ý, giờ mới thấy đau hết cả ngực rồi đây này! (Panadol giảm đau xin hỗ trợ chương trình ạ!).

Con gái quái gì mà lại “vô tình” thế, đâm đau hơn cả con trai! Thế mà nó cũng biết xấu hổ đỏ mặt nữa cơ đấy? Quả nhiên nó cũng dễ thương ghê!

Quân đang suy nghĩ điều gì đó...bằng trái tim đấy!

-Hai người cứ tiếp tục tán gẫu! Con xin phép đi đây có việc chút ạ!- Quân lễ phép nói rồi đi thẳng.

Và khi anh Khánh kịp “thức tỉnh”, thì bản thân đã chỉ còn một mình giữa chốn đông người (Hai bà kia đã đi đâu đó lâu rồi ạ!).

Lại bị bỏ rơi rồi...

29. Chương 29: Thà Hi Sinh Tất Cả, Chứ Nhất Định Không Chịu Mất Em Gái!

Tiểu Nhi trở về nhà, nhớ lại chuyện vừa rồi thì bỗng bất giác đỏ mặt xấu hổ, cả cái mặt cứ phải nói là đỏ như... ớt (có ai so sánh như vậy hông?).

Anh Phong đang ở trong bếp (đảm đang thế), nghe tiếng động ngoài cửa thì buông con dao xuống bước ra ngoài thì thấy Anh Vân đứng ở đó, thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn con bạn họ Gia Cát bên cạnh.

Mà mặt nó nó thì...đang đỏ bừng.

-Em sao thế? Sao mặt lại đỏ thế này? Bị sốt rồi phải không?- Anh Phong lo lắng hỏi.

(Mà sao hỏi ngu thế nhỉ? =.=)

Tiểu Nhi lắc đầu quây quây:

-Không! Không có gì cả! Em không có sốt! En lên...lầu đấy!

Nói rồi nó cũng một mạch chạy lên lầu, hai má căng đỏ hơn. Anh Phong nhíu mày, khó hiểu nhìn sang Anh Vân.

Cô nàng khẽ thở dài một hơi, nói:

-Anh đừng có nhìn em bằng ánh mắt đó! Chuyện này anh đi mà hỏi cô Dương ý! Cô là người hiểu rõ nhất đấy!

-Sao lại có liên quan đến mẹ anh?

Anh Vân làm bộ giả ngây, miệng khe khẽ huýt lên một tiếng sáo, rồi thông thả cười nói:

-Thì là vừa rồi khi tụi em còn ở trung tâm Nguyễn Vũ coi xe, cô Dương cũng tới đó! Trùng hợp thế nào cô và bà phó chủ tịch ở đó lại là bạn thân! Họ gặp nhau thì mừng lắm, nghe nói là còn trùng cả tên với nhau nữa nên hợp ý nhau vô cùng!

Anh Phong lần nữa khó hiểu:

-Vậy thì có liên quan gì đến Tiểu Nhi?

Anh Vân cười cười, cất giọng:

-Nó chẳng qua đang bị sốc ý mà! Thì cô Dương chưa gì đã kêu Tiểu Nhi tốt nghiệp xong thì phải đính hôn với cái tên hồi trước anh gặp trên đường khi đưa tụi em tới trường đó! Cũng vì hấn ta...là con trai của bà phó chủ tịch kia nên...

Anh Phong nghe xong liền đờ người, khuôn mặt hết đỏ lại xanh, hết trắng bệch rồi lại chuyển sang đen sì, hai mắt đảo như ngô rang.

Anh cũng sốc lắm rồi đấy!!!

-WTF?!!!- Anh Phong hét toáng lên (y như đàn bà), đến cả trần nhà cũng rung hết cả lên.

Anh Vân cố tình đảo mắt nhìn không trung, cô nàng này quá hiểu vì sao anh Phong lại có thái độ như thế.

Ai mà chẳng biết ông anh trai này giữ em gái còn hơn cả kim cương báu vật chứ! Tuy hay cãi nhau hoặc oánh nhau thế thôi chứ anh yêu em gái lắm đấy! Không phải ai cũng có ông anh trai được như vậy đâu, dù là giữ em quá thì cũng chỉ là ví muốn tốt cho em gái thôi! Bây giờ anh sốc khi nghe tin này thì thực sự là còn bình thường hơn cả cân đường hộp sữa nữa.

Do quá sốc, lại hét lớn đến như vậy nên dây thanh quản có...gặp chút vấn đề :v. Anh vừa thở dốc vừa nói:

-Sao mama lại hồ đồ, ngu ngốc đến vậy chứ? Trời ơi!!! Anh mất em rồi Nhi ơi!!! (ăn cắp câu trong Làng ế vợ đấy ạ :v)

Bên ngoài cửa lại có tiếng động vang lên, nhưng anh Phong vẫn chẳng thèm để ý, tiếp tục chửi:

-Đù má nó chứ?! Sao lại như vậy? Mama làm diễn viên nhiều quá rồi thành lú à? Sao lại định gả em gái yêu quý của tôi cho cái thằng ngu đần ý chứ?!!!

Nhưng anh Phong hối hận rồi! Anh Vân đứng cạnh, hai mắt dán chặt vào người ngoài cửa, cười gượng...

-Anh nói ai lú rồi cơ?!!- Giọng nói “dịu dàng” vang lên, kèm theo đó là nụ cười cũng “dịu dàng” dành riêng cho anh Phong...

Anh Phong đột nhiên im bật, động tác chậm- hơn- cả- rùa nhìn ra cửa...

Tổ tiên mười tám đời của con à! Chẳng lẽ con phải đi gặp mọi người sớm vậy sao? Còn con chưa có thằng cu nào để báo hiếu mọi người mà! *khóc thầm*.

-Mama!- Anh Phong gọi.

Lần này anh quyết tâm rồi! Bảo vệ em gái là số một, dứt khoát không được để em lao vào thế giới địa ngục của bọn ngu dốt đó!

Được thôi! Hôm nay nếu mẹ còn không dừng tay, con sẽ chiến đấu với mẹ đến cùng!

Thà hi sinh tất cả, chứ nhất định không chịu mất em gái!!!

-Sao?- Bà Dương vừa hỏi vừa bước vào, ngồi luôn xuống sofa.

-Con tuyệt đối không cho phép mama gả Tiểu Nhi cho thằng nhóc ngu dốt đó! Lấy phải thằng ngu như vậy khác nào đẩy em con vô địa ngục?

Bà Dương nhú mày nhìn thằng con trai đã ngu còn đi chê con nhà người khác. Cất giọng vẻ không mấy quan tâm, bà nói:

-Anh thì biết cái gì? Con nhà người ta là người thông minh, tài giỏi lại đẹp trai! Để cho thằng nhóc đó rước cái con nhóc nghịch ngợm kia đi chẳng phải tốt hơn cho cả anh nữa à? Hai đứa nó lại rất là hợp nhau, còn ý kiến gì nữa?

Anh Phong không biết kiếm đâu ra vài giọt nước trong veo, rồi lên tiếng khóc luôn...

(Cái gì vậy? Đàn bà quá đi mất! Để bảo vệ em gái mà anh hi sinh cái gọi là “nam tử hán” của bản thân như vậy? Bái phục anh rồi!)

-Anh khóc cái quái gì thế? Đàn ông con trai mà cũng rơi nước mắt?- Bà Dương lên tiếng nhìn con trai.

-Con không biết! Con tuyệt đối không để mẹ gả em con cho thằng ngu đó! Nếu mẹ cứ như vậy, con sẽ bỏ nhà cùng em con cao chạy xa bay!- Anh Phong nói.

(Ta viết mà cứ... ngượng tay kiểu gì ý?! Hình như ông này... có vấn đề về giới tính rồi thì phải :v)

Anh Vân há hốc miệng nhìn anh Phong. Không thể không thể nào! Sao anh lại có thể bù lu bù loa giỏi còn hơn cả đàn bà con gái vậy chứ? Thương em quá nên lẫn cả rồi hả?

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại! Anh Vân thấy cái cảnh này cũng hay hay, ông anh hai này cứ thế lại dễ thương chết đi được! Đúng là rất giống một đứa trẻ đòi lại thứ gì đó của mình vậy! Anh Vân quyết định im hơi lặng tiếng, quyết không mở lời, chỉ “âm thầm” quan sát thôi!

Cái đầu nhanh nhạy của Anh Vân lúc này bỗng...bá đạo nảy lên một ý nghĩ... rất chi là very tuyệt!

Cười gian, Anh Vân tiên sinh rút điện thoại ra, “tách” một cái là xong cái hình của anh Phong lúc này. Nhìn cái ảnh này...khụ...hình như là nên công khai chút chứ nhỉ?

Và cô nàng vô facebook -> đăng nhập -> đăng hình -> tag thêm tên của anh Phong là “Phong Đại Hiệp”.

-Này! Anh bị hâm rồi hả? Làm gì mà tính còn đàn bà hơn cả “người ta” nữa thế? Không xấu hổ đấy sao? Tôi đã gả em gái anh đi đâu mà giữ của gớm thế?- Bà Dương bó tay rồi.

(Có ai biết “người ta” ở kia là ai không? Thật ra...chính ta cũng không biết đây này! :v)

-Hả thế à? Vậy em con đồng ý chưa?- Anh Phong lau nước mắt.

-Con bé cũng có chịu đâu! Tôi cũng đến chịu hai anh em nhà anh rồi! Cứng đầu là cứng cả cặp, còn cứng hơn cả đá nữa!- Bà Dương chần nần.

Anh Vân cất điện thoại, cười:

-Anh Phong lát có onl face không thế? Em có cái này cho anh xem! Đặc biệt lắm nha!

Hai mắt anh Phong sáng lên, do vui quá nên đáp luôn:

-Có chứ! Lát nữa anh onl liền!

Nói rồi anh “tung tăng” chạy lên phòng, bà Dương thì thở dài bó tay, Anh Vân thì... cười đến là gian!

-Yaaa! Ta yêu đời quá!- Anh Phong “hát” đầy ạ :v

Và đêm hôm đó, bức hình “siêu hot” của anh Phong chỉ trong một ba đồng hồ đã có hàng nghìn lượt like. Anh Vân sững lăm, cười khúc khích cả đêm, trong khi anh Phong tức đen cả mặt (đỏ quá rồi thành đen đấy!), “liên hoàn tin nhắn” gửi cho Anh Vân, nhưng chỉ có một nội dung duy nhất:

-Xóa bức hình đó ngay!!!

30. Chương 30: Khánh Hotboy Và Gia Cát Tiểu Nhi

Tiểu Nhi sau những chuyện như thế thì cảm thấy chán nản, nó xin phép mama cho nghỉ cả tuần trời không đến trường ở nhà dưỡng thương.

(Con nhà giàu sướng thế?! Cho ta nghỉ zới! T.T)

Mãi đến tuần sau, Tiểu Nhi mới mệt lết cái thân “già” tới trường, trong lòng thầm chửi: “Ngày nào cũng học?! Đúng là lũ hâm!”

Lết từng bước lên lớp, mặt Tiểu Nhi ủ rũ vô cùng. Anh Vân thì vẫn tí ta tí tởn chẳng thay đổi tẹo nào.

-Ây nhóc! Sao nghỉ cả tuần trời thế?

Giật cả mình! Sao đi đâu làm gì cũng đụng phải cái tên giẻ rách chết tiệt kia vậy? Tiểu Nhi thầm than mấy câu, rồi mới nói:

-Chẳng gì cả! Tôi mệt thì nghỉ thôi à!

Anh Vân đang đảo mắt trái phải nhưng cũng xen vào nói:

-Nó nói dối đấy! “Chẳng gì” của nó chính là mấy hôm cứ ăn lại ngủ, cứ ngủ rồi lại ăn, hai má thì thỉnh thoảng lại đỏ hết cả lên! Cứ như là...

-Con kia!!! Mày chết với tao!!!

Anh Vân cùn chưa kịp nói hết câu thì đã nghe thấy một tiếng nói man rợ! Kèm theo đó là hai lỗ tai đang...phải chịu sự đả kích nghiêm trọng.

Tiểu Nhi lườm Anh Vân rồi nhét thẳng vào tai cô nàng dây tai nghe. Bài hát đang phát là Âm thầm bên em, nhưng có vẻ như là vì bài hát này mà nhiệt độ cơ thể Anh Vân giảm xuống 0 độ C, thực sự là quá lạnh!

-Haha! Cho mày chết! Chẳng phải lỗi của tao!- Tiểu Nhi ôm bụng cười nhìn khuôn mặt “đáng thương” của con bạn.

Quân nghiêng đầu nhìn cái tai nghe trong tai Anh Vân, rồi hỏi:

-Chỉ là tai nghe thôi mà! Cô ta làm sao run như cây sậy vậy?

Tiểu Nhi liếc mắt qua Quân, rồi mới bật cười và nói:

-Thông cảm! Nó mắc bệnh ghét nghe nhạc giai đoạn cuối rồi! Cứ hễ cho nó nghe nhạc là bệnh tình nghiêm trọng, mặt mũi xanh lè, toàn thân run rẩy co giật! Đáng thương lắm! Cho nó chữa cái thói trêu tôi! Hà hà!

Quân há hốc miệng hết nhìn Anh Vân lại nhìn sang con nhóc nghịch ngợm này. Việc ghét nghe nhạc Quân có thể hiểu, nhưng việc bạn thân lại lợi dụng chuyện này hành hạ bạn mình thì quả thật rất...đáng sợ.

-Nhưng...Nhưng cô ta là bạn thân của cô cơ mà?! Chẳng lẽ bạn thân mà cô cũng không tha sao? Có phải... hơi tàn nhẫn không vậy?- Quân “run rẩy” nói.

Tiểu Nhi bĩu môi:

-Tàn với nhần cái búa á! Ai kêu nó chọc tui trước?! Sống trên giang hồ không tàn nhần thì đâu thể trụ nổi ở cái vị trí này? Để tu luyện được như vậy tôi đã phải... chăm chỉ và “tàn ác” lắm đấy! Hà hà!

Quân phát hiện ra rằng, con nhóc này rất thú vị! Nó không có dễ chọc đâu nhé! Bạn thân chí cốt nó còn “bạo hành” tàn nhần đến thế thì...

-Thế sao cô ta còn tự xưng là tiên sinh cái quái gì gì đấy?! Sao ngu đến nỗi không biết tự tháo cái tai nghe ra còn run với sợ cái gì?

-Ngu thế?! Nó bị bệnh là giai đoạn cuối rồi đấy! Mới nghe đã run mềm cả người vậy rồi còn sức đâu mà tháo với chả lắp!- Tiểu Nhi mắt nhắm mắt mở nhìn Anh Vân mà phát buồn cười.

Quân há miệng lần tiếp theo. Công nhận nó bá đạo cái khoản nói năng này rồi! Mà cái kinh nghiệm” giang hồ” của nó cũng oách ra phết! Cái gì mà địa vị rồi đạo hạnh cao siêu đủ thứ?! Quả không hổ danh là con cháu của Gia Cát tiên sinh! =.=

Từ xa, Khánh hotboy vừa thoát khỏi đám fan nữ thì cũng chạy tới chỗ tụi Tiểu Nhi đang đứng. Nhìn qua thấy Anh Vân có vẻ không ổn, mặt mũi xanh ngắt, miệng trào máu tươi, toàn thân run cầm cập thì vội chạy tới hỏi:

-Vân cô nương! Cô bị gì vậy? Sao xanh xao cả người vậy? Cô bị bệnh gì sao? Có cần tôi đưa tới bệnh viện không?

Nghe thế, Tiểu Nhi lại ôm bụng cười sằng sặc. Quân cũng rất muốn cười, nhưng vẫn chỉ đưa tay che miệng, thỉnh thoảng mới để tiếng cười bật ra.

Khánh nhú mày nhìn hai “kẻ điên”, thấy người bệnh mà còn cười được, đã vậy còn là bạn thân nữa cơ đấy?!

-Hai người bị gì vậy? Tiểu Nhi! Còn không mau gọi cấp cứu?! Cô để mặc bạn thân như vậy sao?!- Khánh nhìn Tiểu Nhi.

Khánh à?! Mày đùng nhằm người rồi đấy! Cô ta đâu có phải dạng dễ chơi?!

Quân thầm “cười” bạn mình, nhưng đồng thời khá là thông cảm cho trí “ngu” của thằng bạn mình. Ai bảo gái gú cho lắm vào! Bây giờ thì chuẩn bị lo đám cho bản thân đi!

Tiểu Nhi tặc lưỡi, liếc xéo Khánh rồi nói:

-Đồ khùng! Mi cũng có điện thoại sao không gọi?

Quân cười thầm trong bụng...

Khánh thì ngạc nhiên vô cùng...

-Nhưng tôi cũng vừa tới đấy chứ! Sao ngay vừa rồi cô không gọi cấp cứu luôn?-Khánh nhú mày.

-Điện thoại hết tiền rồi!

-Vậy sao cô không nạp?

-Nhà nghèo!

Quân há hốc miệng...

Khánh thì đau tim...

-Nhà cô mà nghèo thật thì tôi cũng đến bái phục rồi! Nghèo mà tuần trước còn đi mua xe hiện đại cơ đấy?- Khánh nói tiếp.

-Bây giờ nghèo rồi! Nhà ta bây giờ một đồng không còn, nợ nần chồng chất, cơm không có mà ăn! Mi nuôi ta đi!- Tiểu Nhi đáp lại luôn.

Cả hai cùng đau tim...

Khánh hotboy ngạo mạn không thể chịu thua, nói tiếp:

-Thì giờ tôi cho cô tiền mua thẻ nè! Đi mau rồi nạp vào điện thoại gọi cấp cứu đi! Kéo bệnh nặng thì không ổn đâu!

Nói rồi rút ví đưa cho Tiểu Nhi tờ 500.000 xanh đến là đẹp (ta đây thích tờ này lắm! Cho ta với! *mắt long lanh*)

Tiểu Nhi gạt gù, cầm luôn tờ tiền đi ra ngoài cổng trường...

Khánh méo miệng hỏi Quân:

-Này! Bộ nhà cô ta phá sản rồi đấy hả?! Làm gì đến mức thiếu đến thế cơ chứ? Mà có phá sản gì sao tao không có nghe thông báo gì hết vậy?

Quân lắc đầu vẻ không biết, nhưng trong lòng thì đang cười thầm cái thằng bạn này quá mức ngây thơ này rồi!

Mãi một lúc lâu sau, khi mà ruồi muỗi bay đầy trên đỉnh đầu Khánh như đồng thức ăn bị ôi thiu ý =.=, Tiểu Nhi mới từ cổng trường bước vào.

(Nói tóm lại là Anh Vân bị cả bọn bơ rồi! Còn cấp với chả cứu cái gì nữa?)

Trên tay Tiểu Nhi chẳng có gì khác ngoài một đồng đồ ăn vặt, rồi còn cả một con gấu bông to đùng, hai tay nó ôm còn thấy khó khăn nữa cơ.

Khánh há hốc miệng...Đây rốt cuộc là gì?

-Hử? Nhìn quái gì thế?- Tiểu Nhi cau mày nhìn Khánh.

-Thế? Điện thoại của cô đâu rồi? Tôi đưa tiền cô mua thẻ nạp điện thoại cơ mà? Chứ cái đồng này là cái gì đây?- Khánh nói như khóc.

Tiểu Nhi cười ha hả:

-Ngu thế? Là đồ ăn vặt với gấu bông đấy!

-Nhưng...chẳng phải cô nói là... không có tiền sao?- Khánh lắp bắp.

Tiểu Nhi đáp nhẹ như gió thổi:

-Người ngu đến thế cơ á? Đương nhiên ta không có tiền rồi! Nhưng điện thoại hết tiền không để ở nhà thì mang theo làm quái gì, dù gì cũng chẳng nạp được! Vì vậy ta nghĩ tiền này bỏ thì phí quá, nên sắm cả đồng này về đấy! Quá tốt rồi! Ha ha!

Khánh há miệng lần thứ n, gần như cả cái hàm cũng chuẩn bị rớt ra rồi!

-Ngu quá! Về tu luyện thêm đi rồi hãy đấu với ta!- Tiểu Nhi cười đến bên cạnh tháo tai nghe cho Anh Vân, rồi cả hai cùng vào lớp.

-Thằng ngu!- Quân vỗ vai Khánh một cái rồi cũng bỏ đi, bỏ lại Khánh bơ vơ một mình!

Cả buổi trời Khánh hotboy nhận được không biết bao nhiêu lời khen ý nghĩa, mà cụ thể là mỗi người chỉ khen Khánh một chữ “ngu”! Đến cả Anh Vân sau khi nghe tường thuật lại cuộc tranh đấu này cũng mỉm cười tặng Khánh hai chữ:

-Quá ngu!

31. Chương 31: Kiểm Tra Một Tiết

Khánh hotboy sau trận đấu thảm hại với Tiểu Nhi thì tự dừng đỡ chứng tốt với cả hai nàng lắm. Cụ thể là sau khi được nghe thằng bạn chí cốt kể cho bệnh dị ứng với nhạc giai đoạn nghiêm trọng của Anh Vân thì cười hô hố rất chi là vô duyên nói với Anh Vân:

-A haha! Vân cô nương dị ứng với nhạc đấy hả? Thế cô có muốn hết bệnh nhanh chóng không? Nếu muốn tôi sẽ giúp cô! Chỉ cần cô...

Bốp!!!

Khánh còn chưa nói hết câu đã bị Anh Vân tiên sinh phang thẳng vào cái đầu “ngu” không chút thương tiếc, đã vậy còn chêm thêm một câu:

-Đồ điên!

Khánh nhăn nhó mặt mũi, đàn cười hì hì quay sang nhìn Tiểu Nhi, nói giọng mềm chạy cả nước (mắt):

-Thế Gia Cát Nhi có cần tôi giúp gì không? Cụ thể là oánh chết cái thằng Quân “giẻ rách” hay đối đầu với cô ấy! Chỉ cần cô...

Bốp!!!

Coong!!!

Lịch sử vẫn lặp lại. Nhưng khác ở chỗ lần này Khánh vừa phải nhận hai phát “bốp” và “coong” vào đầu từ hai người kia, còn phải nghe hai lời khen rất chi là vô nhân đạo:

-Chết mày đi!- Quân vừa nói vừa xoa xoa cổ tay.

-Thằng khùng! Làm như ta ngu bằng mi không bằng!- Tiểu Nhi liếc xéo.

Khánh thừa nhận hôm nay anh chàng đen lắm! Mới sáng sớm đã phải đối đầu với con cháu ngài Gia Cát vĩ đại, chẳng những thua thảm hại, nhục nhã vô cùng lại còn bị mất 500 k màu xanh còn đẹp hơn cả tiên nữ ý! Bây giờ thì cái đầu đẹp và quý giá này còn bị lãnh nhưng ba cú hết “bốp” lại “coong” nữa, tiếp theo là ba câu chửi! Thật quá đáng!

-Sao đánh tui hoài vậy? Các người không biết thế nào là “thương hoa tiếc ngọc” sao?- Khánh ôm đầu nhăn nhó.

-“Thương hoa tiếc ngọc” là cái gì?- Cả ba người kia cùng đồng thanh.

-Là các người phải biết thương tôi chứ! Tôi chính là “hoa” với “ngọc” đấy! Vì vậy các người đánh tôi là không “thương hoa tiếc ngọc”!- Khánh nhăn mặt giải thích.

-THẮNG HẮM!!!- Ba người kia tiếp tục tặng Khánh một câu rất hay và ngắn gọn, cũng mang một ý nghĩa vô cùng lớn lao làm Khánh trợn mắt há hốc miệng.

Nhưng ba người kia thì ai cũng đã về chỗ ngồi của người ấy...

-Bà già “đồng bằng” dạy văn giá lâm!!!- Lớp trưởng đứng dậy hô to khi thấy cái bà cô “trước sau như một”, “trên dưới phẳng lì” đang từ hành lang bước vào.

Cả lớp cười khúc khích! Thật ra ngày nào có tiết văn lớp trưởng cũng nhân lúc bà cô kia còn ở hành lang thì hô cả lớp đứng dậy bằng câu nói rất chi là văn vẻ kia. Có thể thì bà cô dù có “ngu” đến thế nào thì với cái tai gần như đã bị ... lấp hết cả lỗ tai cũng sẽ chẳng biết cái gì.

Vì nghỉ học cả tuần trời nên hôm nay cũng là tiết học Văn đầu tiên của Tiểu Nhi, đương nhiên nó cũng chưa biết cái dung nhan “mĩ miều” của bà cô già dạy văn nổi tiếng toàn cho đề bài siêu biến thái của trường trong truyền thuyết.

Và khi bà cô đeo cặp kính mà Tiểu Nhi cho là “đen xì” bước vào, cả lớp lên cười, cả tên Quân và Khánh cũng thế. Tiểu Nhi và cả Anh Vân trợn mắt trợn mũi nhìn bà này, rồi Tiểu Nhi giống như thương bà cô đến “nội tâm dần vật” này về ngoại hình của bà ta thì bất giác thốt lên:

-Trời ơi!!! Toàn đồng bằng!

Bà cô kia phù hợp cũng tên là Bằng nghe tiếng của Tiểu Nhi thì quay qua nhìn nó, cất tiếng:

-Em gọi tôi à?

Và Tiểu Nhi vô thức gật đầu...

-Sao? Có việc gì? Em chắc là học sinh mới?

Tiểu Nhi gật đầu lần nữa.

-Có việc gì?- Bà cô Bằng hỏi lại.

Thì ra bà này tên là Bằng! Tiểu Nhi đưa tay che cái miệng, lén cười nói:

-Cô à! Sao trước sau gì cô cũng “đồi núi” thì chẳng thấy, chỉ thấy mỗi “đồng bằng” thôi vậy?

Cả lớp cười ầm lên. Quân và Khánh thì cố không để tiếng cười phát ra (học sinh ngoan đấy) trong khi mặt bà cô đang được chất phấn đen xì.

Anh Vân khẽ cười e lệ, rồi đứng lên nói:

-Nhi! Mày biến thái chết đi được! Ai lại đi nói cô như thế làm cô đau lòng tự kỉ?! Ai cũng biết mày “đồi núi” nhiều rồi, đừng cậy “cao” mà đi chê “thấp”!

Cả lớp cười đến chảy nước mắt, Khánh và Quân thì đã cười sảng sặc, bà cô thì đen đến nỗi không nhìn đâu ra được mắt mũi miệng gì cả.

Tiểu Nhi còn bá đạo nhìn cơ thể mình, rồi bật cười:

-Tao hiểu rồi! Vậy về nhà tao sẽ đổi tên thành “Núi”, giống như cô đây thì tên là “Bằng” !

Cả lớp cười gần nổ bụng, Khánh và Quân cười đến phát “khóc”. Bà cô thì đơ ra như người xỉu với cái mặt đen thui.

-Hôm nay không học nữa! Tôi cho kiểm tra một tiết!- Bà cô Bằng đập bàn, đầu bốc hơi, tai xì khói nói.

Tiết học đầu tiên đã phải kiểm tra một tiết văn. Với Quân và Khánh thì cái môn này quả là “địa ngục”, nhưng với người có tài ăn nói bẩm sinh như Tiểu Nhi và Anh Vân thì lại là chuyện khác...

Mà đề bài lần này rất chi là biến thái, y như lời đồn đại của giang hồ: “Hãy kể lại vụ cãi nhau làm bạn nhớ nhất”.

Quân và Khánh thì qua nửa tiết trời vẫn chưa nghĩ nổi câu gì để viết cả, trong khi đó hai nàng cao nhân thì cứ viết thoăn thoắt.

-Cô viết về cái gì mà nhanh thế?- Quân vươn cổ nhòm bài của Tiểu Nhi.

Tiểu Nhi lén cười, đẩy bài viết của mình qua cho Quân đọc. Đọc được một đoạn mà anh chàng đã cười gần nổ bụng, phải kìm nén ghê gớm lắm mới không để bà cô phát hiện đấy.

-Hay! Cô giỏi thật!- Quân cười gian.

-Chuyện! Ta không giỏi thì thằng nào dám giỏi hơn ta!- Tiểu Nhi cười.

Bên này Anh Vân với Khánh cũng “hợp tác làm bài” ăn ý lắm! Dù sao cũng cùng là chiến hữu, nên giúp đỡ anh em chứ! (có bồ nào hay giúp đỡ lẫn nhau hợp tác làm bài như vậy không? Có ta đấy!^^)

Hết giờ, bà cô Bằng chấm bài luôn. Ngoài những bài của người khác thì làm bà cười đến chảy nước (mũi), còn lại duy nhất bốn bài làm bà KHÔNG THỂ CƯỜI NỔI.

Bài đầu tiên của một học sinh tên Anh Vân tiên sinh có câu: “Hôm nay, lớp tôi có vụ cãi nhau mà mắc cười đến nổ bụng. Cụ thể một trong ba đương sự có tôi! Các bạn biết không? Cái người cãi nhau có tên Bằng, chắc bà ta họ Đồng đấy! Lý do tên bà ta như vậy tôi xin nói:...”

Bài viết thứ hai của anh chàng mang tên Khánh hotboy. Nói chung, bài này quả thật y chang bài trước của Anh Vân tiên sinh, chỉ là trong câu đầu, sau chữ “nổ bụng” có thêm một câu: “bà già trong vụ cãi nhau đã đen mặt mà chết”!

Bài văn thứ ba của người nào đó tên là Quân giang hồ, nổi bật nhất với câu đầu tiên trong đoạn mở bài: “Một bà cô đã bị vụ cãi nhau ngày... tháng... năm... làm cho khuôn mặt biến sắc, đã “bằng” còn “phẳng” hơn! Tôi rất thương bà ta!”

Và bài văn cuối cùng làm bà cô thực sự đen hơn cột nhà cháy với cái tên: Gia Cát đại cao nhân Tiểu Nhi với nội dung như sau:

“Trong giang hồ lớp tôi có truyền nhau một câu thơ bắt hủ từ đời này qua đời khác:

“Cuộc đời thật lắm thương đau

Bà cô tôi lại “trước sau phẳng lì”

Tại sao lại truyền nhau câu thơ ấy? Đó là bởi vì nguyên nhân nó được ra đời (bởi tôi), là từ vụ cãi nhau nổi tiếng giữa hai “đồi núi” và một “đồng bằng”! Cụ thể là: Sáng nay, một vụ cãi nhau vô cùng đáng nhớ (ít nhất là với hai “đồi núi và một “đồng bằng) đã xảy ra ngay tại lãnh địa của lũ Quỷ nghịch ngợm, được hai vị đại cao nhân điều hành từ hàng nghìn năm nay!

Đồng bằng tên là Bằng, đồi núi thì lại là hai vị cao nhân đạo hạnh cao siêu, lừng lẫy trong giới giang hồ! Từ khi nghe danh đồng bằng có dung nhan mỹ miều làm học trò nhớ mãi, tôi đã “mơ mộng” tưởng tượng người đó như thế nào! Đúng như tôi mong đợi, đồng bằng quả thật “QUÁ BẰNG”!

Đồi núi 1 trêu đồng bằng trước làm “người ta” bị một bàn tay vô hình chát lên mặt cho cả tấn phần đen xì! Tiếp theo đó, đồi núi hai đứng dậy cười e lệ, rồi nói thêm một câu làm đồng bằng đen đến KHÔNG NHÌN NỔI các bộ phận trên gương mặt già nua xấu xí! Câu chốt cuối cùng là của đồi núi 1 làm đồng bằng bốc khói trên đầu, gần cháy hết mái tóc của đồng bằng đã lốm đốm điểm bạc, đồng thời làm các nhân chứng trong vụ cãi nhau có nguy cơ nhập viện vì “cười”. Đồi núi 1 quả thực lấy làm tiếc cho số phận của những kẻ bị coi là ĐỒNG BẰNG như bà cô Bằng!”

Hôm sau, khi trả bài, cả lớp lại được trận cười gần nổ bụng vì bốn nhà văn siêu đại tài. Tuy bốn nhà văn đều phải sáng sớm ăn trứng ngỗng nhưng thế đã là gì với họ? Ăn trứng miễn phí như vậy cũng làm họ vui lắm đấy!

-Ta chính là: Gia Cát đại cao nhân nhà văn siêu tài Tiểu Nhi!

32. Chương 32: Bạn Mới? Người Quen?

Sau bài kiểm tra đáng nhớ nhất trong lịch sử văn học trường Royal, cả bốn nhà văn vĩ đại kia cũng rừ mình lãnh ngộ được những điều vô cùng thú vị.

Gia Cát Tiểu Nhi biết thêm được Quân “giẻ rách” kia còn có tên gọi khác là Quân giang hồ, hơn nữa tên này còn vô cùng hợp cạ với Tiểu Nhi.

Quân “giang hồ” thì biết thêm rằng con nhóc oan gia nghịch ngợm này rất thông minh, lại còn rất đáng yêu, ài hước và thú vị nữa.

Anh Vân thì thấy rằng tên Khánh kia viết văn dở tệ, nhưng đã viết rồi thì không thể nào KHÔNG HAY CHO ĐƯỢC, và cô nàng đã gọi anh chàng bằng cái nickname rất chi là “nam tính”: Khánh “dịu dàng”.

Khánh hotboy tuy biết cô nhóc này có biệt tài trêu chọc người ta lắm, nhưng đường đường là một nam tử hán đẹp trai fan đồng ngập trời thế này mà lại bị gọi bằng cái tên “nam tính” đến mức ý thì anh chàng quả nhiên chẳng dám nhận. Trong trạng thái dở khóc dở cười, anh chàng mạnh dạn hỏi Anh Vân tiên sinh không sợ gì chỉ sợ nhạt:

-Sao lại là “dịu dàng” chứ?

Anh Vân mỉm cười “dịu dàng” và nói:

-Lời lẽ trong bài văn của cậu quả thật rất “dịu dàng”!- Quá là ngắn gọn.

Khánh “dịu dàng” làm gì dám dở khóc dở cười nữa, mà chuyển sang cười cười rất chi là DỊU DÀNG! Tối nay, Dương mama đại nhân phải quay trở lại Los Angeles để tiếp tục quay phim nên từ chiều anh Phong đã đưa mama đi ăn bữa cơm cuối cùng (tất nhiên là hai đứa nhóc kia không có đi), mama cứ khóc hoài:

-Đồ con gái bất hiếu! Đến bữa cơm cuối cũng không đi với mama được! Tốt nhất học hành tử tế nhanh cho xong đi rồi xéo về nhà chồng cũng được! Chứ ai mà quản nổi chị nữa!- Dương mama vừa ăn vừa cầm khăn lau nước mắt (mất hết cả hình tượng diễn viên nổi tiếng =.=)

Anh Phong cười trừ, uống một hơi hết ly cà phê, nói tiếp:

-Thôi mẹ à! Lớn rồi chứ “trẻ người non dạ” nữa đâu ạ mà mẹ cứ...! Em con nó quậy phá nghịch ngợm là sở trường rồi, không nên ép nó quá!

-Nhưng dù sao cũng là buổi cuối mẹ ở đây, chưa biết bao giờ mới xong cái bộ phim đó nữa cơ mà trở về với các con được! Chẳng lẽ không gặp mẹ một chút được sao?!- Dương mama tiếp tục nói tội của con gái.

Anh Phong thở dài, vừa vẩy tay gọi phục vụ vừa nói:

-Mẹ là mẹ của nó mà chẳng có hiểu nó gì cả! Nghịch ngợm hiếu động như nó nào có chịu ngồi yên ăn uống chỗ ồn ào này?!- Nói rồi nhìn quan phục vụ: -Cho tôi thêm một Whisky! Cảm ơn!

-Đành rằng thế! Nhưng đúng là nghịch ngợm quá quên cả mẹ mà! Baba con nữa! Đi tìm với chả kiếm cái gì mà cả năm chẳng về nhà với các con chút nào!

-Mẹ trách baba làm gì! Ba cũng có công việc riêng chứ! Tiểu Nhi có con lo rồi! Mẹ đừng lo! Ăn nhanh thôi còn ra sân bay nữa ạ!

-Hừ! Anh chỉ giỏi cái mồm thôi! Đúng là anh nào em nấy!- Dương mama “hừ” một tiếng.

Anh Phong gượng cười...

Tại nhà của Quân giang hồ...

-Alo! Tao nghe!

Đầu dây bên kia có tiếng bật cười, rồi nói:

-Chào người anh em! Chuẩn bị đi đón tao đi! Còn giữ “sợi dây đỏ” chứ?

Quân nhú mày, nhìn xuống sợi dây chuyền trên cổ nói vẻ không hài lòng:

-Thằng hâm! Mày không tin tưởng tao gì cả! Bọn bè thế đấy à?

-Không có gì! Tao hoàn toàn tin chứ! Ha ha!- Bên kia cười lớn.

-Mày cười lớn vậy, hẳn là có gì vui rồi?! Nói tao nghe! Lại là chuyện chọc tức gì tao sao?- Quân bóp trán.

-Dĩ nhiên rồi! Tao vừa tậu được con Ferrari kiểu mới rất hoành tráng! Hẳn là mày chưa được sở hữu nó đâu nhỉ?! Tiếc ghê! Tao cũng vừa “đá” nó xong!

-Fuck! Coi như mày giỏi!- Quân lớn tiếng, ứt hết cả chế rồi.

Một tiếng cười nữa vang lên từ bên kia đầu dây, sau đó là một từ:

-Bye!- Nói rồi cúp máy luôn.

Quân ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại, chửi thề một tiếng rồi gọi cho Khánh “dịu dàng”:

-Này “dịu dàng”, nó về rồi đó! Ức chế quá! Nó vừa gọi cho tao còn khoe mới tậu con xe đời mới! Đã thế nó còn vốn chẳng có hứng với xe chứ! Đúng là chọc tức tao mà! Nó còn dám nói đã “đá” con xe ý đi rồi nữa chứ!

Khánh bắt lực hồi lâu (thì bị gọi bằng hai từ kia ai mà cười cho được ^^) rồi mới nói:

-Tao thấy có vẻ nó còn nhanh hơn mày đấy! Nhớ từ hôm gặp hai nàng kia cũng bị nó tậu trước con Lexus rồi còn gì?! Ở nước ngoài mà nhanh gồm!

-Kệ nó! Tao cũng chuẩn bị đi “rước” em ấy về đây! Bye!- Nói rồi hờ hững cúp máy.

Khánh ngơ ngác tiếp, rồi chửi:

-Thằng mất dạy! Anh em đều gồm!

Tiểu Nhi và Anh Vân sau khi được tặng miễn phí một con Ferrari đời mới mà không rõ người gửi là ai thì đang xem hoạt hình ở rạp chiếu phim, cười khúc kha khúc khích, chẳng biết rằng mama đại nhân đang giận

lắm! Tụi nó còn chẳng buồn nghĩ người tốt bụng nào đã ỉnh con xe đời mới thế nữa! Cho rồi thì nhận, tội gì không chứ!

Sống cứ phải vui lên! Hãy hát to bài hát: Làm những điều mình thích!

(Nói vậy thôi chứ Tiểu Nhi cũng chẳng dám hát đâu! Có con bạn bệnh nặng bên cạnh thế kia cơ mà!)

Sáng hôm sau, Tiểu Nhi cùng Anh Vân lái luôn con xe mới toanh vừa được tặng tới trường làm cả lũ há hốc miệng (chảy cả nước miếng), mắt trở to lên nhìn chăm chăm.

Quân vừa thấy con xe này thì ngạc nhiên lắm, vừa đem qua anh chàng cũng vội chạy đi rước về luôn đấy mà con nhóc này đã có rồi?

-Cô cũng có xe này hả?- Quân nghi hoặc hỏi khi hai nàng kia đang từ trong xe bước xuống.

-Ồ! Cũng chẳng phải bọn này mua! Là được tặng đấy!- Tiểu Nhi cười hì hì.

-Tặng? Ai chơi sang vậy mà tặng con xe hoành tráng thế chứ?- Khánh chen vào.

Tiểu Nhi cũng hơi giật mình, đột nhiên nhớ lại một chuyện gì đó xảy ra đã lâu lắm rồi, cười cười:

-Không rõ!

Quân và Khánh trở mắt lên nhìn Tiểu Nhi khó hiểu, Anh Vân liền cất tiếng:

-Không có tên người gửi! Chỉ có tên người nhận là của Tiểu Nhi thôi!

Khánh nghe xong chỉ nghĩ nghĩ một lát thôi, nhưng ba người còn lại kia thì mỗi người một suy nghĩ khác nhau, nhất là Quân và Tiểu Nhi.

Vào học rồi, cô giáo chủ nhiệm bước tới trước bục tươi cười nhìn cả đám, rồi nói:

-Hôm nay, lớp ta sẽ có một học sinh mới!

Cả lớp nhao nhao lên hỏi ày hỏi họ, nhưng chỉ có bốn người cuối lớp là khá bình tĩnh. Quân và Khánh dường như cũng phần nào biết học sinh mới là ai rồi, còn hai vị cao nhân kia thì vẫn mãi suy nghĩ.

-Thật ra bạn ấy cũng chẳng lạ với chúng ta đâu! Là bạn cũ của chúng ta đấy! Bạn vừa từ Anh chuyển về! Chính là Tuấn Anh đã từng học chung với chúng ta đấy!

Cô giáo tươi cười nhìn ra cửa, và sau đó một người con trai rất cao, thậm chí đẹp trai không kém gì Quân cả bước vào, tươi cười chào:

-Chào các bạn! Mình vừa về nước thôi! Rất vui được gặp lại mọi người!

Quân và Khánh phì cười nhìn thẳng bạn “đểu cáng” này, trong khi đó...

Anh Vân nhìn “bạn mới” một cách hoảng sợ...

Tiểu Nhi nhìn chăm chăm vào người trên kia, đáy mắt buồn đến khó tả, nhưng khuôn mặt thì không chút cảm xúc.

Tuấn Anh nhìn về phía cuối lớp, nở nụ cười rất vui...

Rất cuộc đối với hai cô gái này, người kia là bạn mới, hai là người quen không muốn gặp lại?

33. Chương 33: Người Quen Cũng Sẽ Gặp Lại...

Tuấn Anh mỉm cười lần nữa rồi quay lại nói với cô giáo:

-Thưa cô! Có vẻ lớp ta đã hết chỗ trống! Vừa hay bàn cuối cùng kia khá rộng, lại có Quân là bạn thân của em, nếu được, xin phép cô để em ngồi ở đó!

Cô giáo liếc qua thấy Quân gật gật đầu, Tiểu Nhi thì chẳng nói năng gì cả cũng đánh nói:

-Có lẽ là được! Em mau về chỗ đi còn học bài!

Tuấn Anh nhìn thẳng vào đôi mắt Tiểu Nhi, giống như đang vô cùng thỏa mãn, rồi thong thả ngồi xuống bên cạnh Tiểu Nhi.

Theo bản năng, Tiểu Nhi cũng vội dịch sát lại bên cạnh Quân, đồng thời ngồi giữa hai anh chàng đẹp trai của lớp.

Tụi con gái thử dài tiếc nuôi...

Giờ học bắt đầu rồi nhưng Tiểu Nhi chẳng mấy chú tâm được, mọi suy nghĩ tập trung hết vào người con trai bên cạnh.

-Đã lâu không gặp!- Tiểu Nhi cười khê, cất giọng thật nhỏ.

Tuấn Anh ngược lại rất vui. Ngón tay khê chạm vào từng sợi tóc mượt mà của Tiểu Nhi, hưởng thụ mùi hương thanh dịu mà chỉ có cô nhóc này mới có được. Anh chàng này cũng nhớ tới vụ đi xe dạo trước, không ngờ sau ba năm không gặp, con nhóc này còn gan lì hơn cả khi trước.

-Ba năm rồi nhỉ! Mọi người ...chắc vẫn nhớ anh chứ?- Tuấn Anh cười, nói nhỏ.

Tiểu Nhi không trả lời, bàn tay giữ chặt cây bút đến nỗi không viết nổi chữ nào. Ba năm rồi, nó cũng vì quá khữ mà cố gắng trở thành con nhóc nghịch ngợm thông minh đến mức này, nhưng cuối cùng vẫn phải gặp lại người không muốn gặp lại nhất.

Bàn bên cạnh, Anh Vân thỉnh thoảng lén liếc qua Tuấn Anh và Tiểu Nhi, trong lòng nóng như lửa đốt. Cô nàng cũng chẳng học được chữ gì vào đầu cả.

Giờ ra chơi, Tuấn Anh cùng Quân và Khánh ra ngoài mua đồ uống, trong lớp chỉ còn lại Tiểu Nhi và Anh Vân. Tiểu Nhi cười:

-Xui thật! Ai ngờ lại gặp lại trong hoàn cảnh này?!

Anh Vân vỗ vai bạn, rồi nhìn vào khoảng không trước mắt, cười chua chát:

-Tao cũng không ngờ nổi! Sao ba năm không gặp rồi mà anh ta vẫn dai như đĩa vậy chứ? Nhi! Có phải chiếc xe đó...

Tiểu Nhi như sực nhớ ra điều gì, bật dậy chạy thẳng ra ngoài, bỏ lại Anh Vân đang nhìn theo mình buồn bã...

Tuấn Anh đang đứng cùng hai người bạn, Tiểu Nhi núp sau lùm cây không tiện chạy lại. Như cảm nhận được ánh mắt đang nhìn mình, Tuấn Anh quay đầu, chỉ thấy Tiểu Nhi đang ra ám hiệu ình. Cười khê, anh chàng nói:

-Hai đứa mày cứ tiếp tục! Tao đi đây chút rồi quay lại ngay!

Nói rồi đi về phía Tiểu Nhi. Hai người ra sau trường, Tiểu Nhi nói trước:

-Chuyện cái xe? Anh giải thích rõ ràng đi!

-Em gọi anh ra chỉ để nói mấy chuyện cón con đó thôi sao? Chẳng lẽ... không còn gì khác nữa à?

Tiểu Nhi cắn chặt môi, lắc đầu.

Tuấn Anh nhìn lên bầu trời, cười:

-Chẳng có gì đặc biệt! Anh biết đó vẫn là sở thích của em!

-Nhưng tại sao anh lại gửi cho tôi? Nếu là sở thích, tôi có thể tự mua ình được! Tôi không hề cần bất cứ thứ gì của anh cả!!!- Tiểu Nhi găm lên.

Nhưng trước cái thái độ “rất hiếm khi xảy ra” này của Tiểu Nhi, Tuấn Anh lại thấy rất vui.

-Coi như đó là quà gặp mặt của anh tặng em đi!- Tuấn Anh khê nhếch môi.

-Gặp mặt? Lẽ nào... anh biết tôi đã về nước?- Tiểu Nhi ngạc nhiên.

Tuấn Anh lần nữa bật cười, nụ cười nói rõ cho Tiểu Nhi biết đáp án.

-Em vẫn gan dạ như xưa! À không... phải là em đã gan dạ hơn xưa rồi! Cũng chính vì vậy, anh đã gặp lại em, trong khi em dám thò đầu ra ngoài xe của Anh Phong!- Tuấn Anh nhìn thẳng vào mắt Tiểu Nhi, nở nụ cười rất đẹp.

Lúc này Tiểu Nhi mới nhớ lại chiếc mô tô đỏ đen đã vượt qua đầu mình trong ngày đầu đến trường. Nó bắt đầu thấy hồi hận vì đã làm trò nguy hiểm đó chỉ để chửi Quân. =.=

-Phiền anh “đá” dùm tôi cái xe đó đi! Tôi không cần!- Tiểu Nhi trừng mắt nhìn Tuấn Anh.

-Thật à? Vậy sao em vẫn dùng nó?

-Nếu là của người khác, tôi sẽ rất vui về lái nó! Nhưng nếu là của anh, tôi chỉ có hai chữ để nói: KHÔNG CẦN!!!- Nói rồi bỏ chạy lên lớp.

Tuấn Anh còn đứng đó, mỉm cười, một nụ cười buồn yên lặng.

Tiểu Nhi lên lớp, Quân và Khánh cũng đã ở đó, đang bực tức vì bị thằng bạn cho leo cây. Thấy Tiểu Nhi bỗng thu dọn sách vở, Quân liền hỏi:

-Cô không học nữa sao mà dọn sách vở? Bị gì à?

Tiểu Nhi trừng mắt quát lên:

-KÊ XÁC TÔI!!! KHÔNG CẦN CẬU LO!!!

Quân hơi ngạc nhiên trước thái độ này của Tiểu Nhi. Đúng là trước đây có từng cãi nhau như chiến tranh thật, nhưng nó vẫn chưa bao giờ tức giận đến mức độ này.

-Này! Cô làm sao thế? Có chuyện gì mà tức giận vậy?- Quân dù vậy vẫn lo lắng hỏi.

Tiểu Nhi lúc này bỗng không kìm được, ôm chầm lấy Quân và khóc.

Khánh bên này thì ngạc nhiên vô cùng. Cô nhóc này bị gì mà lại giận đến... phát khóc thế chứ? Lại còn ở đây mà ôm... thần tượng của đám con gái trong trường thế này? Nếu không phải là lớp chỉ có bốn người họ thì thực sự... không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Thấy Tiểu Nhi bỗng ôm lấy mình như vậy, Quân thoáng bối rối vô cùng. Nhìn qua Anh Vân chỉ thấy cô nàng buồn bã lắc đầu thì nói:

-Cô...cô có chuyện gì vậy? Cứ kể với tôi đi này! À...

Tiểu Nhi buông Quân ra, đôi mắt đẫm nước nhìn Quân, nói:

-Cậu bỏ tiết, đi với tôi được chứ?

Khánh bên này ngẩn tò te chẳng hiểu cái bộ phim gì đang diễn ra, trong khi đạo diễn, máy quay,... đâu thì chẳng thấy, thấy mỗi hai nam nữ diễn viên đang diễn cái tình cảnh mà anh chàng cho là... sến chảy nước, nhưng cũng cảm động làm anh chàng muốn... trở thành một “thiếu gia liễu yếu đào tơ” (ý nói cầm khăn giấy sụt sọt lau nước mắt nước mũi đấy =.=)

Nói anh này “dịu dàng” quả thật... chẳng có sai chút nào!

Quân lần nữa khẽ liếc Anh Vân thì thấy cô nàng gật đầu, ánh mắt như muốn nói: “Xin cậu đồng ý đi!”.

Tuy còn khó hiểu nhưng Quân vẫn hỏi:

-Được rồi! Vậy cô muốn đi đâu?

Tiểu Nhi nhìn bầu trời ngoài cửa, đáp rất nhẹ:

-Một nơi tôi vừa thích nhưng lại vừa ghét!

Nói rồi nhìn Quân một cái, Tiểu Nhi xách ba lô ra ngoài. Quân cũng chỉ kịp nói với Khánh xin phép dùm rồi cũng chạy theo Tiểu Nhi luôn.

Khánh thì vẫn đơ ra đấy chẳng hiểu gì, nhưng bạn thân nhờ giúp thì vẫn phải đồng ý. Anh Vân thì buồn bã, lo lắng cho Tiểu Nhi. Cầm điện thoại trên tay, cô nàng đắn đo một lúc rồi nhấn tin, báo hết mọi việc cho anh Phong.

Tuấn Anh trở về lớp, không thấy Tiểu Nhi và Quân đâu thì khá ngạc nhiên. Chuyện Tiểu Nhi thì được, nhưng còn Quân thì...

Hôm nay quả là một ngày buồn...

Trái đất rất tròn. Người quen dù đi đến đâu cũng sẽ có ngày gặp lại...

34. Chương 34: Con Nhóc Không Biết Buồn?

Tiểu Nhi lái xe của Quân vẫn trên con đường nhỏ quen thuộc thêm một đoạn rồi dừng hẳn, không liếc Quân mà nói:

-Xuống đi!

Quân đảo mắt nhìn xung quanh con đường vắng vẻ này, vốn chẳng có cái gì khác ngoài sự yên tĩnh đến lạ lùng của nó, tò mò:

-Ở đây á? Làm quái có cái gì đặc biệt?!

Tiểu Nhi nghe vậy cười nhẹ, nụ cười thoáng qua như một cơn gió:

-Cứ đi theo tôi! Chúng ta chỉ đi bộ thêm một lát nữa thôi! Phía trước chính là nơi tôi muốn dẫn cậu tới!

Quân cũng không nói gì nữa, đẩy cửa xe rồi cùng Tiểu Nhi bước trên con đường hẹp.

Hai người đi sánh vai nhau, có cảm giác thật ấm áp...

Quả nhiên không lâu sau, hai người đã đi hết con đường, trước mắt hiện ra một ngọn đồi tuy nhỏ nhưng rất hùng vĩ, quang cảnh xung quanh hài hòa đẹp mắt.

Quân hơi ngạc nhiên, đồng thời say sưa ngắm nhìn. Sống ở đây lâu vậy rồi, gần như chẳng còn chỗ nào anh chàng chưa đi, nay phát hiện ra một nơi bí mật đẹp đẽ này thì nhất thời cũng rất thích.

Tiểu Nhi nhìn thẳng phía trước, rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Quân kéo về hướng cái động quen thuộc.

Quân nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau, bất giác tim đập loạn nhịp...

Tiểu Nhi thì chẳng coi chuyện này là gì, mặt không cảm xúc, tay vẫn nắm chặt tay Quân nhưng trái tim thấy thật yên bình, và bàn tay kia không tự chủ còn nắm chặt tay Quân hơn. Quân không từ chối, cũng chủ động nắm tay Tiểu Nhi, mắt khẽ liếc qua khuôn mặt nhẹ nhàng không chút ghê gớm bên cạnh, môi nở nụ cười.

Ừm... Quân thừa nhận... đã lần đầu tiên để trái tim mình vì một người con gái mới quen không lâu lắm mà đập loạn nhịp.

Đến trước cửa một hang động, Quân ngạc nhiên hỏi:

-Đây là...?

-Là nơi tôi muốn dẫn cậu tới, cũng là nơi tôi vừa thích lại vừa ghét!

Quân hơi tò mò, hỏi tiếp:

-Cô hay tới đây lắm sao?

Tiểu Nhi lắc đầu, kéo Quân vào trong hang rồi mới lên tiếng:

-Trước đây thì đúng là như vậy, nhưng bây giờ thì không!

Quân nheo nheo mắt hỏi tiếp:

-Chẳng lẽ khi buồn cô thường tới đây?

Tiểu Nhi đáp, giọng nói khi này nhẹ như cánh hoa rơi:

-Ừm... Nó rất yên bình! Đúng không?

Quân đưa cánh tay còn lại (tay kia vẫn đang nắm chặt tay Tiểu Nhi) nói:

-Ừm... Quang cảnh cũng rất đẹp nữa, dễ để người ta có cảm giác yên bình! Mà sao cô lại ghét nó?

-...- Không có ai trả lời, chỉ có tiếng hơi thở nhẹ.

Bên vai này bỗng có cái gì đó đè xuống, nhưng lực thì không hề lớn, phải nói là rất nhẹ...

Nhìn qua mới biết con nhóc này đang thiu thiu ngủ trên vai mình. Quân có chút không tự nhiên, nhưng vẫn không làm gì quá để không làm gì kinh động đến con nhóc này...

Gương mặt thanh bình, xinh xắn, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ thi thoảng lại hé lộ một nụ cười nhẹ lại lần nữa làm tim Quân đập nhanh liên hồi...

Quân làn nữa thừa nhận... có lẽ kiếp trước lỡ làm điều gì ác rồi, hẳn là đi moi móc tìm người ta ra để chơi đùa hay bóp nát nó nên giờ quả báo, ông trời làm anh chàng tuổi trẻ này phải mắc bệnh tim.

Có lẽ khi về phải đi khám tim ẹ thôi...

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoắt cái mặt trời đã bắt đầu lặn xuống phía chân núi. Không biết từ lúc nào, Quân cũng đã ngủ bên cạnh Tiểu Nhi rồi, hai gương mặt hiện rõ sự vui vẻ yên bình...

Tiểu Nhi khẽ cựa người rồi mở mắt, nhìn thấy bên cạnh mình là Quân cũng đang ngủ say thì khuôn mặt hơi phỉếm hồng, nhưng vẫn cố gắng thật nhẹ nhàng mà ngồi dậy, cũng lên đưa mắt nhìn Quân...

Sắc trời bên ngoài đã chuyển sang màu cam đỏ, Tiểu Nhi cũng thoáng giật mình, không ngờ lại muộn đến mức này.

Với cái ba lô, rút điện thoại ra mới phát hiện có nhưng hơn 20 cuộc gọi nhỡ và hơn chục tin nhắn, đa số đều là từ anh Phong. Nghĩ lại thấy mình có lỗi trước, Tiểu Nhi bèn đến cửa hang gọi lại cho anh trai.

Rất nhanh sau đó là giọng nói lo lắng của anh Phong vang lên:

-Tiểu Nhi?! Em đang ở đâu vậy? Có vấn đề gì không?

-Em không sao đâu anh! Chỉ là đi dạo với bạn một lát thôi! Xin lỗi đã để anh lo lắng!- Tiểu Nhi nói về ăn năn.

Anh Phong khẽ thở dài bất lực, nói tiếp:

-Chẳng có gì phải sợ cả! Nhi! Em cứ coi như chưa từng quen nó! Nói gì cũng mặc kệ, không thềm quan tâm làm gì ẹt!

Tiểu Nhi đưa mắt nhìn lên bầu trời, khẽ cười:

-Được rồi mà anh! Em đâu có phải trẻ con đâu, đương nhiên biết mình phải làm gì! Anh ta vốn chẳng còn liên quan gì đến em cả, mọi việc cũng là vì anh ta quá ảo tưởng về em rồi! Cũng phải trách em, để anh ta hiểu lầm như thế!

Anh Phong thực đang không vui cũng phải bật cười, nói trào phúng:

-Phải trách em gái anh xinh đẹp quá cơ! Đến cả anh là anh trai cũng... tim đập thành thịch vì em đây này! Huống chi là mấy cái thằng chuyên đi ảo tưởng kia đúng là tâm hồn chẳng ra gì!

Tiểu Nhi nghe xong bỗng thấy lòng rất vui, nói:

-Thật vậy cơ à? Thế em gái cảm ơn anh đẹp trai nha! Em đương nhiên sẽ coi lời nói này là thật!

Anh Phong trêu:

-Em nhớ về sớm đấy! Con gái không nên về khuya như vậy! Trên đường nhớ lại gặp cái lũ ảo tưởng như nó thì sao?

Tiểu Nhi nói đầy tự tin:

-Cám ơn anh trai tốt đã lo lắng cho em! Đương nhiên những lời này của anh em cũng sẽ không xem là thật!

-Thôi anh biết em gái anh bản lĩnh cao siêu rồi! Có thằng nào mà dám động vào em chứ? Chẳng những bị em oánh cho tàn phế rồi để anh phế hẳn cái đời của nó đi chứ! Dám động vào em anh? Mơ cũng phải đợi kiếp sau!- Anh Phong cũng tự tin không kém nói với Tiểu Nhi.

Hai anh em lại cùng bật cười, nói chuyện thêm một lát rồi cùng cúp máy.

Sắc trời bên ngoài đã tối hẳn, Tiểu Nhi “nhẹ nhàng” đến bên cạnh Quân, nhưng lại “BỐP” một cú thật mạnh vào đầu anh chàng không chút nể nang.

Quân mở mắt ôm đầu, sau đó là trừng mắt với Tiểu Nhi, giọng nói vẻ không phục:

-Đau lắm đấy có biết không hả?

Tiểu Nhi lén cười sau lưng, rồi lại cười hì hì trước mặt Quân, nói chứng tỏ mình không có tội:

-Đâu có chứ! Tại tôi phải gọi cậu suốt cả giờ đồng hồ đấy chứ! Không kiên nhẫn nổi nên mới... oánh cậu!

Quân bẽ ngoài tỏ ra chẳng thêm chấp nhưng trong lòng thầm nói:

-Đúng là tài giỏi thật! Nói dối không có chớp mắt luôn!

Quân biết điều đó, bởi vì từ đầu đến cuối cuộc trò chuyện của hai anh em nhà kia đã bị anh chàng nghe lén hết cả rồi, chỉ là giả bộ ngủ thôi. Cũng qua cuộc trò chuyện đó, Quân mơ hồ nghi ngờ một điều gì đó...

Trên đường hộ tống con nhóc này về, Quân tỉ mỉ nhớ lại gương mặt không chút nghịch ngợm của nó hồi chiều...

Nó mà nghịch thì ai cũng phải đau đầu, riêng anh chàng đã nốc nhiều Panadol giảm đau lắm rồi đấy! Nhưng nhìn mặt nó lúc không nghịch thì lại đầy vẻ buồn bã, vốn dĩ Quân cũng không muốn thấy nó như vậy!

Thế mà vừa rồi nó đùa với cái người được gọi là “anh trai” kia lại vui đến mức ý? Đúng là chỉ có cái tài “thay đổi xoành xoạch”!

Có lẽ... nó là người không biết buồn? Mà dù có buồn cũng sẽ nhanh chóng bình thường trở lại thôi!

Nghĩ vậy Quân lại thấy hay hay! Con nhóc này quả không hợp với từ “buồn”, nó sinh ra là để nghịch ngợm và vui vẻ mà!

35. Chương 35: Tao Sẽ... Yêu!

Vừa bước vào nhà đã thấy anh Phong ở trên ghế ngủ gật, Tiểu Nhi mỉm cười, nhẹ nhàng bước lại gần gọi anh.

-Anh hai!

Nghe tiếng gọi, anh Phong mở mắt nhìn em gái trước mặt, nó vẫn nguyên vẹn, không hề có một vết trầy xước.

Chúng tỏ anh đã lo lắng vô ích rồi!

-Sao lại về muộn thế này? Nghỉ cả buổi chiều chỉ để đi dạo?- Anh hỏi.

Tiểu Nhi len lén thè lưỡi nói:

-Chậc! Em đâu có sao đâu mà anh hỏi ghê vậy?! Anh Vân đâu rồi? Nó ngủ trước rồi hả?

-Nó về nhà rồi! Thấy bảo hình như có chuyện gì đó thì phải!

Tiểu Nhi “ờ” một tiếng nói:

-Thôi anh nghỉ sớm đi! Em đi tắm chút đã!

Nói rồi Tiểu Nhi quay đi luôn, để lại anh Phong vẻ mặt buồn bã đứng đó.

Anh thừa hiểu nó vui là thật nhưng buồn cũng là thật. Còn cái vẻ “không sao” của nó hoàn toàn là giả.

Sáng hôm sau, Anh Vân rất sớm đã tới nhà anh Phong gọi nháo hết cả lên. Anh Phong đang rúc trong chăn bị gọi thì ức chế lắm, vừa chạy ra ngoài mở cổng vừa chửi:

-Fuck!!! Thằng hâm nào sáng sớm đã gọi um cả lên rồi?!!!

Anh Vân nghe vậy lườm một cái, rồi lại cất cái giọng “rùng rợn”:

-Không phải “thằng”!!! Là con hâm này đây ạ!

Cái giọng này sao nghe quen thế nhỉ?

Anh Phong cố gắng mở to con mắt nhìn cô nhóc trước mặt...

Qua con mắt tinh tường của anh thì con nhóc này da trắng, xinh đẹp, tóc dài đen nhánh, áo quần đồng phục tươm tất cả rồi! Coi như nó cũng là người có văn hóa đi! Nhưng sao cái giọng nó lại làm anh... sồn tóc gáy thế này?

-Là em ạ!- Anh Vân nói giọng... vô cùng “dễ xương”.

Anh đã nhớ ra rồi! Nó chính là con nhóc...

-À! Em tới gọi Tiểu Nhi hả? Mau vào đi!- Anh Phong cười gượng.

Anh Vân thè lưỡi một cái rồi nhảy vào trong luôn chẳng hề khách sáo tẹo nào. Vừa bước vào nhà, con chưa cả kịp thay giày, cô nàng đã dùng tuyệt chiêu sư tử gầm trong truyền thuyết:

-TIỂU NHI!!! MÀY DẬY RỒI XUỐNG ĐÂY NGAY CHO TAO!!!

Cũng bởi vì việc gọi Tiểu Nhi dậy mỗi buổi sáng được hai anh em Vân và Phong cho là nhiệm vụ cấp S+ (ai xem Naruto chưa? ^^), nên mỗi khi gọi nó dậy mà không dùng “sức” một chút thì có mà hai đứa này cả năm đều đi học muộn cả thôi! =.=

-Sư tử gầm của mày lên level rồi nhỉ?! Thượng thừa chưa?

Anh Vân vừa dứt lời đã thấy Tiểu Nhi xách ba lô đi xuống, quần áo đầu tóc chỉnh tề cả rồi. Vì thế cô nàng mất 3 giây để... sốc!

Anh Phong vô cùng ngạc nhiên khi thấy em gái hôm nay còn dậy sớm hơn cả mình, nhất thời chỉ còn cách nhìn em gái chăm chăm, miệng há hốc.

Thấy hai người nhìn mình chăm chăm chẳng khác gì sinh vật lạ, Tiểu Nhi khoanh tay trước ngực nói:

-Nhìn chi ghê vậy? Tôi đâu có giống sinh vật lạ?!

Ai ngờ cả hai người kia lại cùng cất giọng đồng thanh:

-Giống sinh vật Sao Hỏa!

Sinh vật Sao Hỏa?

Mới sáng sớm đã bị “chửi” như vậy rồi, Tiểu Nhi không khỏi nheo mắt khó chịu.

-Xúc phạm tôi hả?- Tiểu Nhi hỏi tiếp.

Anh Vân lúc này bỗng giật mình, khuôn mặt hiện rõ tia lo lắng chạy tới bên cạnh Tiểu Nhi, hỏi:

-Mày định bỏ học đi đóng phim động vật sao?

-Bỏ học? Đóng phim động vật?- Tiểu Nhi khó hiểu hỏi lại.

Anh Phong bên dưới nói tiếp:

-Nhi! Sao mắt đen như gấu trúc thế kia?

Mãi tới lúc này Tiểu Nhi mới nhớ ra hồi sáng, khi soi gương cũng thấy đôi mắt mình thâm quầng. Lúc nónoc chỉ tự cười bản thân đêm qua không ngủ mà lại đi suy nghĩ linh tinh.

-À... Chẳng có sao cả! Chỉ là đêm qua... nóng quá nên ngủ không được đủ thôi!- Tiểu Nhi phẩy phẩy tay nói.
Nóng?

Con nhóc này còn đòi lừa ai? Rõ ràng trong phòng nó có sẵn cái điều hòa hai chiều rồi còn gì? Muốn nóng còn khó nữa cơ!

-Điều hòa đấy làm sao nóng được?! Muốn lừa anh à?- Anh Phong nhú mồm.

-Thì nó mới hỏng mà! Đêm hôm không có tiện sửa!- Tiểu Nhi đáp.

-Vậy sao không qua phòng khác?

-Phòng khác em dùng không quen nên đành chịu! Thôi nhé, em lên phòng sửa sang lại mặt mũi rồi còn chuẩn bị đi học đây!- Tiểu Nhi nói rồi cứ thế chạy một mạch lên phòng luôn.

Ở dưới, Anh Vân và Phong còn đứng đó trầm ngâm không nói gì. Cẩn thận suy nghĩ thêm một chút, Anh Vân lên tiếng:

-Em lên đó ngó nó chút nhé!

Anh Phong gật gật cái đầu. Con nhóc em này quả thật lúc nào cũng khiến người ta lo lắng. Chẳng phải lo vì mấy cái trò quậy phá của nó thường ngày thì bây giờ lại phải lo đến tâm trạng của nó.

Anh cũng thật không biết có nên nói lại cho Dương mama không nữa!

Lên tầng ba, đứng trước cánh cửa phòng màu xám, Anh Vân do dự một chút, rồi mới khe khẽ mở cửa phòng.

Tiểu Nhi đang ngồi trước bàn trang điểm, dùng một chút phấn mà Dương mama tặng khi mới về để che đi đôi mắt thâm quầng.

Anh Vân rầu rĩ nhìn Tiểu Nhi, trong lòng cũng thấy đau thay nó. Cô nàng thừa biết nó là bất đắc dĩ lắm, chứ từ bé đến giờ nó rất ghét mấy thứ phấn son này, đôi khi Dương mama bắt nó tham gia tiệc tùng cũng nhất quyết không bôi chút gì lên mặt cả, nói rằng như vậy sẽ làm mất đi vẻ đẹp “nghịch ngợm” của nó. Hôm nay, chỉ vì một người vốn không muốn gặp, nó lại tự khiến bản thân như vậy, hẳn nó cũng rất chán ghét.

-Mày không sao chứ? Hay chúng ta xin nghỉ rồi chuyển trường luôn đi!- Anh Vân nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu Nhi.

Tiểu Nhi không quay đầu, chỉ nhìn Anh Vân qua hình ảnh phản chiếu lại trong gương, đôi môi khẽ nhếch lên:

-Tại sao phải chuyển? Ở chỗ này có vấn đề gì không ổn sao?

Anh Vân hơi ngạc nhiên nói tiếp:

-Nhưng... chỉ vì anh Tuấn Anh mà mày...

-Không sao!

Không để Anh Vân nói hết câu, Tiểu Nhi đã nhẹ nhàng vỗ vai bạn, giọng nói ôn nhu dịu dàng cùng nụ cười nhẹ như cánh hoa rơi.

-Tiểu Nhi! Mày không cần cố gắng quá làm gì! Nếu thực sự “không sao” như mày nói, vậy sao hôm qua còn không ngủ được? Làm gì phải đến nỗi hai mắt thâm quầng xấu xí đến mức này?- Anh Vân nói, giọng buồn buồn.

Tiểu Nhi vỗ vai bạn cái nữa rồi đứng dậy, khoác ba lô lên vai. Vừa đẩy đẩy mấy hộp phấn trang điểm vào ngăn kéo vừa cất giọng:

-Chính vì không ngủ nên tao đã quyết tâm để anh ta phải từ bỏ!

-Để anh ta từ bỏ? Mà y cũng biết anh ta đâu dễ dàng từ bỏ mà?- Anh Vân cũng đứng lên.

-Tự tao sẽ có cách!- Tiểu Nhi nói chắc nịch.

-Vậy mà y định làm gì?- Anh Vân hỏi hộc.

-Tao sẽ... Yêu!

36. Chương 36: Tôi Đồng Ý!

Anh Vân nghe xong lời này... không la, không hét, tóm lại không gì cả...

Chỉ là ngất xỉu thôi mà!^^

Tiểu Nhi thừa biết mình mà nói ra câu này nó chắc chắn sẽ có thái độ đó thôi. Vì thật sự hai đứa nó ngày thường đôi khi dễ chứng đâm vào cái nhau thôi, nhưng tụi nó là bạn thân lắm! Anh Vân cũng giống anh Phong ở chỗ... giữ gìn bào vệ Tiểu Nhi như... con gái ý!

Bây giờ nghe tin Tiểu Nhi sẽ... thử qua cái thứ gọi là “yêu” chỉ vì một mục đích là bắt người kia từ bỏ mình thì quả thật, người... mẹ (chỉ là giống mẹ thôi nhé) như Anh Vân cũng sẽ... sốc.

-Mày... không đùa tao đó chứ? Tại tao... có vấn đề nên nghe nhầm rồi phải không?- Anh Vân sau một hồi... “ngất xỉu tự kỷ” thì lăm bấp cái miệng, nhìn thẳng vào cái con nhóc chuyên đi khủng bố tinh thần người khác này.

-Có ma mới thêm đùa với mày! Tao là hoàn toàn nói thật! Hơn nữa, tao cũng đã nghĩ ra đối tượng thích hợp rồi! Lát nữa tao sẽ gặp hần nói chuyện!- Tiểu Nhi mắt nhắm mắt mở nói.

Anh Vân tiếp tục sốc mất... 1 giây!

-Đ...đối tượng mà... mày nói là thằng quỷ nào? Nó dám đi dụ dỗ mày đặt ra mấy cái vụ yêu đương vớ vẩn đó? Mày nói tao biết đi!- Anh Vân “hoảng sợ” nhìn bạn.

-Mày hỏi làm quái gì?- Tiểu Nhi nheo mắt. -TAO SẼ ĐI THIÊN NÓ!!! CÁI THằng ỜN CON DÁM ĐI DỤ DỖ BẠN THÂN CỦA TAO!!! NÓ NHẤT ĐỊNH CHẾT KHÔNG NHẮM MẮT DƯỚI BÀN CỦA ANH VÂN NÀY!!!!- Anh Vân “sư tử gầm” không chút bé tiếng.

Tiểu Nhi bị âm thanh hủy diệt này làm cho hoảng sợ, nhất thời chẳng biết nên làm gì, đành cười cười vỗ vai bạn, còn phẩy phẩy tay giúp bạn hạ nhiệt.

-Mày thiên hần... hần làm sao có quý tử nối dõi tông đường?- Tiểu Nhi cười cười.

-Kệ xác cha mẹ tổ tông con nhà cháu hần!- Anh Vân trợn mắt đến là “kinh dị”.

-Thôi cho tao xin! Nhìn mặt mày đến là giống UFO mà! Muốn biết “thằng cha sắp bị thiên” hả? Tao nói là được rồi! Là tên Quân đấy!- Tiểu Nhi tiếp tục cười gượng.

Anh Vân tiếp tục sốc mất... 2 giây.

Thấy bạn thân đờ người ra rồi, Tiểu Nhi nói tiếp:

-Còn dám thiên hần chứ?

Anh Vân dở khóc dở cười, nội tâm dần vật...

Đương nhiên là không rồi! Nhưng không phải cô nàng không dám, mà là không thể. Dù sao hần cũng là đồng chí anh em trong nhóm bốn người cuối lớp mà (bây giờ là năm người chứ).

-Mày nghĩ kĩ chưa? Sao lại chọn hần mà không phải người khác?- Anh Vân hỏi.

-Ở đây tao chẳng quen gì nhiều người! Không chọn hần thì sao bây giờ? Để tao chọn thằng khác chẳng khác gì... đem tội phạm đến cho quan tòa biến thái như mày... thiên mất của hần sao?- Tiểu Nhi cười hì hì.

Anh Vân thì cười khổ...

Quả thật cô nàng hơi biến thái mất rồi.

Thấy bạn thân như vậy, Tiểu Nhi cười tiếp tục nói:

-Thật ra không nên trách mày! Có trách thì phải trách tên Khánh “dịu dàng” mà biến thái kia kìa! Đúng là gần mực thì đen mà! Chẳng qua mày phải chịu khổ, ngồi chung bàn với hắn, còn chơi với hắn như vậy nên mới lây phải cái thói biến thái xấu xa đó của hắn thôi! Chung quy thì mày không hề có tội!

Anh Vân nghe vậy thì vui lắm, nhất thời tiếp tục to tiếng:

-Đúng vậy! Tao là không có lỗi gì hết á! Kẻ có lỗi là tên con trai “nam tính” đến mức “dịu dàng” kia kìa! TAO SẼ THIỀN HẮN!!! TÊN ĐÁNG GHÉT LÂY BỆNH XẤU SANG BÀN CÔ NƯỞNG!!! TAO PHẢI THIỀN HẮN... ĐỂ CÁI BỘ DẠNG “DỊU DÀNG” ĐÓ TỎ THÀNH CỦA CHÀNG TRAI TÊN KHÁNH NHƯNG GIỚI TÍNH LÀ... NỮ!!!

(Sao đoạn này biến thái thế nhỉ? =.=)

Lần này là Tiểu Nhi cười khổ...

-Này Vân! Mày muốn hắn là con gái thì nên... khuyên hắn quá Thái Lan ý! Chứ mày... thiền hắn rồi thì hắn cũng đâu còn là nam cũng chẳng phải nữ đâu! Chẳng phải khi đó chúng ta sẽ phải gọi hắn là... Khánh “cụt” sao?

(Được rồi! Ta thừa nhận... mấy đoạn này ta... thực sự biến thái! Chẳng là ngồi ở bàn dưới ta cũng là thằng bạn thân... rất chi là biến thái nên chắc cũng bị nó lây bệnh sang giống Anh Vân tí rồi! Thứ lỗi cho ta nhé! *Khuôn mặt đáng thương*)

anh Vân hơi dơ một lúc, rồi lại cười đến là vui vẻ:

-Ừ mày nói chuẩn! Chúng ta gọi hắn là Khánh “cụt”!

Hai đứa lại cùng cười, nhanh chóng xuống nhà với tâm trạng cực vui vẻ, rồi cứ thế lấy xe anh đến trường.

Vừa mới buồn bã mắt đen gấu trúc, lo lắng đủ các thể loại tâm trạng cơ mà! Sao bây giờ phởn thế?

Anh Phong rồi đến đầu óc quay cuồng, chuẩn bị phát điên rồi!!!

Tiểu Nhi đi rất nhanh, vèo một cái đã đến trường.

Dù rằng đã mất một chút thời gian để tán gẫu về cái vấn đề... rất chi là biến thái đó nhưng quả thực bây giờ vẫn còn rất sớm, hầu như các lớp vẫn chưa có học sinh nào.

Tiểu Nhi đi đỗ xe, chỉ cần liếc mắt qua đã thấy con xe đời mới nữa của Quân rồi. Dù sao chưa có người ra cũng tốt, nói với hắn ra chuyện này cũng dễ hơn, không làm to lên được.

Kéo Anh Vân vào lớp cũng là lúc thấy hai tên đáng ghét kia đang ngồi bàn tán gì gì đó, chắc là mấy em xe “sexy” mới được cất rón chôn rau chào đời đây mà =.=

-Chào! Tâm trạng ổn rồi chứ?- Quân thấy Tiểu Nhi thì mỉm cười, dừng việc bà tám lại.

-Ừm... Cảm ơn!- Tiểu Nhi đáp.

Khánh thì lại tươi cười vô cùng, tíu tít chạy tới cạnh Anh Vân:

-Chào buổi sáng Vân cô nương! Hôm nay đến sớm thế? Ăn sáng chưa?

Bốp!

Anh Vân nheo mắt cốc thẳng vào đầu Khánh không thương tiếc, buông một câu phũ phàng:

-Khùng! Sáng bảnh mắt ra đã lắm mồm thế rồi!

Khánh dơ dơ nhưng rồi bình thường lại ngay, tiếp tục nói:

-Vân cô nương chưa ăn sáng thì để tôi mời nhé! Tiện thể giúp cô chưa khỏi căn bệnh... sợ nhạc đó luôn!

-Này thì nhạc!!!

Anh Vân tròng mắt rồi đuổi đánh Khánh khắp trường luôn. Cũng đâu có ai để ý ^^

Trong lớp lúc này chỉ còn lại Tiểu Nhi và Quân, không khí khá là yên tĩnh...

-Này...

-Cô...

Cả hai nhất thời nhìn nhau, đồng thanh gọi.

-Cậu nói trước đi!- Tiểu Nhi hơi đỏ mặt.

-Ừm...

Gãi gãi đầu, Quân tiếp tục nói:

-Hôm qua ổn chứ? Thấy cô có vẻ mệt mỏi nhỉ?! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi phải không?

Tiểu Nhi bỗng thấy lòng ấm áp như được quan tâm che chở, khẽ lắc đầu:

-Cũng không phải chuyện gì lớn lắm, chỉ là rắc rối và mệt mỏi chút thôi! Dù sao cũng cảm ơn cậu hôm qua đã cùng tôi đến đó, cũng cảm ơn đã lo cho tôi!

Quân cười hì hì, như việc đó là lẽ đương nhiên.

-Này! Cậu có thể giúp tôi một việc không? - Tiểu Nhi tiếp tục nói.

-Chuyện gì vậy? Được thì tôi sẽ giúp!

Tiểu Nhi lên thềm lười, âm thanh vô cùng nhỏ phát ra:

-Làm bạn trai tôi một thời gian!

Dù là âm thanh nhỏ thật nhưng cũng đủ làm Quân nghe rõ. Anh chàng nhìn chằm chằm Tiểu Nhi như không tin nổi cô nhóc này đang nói cái gì?

Phát hiện ánh mắt này của Quân, Tiểu Nhi nói tiếp:

-Sẽ không bắt cậu làm chuyện gì quá đáng cả đâu! Với lại cậu cũng chưa có bạn gái nên không sợ ai ghen gì hết cả!

Quân nghe xong khẽ nhếch môi nhưng Tiểu Nhi lại không biết. Nghĩ rằng anh chàng sẽ không đồng ý đành nói:

-Thôi vậy! Xin lỗi nhé! Nếu không giúp được tôi cũng không ép cậu!

Đang định ra khỏi lớp thì bỗng nghe Quân gọi:

-Này! Đợi đã!

Tiểu Nhi nhanh chóng quay đầu, lại vô tình va phải người Quân đang tiến lên.

Dù gì thì Tiểu Nhi cũng thấp hơn Quân nên cái mặt nó cứ gọi là dán hẳn vào ngực Quân, lại nghe tiếng Quân nói tiếp:

-Tôi đồng ý!

37. Chương 37: Có Hôn Mời Có Thật!

Nghe câu trả lời của Quân, Tiểu Nhi chăm chú nhìn rồi bật cười, bàn tay đưa lên xoa xoa đầu Quân như đang xoa đầu trẻ con.

Tên này đúng thật là...

-Ờ... Cảm ơn nhé!- Tiểu Nhi nói.

Quân liếc xéo, đẩy nhẹ tay Tiểu Nhi khỏi đầu mình rồi cất giọng:

-Không có gì! Nhưng lần sau đừng có xoa đầu tôi như vậy nữa! Như vậy y rằng tôi là trẻ con ý!

Tiểu Nhi cười, thè lưỡi trêu chọc Quân...

Tên này quả thật rất... giang hồ!

Tuấn Anh sáng nay có cảm giác gì đó rất mệt mỏi. Nhớ lại chuyện giữa mình và Tiểu Nhi hôm qua, tim lại có cảm giác hơi đau.

Quyết định đến trường chỉ vì muốn gặp Tiểu Nhi, muốn được nhìn lại gương mặt xinh đẹp pha chút nghịch ngợm trẻ con đã lâu Tuấn Anh không được gặp. Nhưng không ai ngờ rằng... con nhóc này quả thật đã quên Tuấn Anh, còn nặng lời đến như vậy?!

Tuấn Anh thở dài, từng bước nặng nhọc trên dãy hành lang yên tĩnh trong trường. Vừa đến cửa lớp, Tuấn Anh vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy một cặp đôi đang cười nói vui vẻ trong lớp.

Tiểu Nhi lúc này cười rất tươi, đẹp như một nụ hoa làm lay động lòng người. Bàn tay nó xoa nhẹ đầu Quân, nhìn qua cũng có thể thấy nó đang rất vui. Quân cũng vậy, ngón tay khẽ miết nhẹ lọn tóc mượt mà của Tiểu Nhi, miệng còn khe khẽ thì thầm câu gì đó mà Tuấn Anh không nghe rõ, vẻ mặt hứng thú và nét âu yếm hiện rõ lạ thường.

Dù ngoài mắt đã chứng kiến là sự thật, nhưng đầu óc và cả trái tim Tuấn Anh vẫn hoàn toàn không tin.

Không phải không tin, mà là không muốn tin...

Bạn thân đang cùng người con gái mình thích cười nói vui vẻ, động tác nhẹ nhàng âu yếm bên nhau, và khung cảnh đẹp dễ ấy lại hiện ra trước mắt. Cảm giác này quả thực... không dễ chịu chút nào.

Tuấn Anh lần nữa thở dài, khuôn mặt đầy bất lực, quay đầu lại và bước chân thật nhanh lướt trên dãy hành lang, tạo ra những âm thanh ngân vang thật dài trong bầu không gian yên tĩnh.

Thằng bạn thân chết tiệt!

Trong lớp, thấy Tuấn Anh đi rồi, Tiểu Nhi mới thở dài buông tay xuống, mi mắt sụp lại. Quân cũng hạ bàn tay, hỏi:

-Cô làm vậy là vì lí do gì?

Tiểu Nhi cười cười, phẩy tay không đáp.

-Tại sao lại yêu cầu tôi diễn cảnh này trước mặt Tuấn Anh? Tôi giúp cô cũng vì tôi đã đồng ý với cô thôi! Chứ dù sao nó cũng là bạn thân của tôi, tôi không hề muốn lừa nó chút nào!- Quân nói tiếp, ánh mắt bắt giác liếc qua từng ngón tay còn vương nhẹ mùi hương thanh dịu trên mái tóc nâu của con nhóc nghịch ngợm kia.

Quân thừa nhận, với anh chàng thì... Tiểu Nhi chính là con nhóc đặc biệt nhất!

-Được rồi mà! Coi như tôi nợ cậu một ơn đi! Dù sao cũng cảm ơn cậu!- Tiểu Nhi cười cười vẻ vô tội.

Quân cũng thừa nhận... phải bó tay với con nhóc này!

Cái gì cũng không sợ, trắng đổi thành đen, sai cũng có thể đổi thành đúng.

Vì nó mà anh chàng đã phải diễn một trò yêu đương rất chi là... sến trước mặt tên bạn thân mình. Nó nhìn thấy cảnh đó rồi không biết sẽ nghĩ gì về mình nữa.

Nhắc tới Tuấn Anh, Quân không khỏi cảm thấy bồn chồn...

Thứ nhất: quan hệ giữa Tiểu Nhi và Tuấn Anh rốt cuộc là gì? Hai người thực sự quen biết nhau?

Thứ hai: tại sao khi mới gặp Tuấn Anh ngày hôm qua, cả Tiểu Nhi và Anh Vân đều có thái độ kì lạ như vậy?

Thứ ba: lí do Tiểu Nhi yêu cầu mình diễn cái trò này ra chỉ để cho Tuấn Anh hiểu lầm?

Càng nghĩ đầu óc lại càng rối tung rối mù hết cả lên. Tóm lại là CHẴNG ĐÂU VÀO ĐÂU cả!

Tiểu Nhi bỗng thở dài, nhưng khuôn mặt rõ ràng đã lại nghịch ngợm như ngày thường, đáng yêu và rất... tình nghịch.

-Aaa!!! Tui đói quá đi mất!!! “Bạn trai” à, đưa tui đi ăn sáng đi!!!- Tiểu Nhi nói lớn.

Quân lần nữa bó tay với cô nhóc này, tâm trạng nó cứ phải nói là thay đổi xoành xoạch. Đúng là đại cao thủ!

-Được rồi! Dù sao cũng còn sớm tôi đưa cô đi là được rồi!- Quân vô tình đưa tay xoa đầu Tiểu Nhi lần nữa, bàn tay ấm áp vô cùng.

Chính Quân cũng không ngờ nổi... mình lại có hành động âu yếm đến mức này!

Tiểu Nhi lúc đầu cũng hơi ngạc nhiên, nhìn bàn tay Quân rồi mở miệng:

-A! Còn Vân với tên Khánh kia nữa? Kêu bọn họ đi chung luôn đi! Càng đông càng vui mà!

-Ồ!

Hai người cùng nhau ra khỏi lớp. Lúc này trên sân trường đã có khá nhiều học sinh đi lại, không khí buổi sáng đã phần nào náo nhiệt hơn.

Hai “vận động viên” kia đuổi nhau khắp trường, rồi lại chạy ngược lại gần như không tha cho bất kì phòng nào cả, kể cả... WC! =.=

Đối với Quân và Tiểu Nhi thì... hai người này đúng là rắc rối, sáng sớm ăn no rửng mỡ đi chạy náo loạn cả cái trường này lên. Nhưng trong những con mắt “phi thường” mà không hiểu chuyện của các đồng chí học sinh khác thì lại trầm trồ khen hai “vận động viên” còn đang vừa chạy vừa hét ầm như lũ điên kia:

-Họ giỏi quá đi mất! Chạy nhanh như khinh công vậy! Giá mình có vinh dự làm đệ tử của họ!

-Chắc chạy lâu và mệt lắm rồi nên mới hét ầm cả lên như thế! Để họ chạy nguyên ngày chắc sắp trường mất!

-Hai người đó chăm chỉ thật! Sáng sớm đến trường còn có ý thức tập thể dục!

-Không tập sáng chẳng lẽ tập đêm?

Chẳng biết câu nói đó là của ai, nhưng sau khi nghe xong thì thực sự cả trường phải nói là cười đến vỡ bụng.

Đang định tiến lên ngăn cản hai kẻ điên đó lại (chạy suốt nửa tiếng không nghỉ rồi đó) thì Tiểu Nhi phát hiện Tuấn Anh đang đứng sau tường, ra ám hiệu ỳnh.

-Cậu ngăn họ lại đi! Tôi đi vệ sinh chút!- Tiểu Nhi nói rồi chạy luôn.

Ra sau trường rồi Tuấn Anh mới hỏi:

-Là em lừa anh đúng không?

Tiểu Nhi khoanh tay trước ngực nói:

-Lừa anh? Lừa chuyện gì? Và tại sao tôi phải lừa anh?

-Chuyện em với thằng Quân... chỉ là diễn thôi đúng không? Anh biết em ghét anh, nhưng em đâu cần dùng cách đó để diễn trước mặt anh? Hơn nữa... nó lại là bạn thân của anh, sao lại đồng ý với em chuyện đó?- Tuấn Anh hỏi dồn dập.

Tiểu Nhi nở nụ cười, trả lời:

-Thì ra anh muốn hỏi chuyện đó! Nhưng không như anh nghĩ đâu! Quan hệ giữa chúng tôi là thật!

Tuấn Anh cười đắng:

-Em nói là thật? Nhi! Em biết không? Mặt đây chườn trước đây em tặng anh... bản thân anh cũng chẳng dám đem bỏ nó! Em cứ cho anh là ảo tưởng, nhưng anh...

Không để Tuấn Anh nói hết, Tiểu Nhi đáp luôn:

-Thế nào mặc kệ anh! Dù gì giờ nó cũng đã ở trên cổ Quân không phải anh!

-Nhưng chỉ là anh nhờ nó giữ giúp! Hồi đó qua Anh, anh không tiện mang theo!

-Tôi mặc kệ! Nhưng tôi nói lại, quan hệ giữa chúng tôi HOÀN TOÀN LÀ THẬT!!!

Tiểu Nhi hét lớn bốn chữ cuối, sau đó quay mặt bỏ đi.

Tuấn Anh vội vàng đuổi theo. Nhưng không ngờ được, khi vừa ra đến cổng vườn trường đã thấy Quân và Tiểu Nhi ở đó...

Tuấn Anh kinh ngạc không dám tin. Họ đang... hôn!

Cười gượng, Tuấn Anh quay mặt, hai hàm răng nghiến chặt...

Thấy Tuấn Anh đi rồi, Tiểu Nhi vội buông Quân ra, hai má đỏ ửng. Lấp ba lấp bắp nói:

-A... xin lỗi! Vừa rồi...

Quân hơi ngạc nhiên vì lúc đó thấy nó tự dưng chạy ra, đến trước mặt rồi kéo cổ áo mình xuống, tiếp theo là những gì đã xảy ra vừa rồi đó!

-Không sao!- Quân nói về phóng khoáng.

Tiểu Nhi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì lại phải hôn Quân... trong tình thế bị động.

Buông Tiểu Nhi ra, Quân cười:

-Không sao! Có hôn mới có thật!

38. Chương 38: Bạn Bè Thì Phải Công Bằng!

Trong suốt bữa ăn, Tiểu Nhi cứ đờ người ra, toàn bộ tâm trí chỉ hướng tới nụ hôn thứ hai ban nãy...

Đây là lần đầu tiên có kẻ dám tự ý hôn nó đấy!

Vì muốn để Tuấn Anh tin quan hệ giữa mình và Quân, Tiểu Nhi bắt buộc dĩ phải hi sinh nụ hôn đầu tiên của mình cho thằng cha đó. Vậy mà Quân còn dám tự ý hôn nó thêm một lần nữa?

Quân thì từ lúc ăn đến giờ cứ cười tủm tỉm, đã vậy còn chẳng nói năng câu gì, cứ thế vừa cười vừa ăn như thằng điên!

Anh Vân tiên sinh cùng Khánh chăm chú nhìn hai người suốt, vẻ mặt mờ ám thế mà cũng chẳng ai thèm để ý.

-Chẳng hiểu cái gì cả!- Khánh ghé đầu qua chỗ Anh Vân nói, vẻ mặt ngổ bựa.

-Ừ! Chắc chắn chúng nó có gì mờ ám!- Anh Vân nghiêm mặt, tỏ vẻ vô cùng NGHIÊM TRỌNG.

Uống thêm chút sữa, Anh Vân tiếp tục mở miệng:

-Này Nhi! Mày có vấn đề gì rồi đấy hả? Sao nãy giờ đờ đờ như con gà què thế?

(Có ai đi so sánh như vậy không? =.=)

Tiểu Nhi vẫn cau mày không thèm trả lời. Quân đưa tay che miệng lên cười đến là gian, sau đó hắng giọng rồi nói:

-Cậu thông cảm chút! Cô ta đang phải lo đối mặt với sự thật tàn khốc! Có lẽ giờ đây trái tim đồ "lòm" của cô ta đã nhận ra được một triết lí quan trọng: thế giới này luôn không có cái đẹp, chỉ toàn những thứ KHÔNG RA GIẢI thôi! Ha ha!!!

Quân nói xong lại bật cười như điên làm Anh Vân và Khánh vô cùng khó hiểu. Hai người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Nhi thở dài, uống một hơi hết ly cà phê. Anh Vân nhúm mày hỏi tiếp:

-Nhi! Chuyện hồi sáng chúng ta bàn nhau thế nào rồi? Mà nói với Quân chưa?

Người được hỏi còn chưa kịp trả lời thì anh bạn Khánh hotboy kia đã chen vào hỏi lại Anh Vân:

-Hó? Là chuyện gì thế? Sao mọi người có vẻ bí mật như bí mật quốc gia vậy? Nói tui nghe được không?

Anh Vân lườm Khánh rồi phang thẳng vào đầu anh chàng một cú rất đau! Không thèm trả lời Khánh, Anh Vân hỏi tiếp:

-Thế nào rồi Tiểu Nhi?! Có phải anh ta...

-Được rồi! Tên này cũng đồng ý nữa! Còn anh ta chắc cũng đã tin rồi!- Tiểu Nhi buông ly cà phê đã hết xuống.

Quân cười:

-Đúng vậy đấy! Tôi mà đã ra tay thì gạo xay ra “tiền”! Mọi chuyện còn trên cả hoàn mỹ nữa cơ!

Anh Vân nghe vậy mừng lắm, bật dậy hơn hớn:

-Thật vậy không?!!! Nói tui nghe xem hai người diễn trò gì vậy? Làm sao để anh ta tin dễ dàng thế được?

Tất nhiên, đối mặt với câu hỏi trí tuệ bậc cao lại thiên về mặt... tâm lý như thế thì Tiểu Nhi quả thực không chịu nổi. Cô nàng đỏ mặt khi nhớ lại chuyện vừa xảy ra với Quân chỗ cổng vườn trường. Nghĩ lại thì... nó đã thực sự rất hối hận.

Nhưng Tiểu Nhi vẫn thắc mắc rằng sau khi buông Quân ra rồi, nó vẫn chỉ định xin lỗi anh chàng thôi nhưng ai ngờ Quân lại dám... chủ động hôn lại nó?! Rõ ràng nó đã xin lỗi đường hoàng rồi đấy, chắc chắn Quân cũng phải hiểu vì sao nó lại làm vậy, nhưng vẫn còn cố tình...

Chẳng lẽ anh chàng lại định trêu chọc nó?

Đúng là... quân tử báo thù... nhiều ngày cũng chưa muộn!

Thấy Tiểu Nhi cứ đỏ mặt mà mãi không trả lời được, Anh Vân nhìn Quân đầy nghi ngờ.

Quân chỉ liếc qua Anh Vân, nói thản nhiên:

-Chúng tôi... hôn!

H...Ồ...N???

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!- Anh Vân hét lên kinh hoàng.

Trần nhà hình như rung một nhịp, các vị khách trong quán cũng giật nảy mình nhìn qua chỗ người vừa hét...

Lúc này, Anh Vân là người đơ tại chỗ...

Khánh thì há hốc miệng, vận hết công lực để não bộ hoạt động nhanh nhất. Sau khi thông suốt, anh chàng mới lắp bắp:

-M...Mày không đùa tao chứ? Mày với cô... ấy.... làm...

-Thật chứ sao không! Có gì lạ lắm sao?- Quân hờ hững nói.

Khánh đơ tiếp...

Tiểu Nhi cười khỏ. Thật ra nó đâu có muốn như vậy đâu!!! Chỉ tại thằng cha giẻ rách gì đó kia thôi mà!

-Trần- Nguyễn- Tiểu- Nhi!!!- Anh Vân trừng mắt, gần từng chữ.

Tiểu Nhi bỗng thấy lạnh cả sống lưng, tóc gáy dựng ngược, nuốt nước bọt chờ Anh Vân nói tiếp...

-Mày muốn cho anh trai yêu dấu của mày biết không? Tao tình nguyện làm người đưa tin! Đảm bảo chưa đầy một tiếng, cả họ nhà mày sẽ biết và đòi gặp...

-Đủ rồi!!! Lạy mày luôn! Đừng nói nữa!- Tiểu Nhi đau hết cả lòng.

Anh Vân thở dài, thương bạn quá đi mất!

-Vậy sao mày còn...? Tao nhớ không lầm mày sẽ không bao giờ đi làm mấy việc lằng nhằng như vậy cơ mà?- Anh Vân truy hỏi.

Tiểu Nhi thừa nhận! Nếu là bình thường, có chết nó cũng chẳng sợ Anh Vân đâu! Nhưng mà trong tình huống dầu sôi lửa bỏng này... Anh Vân còn “cứng” hơn cả Dương mama nữa! Dù thế nào cũng tuyệt đối không để cho... cả họ nhà Trần Nguyễn biết được việc này! Bằng không thì... cả cuộc đời còn lại của nó sẽ phải... bên cạnh cái tên giẻ rách này rồi! =.=

-Ừ! Tao thừa nhận hết với mày! Là lúc đầu anh ta không tin tao nên tao mới bắt buộc hi sinh... nụ hôn đầu tiên của tao đấy! Mày tưởng tao không đau lòng sao? Cả đời này tao cũng chẳng có muốn lấy chồng làm vợ gì hết cả đâu!- Tiểu Nhi ai oán.

-Vậy sao mặt mày đỏ “lòm” thế kia?

-Thì bỏ vi... cậu ta chủ động... -Tiểu Nhi nói, mắt liếc qua Quân.

Quân cười gian, tiếp tục uống trà, vờ như không nghe thấy gì cả.

-Cậu ta chủ động cái gì?- Anh Vân hỏi tiếp.

Tiểu Nhi còn chưa biết phải nói sao cho bớt xấu hổ thì Khánh đã chắc như đinh đóng cột nói trước:

-Nó chủ động hôn lại Tiểu Nhi chứ sao!

Đất trời đảo lộn...

Sóng thần sắp ập đến rồi...

-Cậu... vừa nói cái gì?- Anh Vân không tin hỏi lại.

Khánh mỉm cười đáp:

-Chẳng phải Tiểu Nhi nói để ai đẩy tin cái gì đấy nên phải chủ động hôn thẳng Quân trước còn gì?! Nếu như thẳng Quân có chủ động lại thì hẳn là nó hôn lại cô ấy rồi! Tôi cũng có thể chắc chắn!

Anh Vân tức giận đập bàn, nói nhưng giọng đầy đau đớn:

-Tên Quân chết tiệt!!! Ta hận mi!!! Mi phải đền tội vì đã hại bạn thân của ta!!! Ta sẽ...

-Sẽ làm sao?- Quân bình tĩnh hỏi lại.

-Sẽ thiến mi!!!

Cả hai chàng trai nhất thời cùng xanh mặt...

-Thôi mà! Mày đừng dọa họ thế nữa! Tao biết mày luôn lo cho tao mà! Đừng giận nữa mau già lắm đấy!- Tiểu Nhi cười khổ nhìn cảnh tượng xanh lè trước mặt.

-Kệ tao! Mày không biết tao đã tu luyện hàng ngàn năm rồi à? Nghĩa là tao đã sống ngàn tuổi rồi đó!- Anh Vân lườm Tiểu Nhi.

Khánh nuốt nước bọt nói lại:

-Thì...ra Anh Vân cô nương là lão bà bà ngàn năm tuổi vẫn ế chồng?

Quân và Tiểu Nhi nghe vậy cùng bật cười. Không những vậy, mọi người trong quán cũng nhất thời cười lăn lộn.

Anh Vân giận đen mặt, đá Khánh “bốp” một cái, nói:

-Mi dám nói ta già thế á?

Tiểu Nhi che miệng nói nhỏ:

-Là mày tự quảng cáo trước mà!

Anh Vân càng tức giận, định quát lại Tiểu Nhi thì bỗng bị Khánh xoay người lại, tiếp theo là... môi hai người chạm nhau.

Tất nhiên... những nhân chứng trong đó cũng há hốc miệng nhìn.

Một lát sau, Khánh buông Anh Vân ra, cười đến là gian:

-Cô nương yên tâm! Nếu thiên hạ tam giới chê cô nương già ngàn tuổi không thèm rước cô, tôi sẽ không ngại khó khăn đón cô về làm... con dâu của mẹ tôi, làm mẹ của con tôi!

Cả lũ lại được trận cười nghiêng ngả...

Anh Vân hai má đỏ bừng nhưng trông rất đáng yêu, giận đến mức nhất thời không nói nổi câu nào, kéo tay Tiểu Nhi chạy vào trong trường.

Quân vừa rút tiền, vừa liếc Khánh, nói:

-Bắt nạt con gái nhà lành!

-Mày cũng có khác gì?- Khánh đáp.

Quân không chịu thua:

-Nhưng là cô nhóc kia nhờ tao giúp trước! Còn mày thì... cưỡng hôn người ta!

Khánh cười tươi rói:

-Bạn bè thì phải công bằng! Mày được hôn tao cũng thế! Tiểu Nhi được hôn thì Anh Vân cũng phải thế! Tao là lấy lại sự công bằng cho Anh Vân thôi!

Quân cười cười...

Tên này nói cũng đúng đấy!^^

39. Chương 39: Hồi Tưởng Quá Khứ (1)

Tiểu Nhi cùng Anh Vân vào lớp, chỉ thấy Tuấn Anh ngồi lặng lẽ trên bàn, khuôn mặt đầy nỗi cô đơn...

-Nhi!- Anh Vân khẽ gọi.

Tiểu Nhi nặng nhọc hít sâu một hơi, rồi nói đầy quả quyết:

-Không sao hết! Như vậy cũng là tốt cho anh ta thôi!

-Ừm...

Quân cùng Khánh vừa đi vào vừa rôm rả bàn tán gì đó, nhưng đến khi bắt gặp khuôn mặt lúc này của Tuấn Anh, lại thêm thái độ bình thản của Tiểu Nhi bên cạnh Tuấn Anh thì cảm thấy có gì đó rất lạ. Nhớ đến vụ hồi sáng và những bản khoản của mình lại càng thấy... khó chịu hơn.

-Quân!- Tiểu Nhi cười tươi gọi.

Thấy cô nhóc này vui vẻ gọi mình thế, Quân thấy rất lạ nên mặt ngu không tả nổi, trả lời:

-Hơ? Hôm nay gọi vui thế cơ á?

Tiểu Nhi nghe vậy trợn mắt đến là kinh dị, mặt liếc qua Tuấn Anh...

Quân chợt nhớ ra thân phận mình lúc này là bạn trai giả của Tiểu Nhi, cười cười rồi cất giọng ngọt ngào kinh khủng:

-À quên mất! Gọi... anh có việc gì thế? Nhớ anh rồi à?

Tên này có duyên với nghề của mama ghê...

-Nhớ anh là sai sao?- Tiểu Nhi bước tới, cười thật dịu dàng, rồi khoác tay Quân cùng sánh vai một cách thật tự nhiên.

Hai người lúc này... rất đẹp đôi! Đẹp tới mức Tuấn Anh cũng chỉ có thể cười khở...

Anh Vân và Khánh thì ngạc nhiên đến mức há hốc miệng.

-Tụi bay đẹp đôi quá!!!- Anh Vân quả thực kìm không nổi liền thốt lên.

-Cám ơn nhé!- Tiểu Nhi đáp lại, mắt cố tình liếc qua Tuấn Anh.

Tuấn Anh vẫn như vậy, nét mặt buồn và cô đơn đến mức người nhìn vào cũng đau lòng. Hai mi mắt sụp xuống giống như không hề muốn nâng lên nhìn cảnh tượng đẹp động lòng người trước mắt. Họ thực sự đẹp đôi, nhưng... thái độ ban đầu của họ thì thật sự rất kì lạ.

Tiểu Nhi thu lại ánh mắt đã hơi ướt, kéo Quân ngồi xuống bàn. Không thềm để ý tới người bên cạnh, Tiểu Nhi hỏi Quân:

-Quân! Sau khi tốt nghiệp anh sẽ làm gì?

Quân nghĩ một lát rồi mỉm cười:

-Không gì cả! Có thể anh sẽ học đại học, theo đuổi ước mơ!

Tiểu Nhi cười rất tươi, vui vẻ hỏi tiếp:

-Vậy anh có ước mơ gì?

-Cũng chẳng lớn lao gì cả! Anh chỉ muốn có thật nhiều kinh nghiệm để nối nghiệp ba anh! Và có lẽ... anh sẽ còn mở một công ti lớn nữa, chuyên kinh doanh xe hơi!

Nhắc đến xe hơi, lòng Tiểu Nhi trùng xuống...

Có lẽ nếu biết chuyện, sẽ có rất nhiều người thắc mắc rằng... tại sao Tiểu Nhi lại không thềm nhận chiếc xe kiểu mới Tuấn Anh tặng hôm trước...

-Còn khá lâu nữa mới vào học, anh đi với em một lát nhé!- Tiểu Nhi nhìn Quân, giọng nói và cả nụ cười đều buồn.

Quân cũng nhận ra ánh mắt này, lại càng muốn hỏi Tiểu Nhi về quan hệ giữa nó và thằng bạn thân Tuấn Anh nên gật đầu luôn:

-Ừ! Anh cũng có vài chuyện muốn hỏi em!

Tiểu Nhi cười, và nó cũng hiểu chuyện mà Quân muốn hỏi mình...

Đương nhiên nó hiểu...

Tiểu Nhi cầm tay Quân, bàn tay vô cùng ấm áp. Anh Vân và Khánh ngạc nhiên nhìn nó cùng Quân cứ như vậy, sánh vai nhau bước đi, và cũng có không ít những con mắt ngạc nhiên cùng sững sốt nhìn theo. Nhưng có lẽ với cả hai, chuyện này chẳng có gì lạ cả...

Ngồi xuống chiếc ghế trong vườn trường, Tiểu Nhi cất giọng trước:

-Có chuyện gì cậu cứ hỏi đi! Tôi sẽ trả lời hết!

Quân nhìn nhen cổ dưới chân, nói:

-Vậy... giữa cô và Tuấn Anh là sao? Tại sao lại phải nhờ tôi giả làm bạn trai rồi còn hi sinh cả nụ hôn đầu chỉ để nó tin vào quan hệ giữa tôi và cô? Có phải cô cũng không hề muốn phải hôn tôi như vậy không?

Tiểu Nhi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Quân, nói:

-Nếu cậu muốn biết... tôi đương nhiên sẽ nói!

Quân im lặng. Tiểu Nhi cũng yên lặng một lát, rồi cười buồn:

-Tôi xa Tuấn Anh... từ ba năm trước!

-Cô...

Tiểu Nhi ra hiệu cho Quân im lặng, tiếp tục hồi tưởng về quá khứ cùng những kỉ niệm vui buồn của mình...

...

...

...

-Anh trai!- Một cô bé xinh xắn cất tiếng gọi.

-Lại gây ra rắc rối gì, muốn anh bảo vệ phải không?- Chàng trai nghe tiếng gọi liền mỉm cười.

Cô bé đó chính là Tiểu Nhi, đồng thời chàng trai đó cũng chính là Tuấn Anh.

Tiểu Nhi và cả Tuấn Anh lúc đó mới mười bốn tuổi, vẫn còn đang học Trung học. Đây là khoảng thời gian đẹp nhưng cũng là điều Tiểu Nhi không muốn nhớ lại nhất.

-Ặc! Làm gì đến nỗi đó! Chỉ là hôm nay trong phòng thí nghiệm hóa, em lén lấy trộm một chút hóa chất, bị cô giáo phát hiện! Cô la em như đúng rồi luôn, còn dọa là sẽ méc với gia đình nữa chứ!- Tiểu Nhi tru môi.

Tuấn Anh xoa xoa đầu em gái:

-Ra là vậy à?! Thế em muốn anh làm gì?

-Anh với em là anh em sinh đôi mà! Vì vậy anh có trách nhiệm phải bảo vệ em! Nếu như bà cô đó có méc anh hai, anh phải bảo vệ em đó nhớ chưa?

Tuấn Anh nghe từ “anh em sinh đôi”, nở nụ cười buồn rồi nói

-Ừ! Em đừng sợ! Anh sẽ bảo vệ em! Dù anh Phong ghé tới đâu chỉ cần anh em ta đoàn kết lại sẽ thắng!

-Anh!!! Em yêu anh nhất!!!- Tiểu Nhi mừng rỡ lao đến ôm chầm lấy Tuấn Anh.

Tuấn Anh cũng vươn tay ôm lấy em gái mình, trong lòng thoáng vui vẻ khi nghe bốn chữ “em yêu anh nhất” của Tiểu Nhi.

-Vậy sao cô lại phải xa nó? Hai người là anh em cơ mà?!- Quân hỏi khi nghe xong mẩu chuyện trên của Tiểu Nhi.

-Có vài chuyện xảy ra mà tôi cũng không thể ngờ nổi! Hồi đó tôi và Tuấn Anh tuy là anh em sinh đôi nhưng lại chẳng có nét gì giống nhau cả, vì vậy phải học khác trường để mọi người không bàn tán. Tuấn Anh rất tốt với tôi, khi đi học đưa tôi đi, rồi đón tôi về mỗi ngày! Nếu anh Phong giận đòi phạt tôi, nhất định anh ấy sẽ đứng ra bảo vệ tôi! Vì vậy, tôi rất yêu anh ấy!

Quân nhún mày:

-Vậy rốt cuộc là vì sao mà cô phải xa rời nó? Tôi làm bạn nó suốt ba năm nay nhưng chưa một lần nó nhắc tới có một người em gái là cô! Và sao lại còn phải nhờ tôi đóng cái màn kịch này cho nó xem?

-Thực sự tôi cũng không muốn! Nhưng... là bắt buộc, nếu không tôi đã không phải qua Nhật du học! Hơn nữa, làm vậy sẽ giúp anh ấy có thể quên đi người con gái mà anh ấy yêu! Tình yêu của anh ấy mãi là không thể! Nếu cứ kéo dài mãi thì người đau sẽ là anh ấy!- Tiểu Nhi khẽ lắc đầu.

-Tại sao phải qua Nhật? Rốt cuộc quan hệ giữa cô và Tuấn Anh là thế nào? Nói là anh em sinh đôi mà sao là liên quan tới cả người con gái mà nó yêu nữa? Cô gái đó là ai?- Quân hỏi tiếp.

-Là tôi!

Nghe câu trả lời, Quân đơ người ra...

-Nó yêu cô? Yêu... em gái của mình?

Tiểu Nhi nhìn bầu trời, hai mắt hơi ươn, nói:

-Không phải là em gái! Cũng là đứa em này không đáp lại tình cảm của anh ấy!

40. Chương 40: Hồi Tưởng Quá Khứ (2)

Ba năm trước...

-Tiểu Nhi! Sao lại lấy trộm hóa chất như vậy? Có biết là nghịch những thứ đó rất độc hại không hả?- Anh Phong sau khi nghe cô giáo Tiểu Nhi nói lại vụ ăn trộm hóa chất liền gọi em gái lại giáo huấn thay cha mẹ.

-Ầy! Em nghịch chút xíu thôi mà!- Tiểu Nhi gãi đầu thè lưỡi đến là đáng yêu.

Anh Phong trợn mắt:

-Chút xíu? Chút xíu của em chính là cả một lọ Cl₂ đi đốt đấy à? Em có biết nó độc thế nào không mà dám nghịch lăng nhăng như vậy?

Tiểu Nhi tịt họng. Lúc này anh Phong thực sự đang rất giận, nhà cửa rung từng hồi đến là đáng sợ.

-Anh Phong! Tiểu Nhi biết lỗi rồi! Anh tha cho em ấy đi!- Tuấn Anh bước ra ôm lấy Tiểu Nhi.

Vừa thấy Tuấn Anh, Tiểu Nhi mừng thầm trong bụng. Bởi vì xưa nay anh Phong luôn rất nể Tuấn Anh, có gì nghiêm trọng cũng đều hỏi qua ý kiến Tuấn Anh hết.

Vừa thấy Tuấn Anh bước ra, anh Phong lại thấy nhức cả đầu. Hai anh em sinh đôi này quả thật rất rất yêu thương nhau, cái gì cũng bao che cho nhau hết cả luôn. Muốn dạy bảo con nhóc này một trận quả là khó mà.

-Ừ thì biết lỗi rồi! Biết lỗi mà sau này sẽ còn tái phạm nữa cho coi!- Anh Phong lườm con nhóc em gái nghịch lại còn ngu kia.

Tiểu Nhi cười, nháy mắt với Tuấn Anh rồi nhảy vào ôm lấy cổ anh Phong, giọng nũng nịu:

-Anh hai yêu dấu! Em biết lỗi rồi mà! Sẽ không còn có lần sau nữa đâu!

-Sẽ không?- Anh Phong hỏi lại.

-Sẽ!!!- Tiểu Nhi hô to.

Và cuối cùng, nó đã thoát nạn anh Phong!^^

-He he! Cảm ơn anh trai nhiều nha!- Tiểu Nhi sau khi thoát nạn anh Phong ôm chầm lấy Tuấn Anh, cười tươi rói.

Tuấn Anh cười, rồi lại nghiêm mặt:

-Em nghịch cũng nghịch vừa thôi biết không? Dám mang Cl₂ đi đốt, lại nguyên cả một lọ? May là em chưa có làm sao đấy! Chứ không thì...

-Em đây là muốn làm thí nghiệm mà!- Tiểu Nhi tru cái môi dễ thương.

Mắng em nhiều quá cũng khôn đành lòng, Tuấn Anh ôm Tiểu Nhi vào lòng, cảm nhận hơi ấm áp từ con nhóc này.

Tuấn Anh thực sự rất lo cho nó.

Một buổi sáng chủ nhật, bầu trời chỉ toàn một màu xám u ám vô cùng. Tuấn Anh ngồi trên ghế ngoài ban công, hai mắt nhắm lại cảm nhận không khí.

Không biết đã bao lâu, Tuấn Anh vẫn cứ nhắm mắt lại, không cử động. Bỗng trên cổ có cảm giác lạnh lạnh, Tuấn Anh mới giật mình mở mắt ra...

-Anh Tuấn Anh!- Tiểu Nhi ôm cổ Tuấn Anh.

-Là em sao? Làm anh giật cả mình! Đây là... -Tuấn Anh nói rồi nhìn xuống chiếc dây chuyền trên cổ mình.

Đó là một chiếc dây chuyền rất đẹp, thiết kế vô cùng tinh xảo. Dây chuyền làm bằng chất liệu bạc, sáng lấp lánh. Mặt dây chuyền cũng bằng bạc, hình một mặt trời màu xám vô cùng nổi bật.

Tiểu Nhi mỉm cười, nói đầy tự hào:

-Em tặng anh đây! Phải mất rất nhiều thời gian và công sức em mới thiết kế được như vậy đây!

Tuấn Anh ngạc nhiên:

-Thật cơ á? Thế anh Phong có không?

Tiểu Nhi nháy mắt:

-Đương nhiên là không rồi! Chiếc vòng này trên thế giới chỉ có một chứ không thể có hai được! Là em làm tặng riêng cho anh Tuấn Anh đẹp trai của em thôi mà!

-Vậy nó là chủ quyền của riêng anh?

-Chính xác! Em yêu anh nhất trên đời luôn!- Tiểu Nhi vui vẻ sà vào lòng Tuấn Anh, gương mặt hồn nhiên và nghịch ngợm làm người ta thấy là muốn yêu.

Một tuần sau, Tuấn Anh bị cảm nặng. Dù đã uống thuốc và tiêm đầy đủ nhưng trán vẫn rất nóng. Dương mama và cả baba không có nhà, cũng vì công việc không về được, anh Phong vì sắp có kì thi học kì nên việc ôn tập rất bận, chỉ còn có Tiểu Nhi là ngày ngày chăm sóc đều đặn cho Tuấn Anh.

Nằm một chỗ trên giường, cảm giác vô cùng chán nản. Bây giờ trời đã khuya, con nhóc nghịch ngợm kia vẫn cứ ngồi bên cạnh Tuấn Anh, thỉnh thoảng lại gật gù...

-Em mệt thì nghỉ trước đi! Mai còn phải đến trường nữa!- Tuấn Anh thì thào.

Tiểu Nhi đang ngủ gật bỗng giật mình, xua xua cái tay:

-Em không có mệt! Em phải ở cạnh anh trai, nhớ khi em ngủ rồi anh có cần gì mà không lấy được thì phải làm sao?

Tuấn Anh vươn tay xoa đầu con nhóc trước mặt, mỉm cười:

-Cảm ơn em! Gần đây em vất vả rồi!

Tiểu Nhi lắc đầu, giọng đầy ngưỡng mộ:

-Không phải đâu anh! Trước đây toàn là anh lo cho em không à! Bây giờ em lo lại cho anh thì có gì đâu!

Tuấn Anh cười buồn, nhỏ giọng gọi tiếng “Nhi” một cái...

-Sao vậy anh?- Tiểu Nhi ngó đầu.

-Em... có muốn ở cạnh anh mãi mãi không?

Nghe vậy, Tiểu Nhi hơi khó hiểu nhưng rồi vẫn tươi cười trả lời:

-Đương nhiên rồi! Em mong chúng ta mãi ở cạnh nhau, làm anh em tốt!

Với Tiểu Nhi lúc đó, vậy là đủ rồi.

Hôm đó, Tuấn Anh hoàn toàn khỏi bệnh. Sáng sớm, Tuấn Anh đã gọi Tiểu Nhi dậy, rồi kéo nó đi đâu đó. Tiểu Nhi dù không muốn rời xa những “người tình ban đêm” của mình (là giường, chăn, gối,...) nhưng vẫn phải đi theo ông anh rách việc.

Mặt trời vẫn đang dần nhô lên, nắng vẫn chưa gay gắt. Qua con đường nhỏ, Tuấn Anh dẫn Tiểu Nhi đến một ngọn đồi, và không cao còn có một hang động.

-OA!!! Đẹp quá!!!- Tiểu Nhi thốt lên, thổi “phù” cơn buồn ngủ bay thật xa, cho nó bay luôn xuống dưới, chết luôn đi! (hớ hớ...)

Tuấn Anh cười:

-Đẹp không? Anh tìm ra nó trước khi bị bệnh đây! Định đưa em lên đây chơi nhưng lại bệnh nên bây giờ mới đi được!

-Anh trai tuyệt nhất!- Tiểu Nhi nói to rồi hôn “chụt” vào má Tuấn Anh.

Tuấn Anh lại cười, rồi nói:

-Nhi! Anh yêu em!

-Em cũng yêu anh!- Tiểu Nhi cười đáp.

Tuấn Anh nhìn Tiểu Nhi, âm thanh trầm thấp vang lên:

-Anh yêu em, nhưng không chỉ là tình cảm anh em đơn thuần, mà yêu em bằng trái tim của anh!

Tiểu Nhi ngạc nhiên nhìn anh mình, nói không nên lời:

-Anh...

-Anh là nói thật! Nhi! Anh muốn biết em có yêu anh không chứ không phải chỉ là tình cảm anh em đơn thuần đó!

-Anh...! Anh nhầm rồi! Em luôn coi anh là anh trai của em, và chúng ta cũng là anh em...

-Là anh em thì không thể có tình cảm sao? Nói đi!!! Em có yêu anh không?- Tuấn Anh nói lớn giọng.

Tiểu Nhi bất giác thấy hơi sợ, bước chân lùi lại...

-Tiểu Nhi!!!- Tuấn Anh nhào tới, ôm chặt Tiểu Nhi, cao giọng: -Anh thực sự không thể nào coi em là một cô em gái được! Em biết không? Từ nhỏ em đã quấn lấy anh mọi lúc, anh cũng chẳng rõ tình cảm này có từ bao giờ! Nhưng thực lòng anh yêu em, rất nhiều...

-Anh buông em ra!!!- Tiểu Nhi sợ quá, hét lớn rồi đẩy Tuấn Anh ra, chạy về phía cửa hang.

-Tiểu Nhi!!!

Tiếng gọi vang lên, không phải từ một, mà là hai phía...

Anh Phong cùng Dương mama vội vàng chạy vào, cũng là lúc Tuấn Anh túm lấy cánh tay của Tiểu Nhi.

-Mẹ!!!- Tiểu Nhi hét lên, mắt giàn giụa nước.

-Tuấn Anh!!! Em đang làm cái gì thế? Mau buông Tiểu Nhi ra!- Anh Phong giận dữ quát lớn.

-Con buông nó ra đi! Có gì từ từ nói!- Dương mama nhìn hai người lo lắng tột cùng.

Tuấn Anh lắc đầu:

-Mẹ à! Con thực sự... yêu Tiểu Nhi nhiều lắm rồi! Con muốn... .tụi con mãi mãi ở bên nhau!

Tiểu Nhi nhìn thẳng vào mắt Tuấn Anh, âm thanh mang đầy giận dữ:

-Anh à!!! Em thực sự luôn coi anh là anh trai mà em yêu nhất! Nhưng... tại sao? Em... ghét anh!!!

Tuấn Anh nghe vậy ngẩn người nhìn Tiểu Nhi, nhất thời buông lỏng bàn tay.

Tiểu Nhi được thế, giằng lại tay mình rồi chạy về phía anh Phong và mẹ.

-Tiểu Nhi!- Tuấn Anh gọi.

-Em ghét anh!- Tiểu Nhi nhìn Tuấn Anh, ánh mắt buồn bã.

Dương mama và anh Phong đều không nói lời nào, chỉ kéo Tiểu Nhi ra ngoài. Nhưng không ngờ, khi vừa ra tới cửa hang, Tuấn Anh lao tới định giữ Tiểu Nhi lại, không may dùng lực quá lớn, làm Dương mama ngã xuống, lăn theo dọc sườn đồi.

-Mẹ!!!- Tiểu Nhi và anh Phong cùng hét lên rồi chạy xuống chỗ mẹ mình.

Tuấn Anh lăn nữa ngẩn người, và cứ như vậy mãi chỉ tới khi vào bệnh viện cùng mọi người.

Cũng may sườn đồi không quá dốc cũng không quá cao nên Dương mama chỉ bị xây xát nhẹ. Anh Phong đang ở bên trong chăm sóc mẹ, Tiểu Nhi ngồi trên hàng ghế bên ngoài phòng bệnh.

-Sao anh phải làm thế?- Tiểu Nhi hỏi, mắt ầng ậng nước.

-Vì... anh yêu em! Anh thực sự không hề cố ý! Chỉ là vô tình...

-Chúng ta là anh em!!! Tình cảm của anh là không thể!!!

Nghe câu nói đó của Tiểu Nhi, Tuấn Anh chỉ mỉm cười, nói:

-Nếu chúng ta... không phải anh em ruột thì sao? Em có chấp nhận anh không?

Tiểu Nhi sững người:

-Anh... nói sao?

-Chúng ta không phải anh em ruột! Anh là được ba mẹ nhận nuôi! Họ coi anh như con ruột, và điều này ngoài anh và họ không ai biết, kể cả anh Phong! Đó cũng là lí do anh và em tuy được gọi là sinh đôi nhưng... không hề giống nhau!- Tuấn Anh ngừng một chút, rồi nói tiếp: -Tiểu Nhi! Anh biết em chỉ coi anh là anh trai, nhưng em thực sự không thể bỏ đi cái suy nghĩ ấy dù chỉ một chút? Em đừng coi anh là anh Tuấn Anh thường ngày của em nữa, dù chỉ một chút thôi... em cũng có thể yêu anh!

-Nhưng... tôi ghét anh, lại càng hận anh hơn nữa!

Anh Vân lúc này cũng đã biết chuyện, vội vàng chạy tới bệnh viện. Nhìn thấy Tuấn Anh, Anh Vân có hơi gượng gạo cúi chào một cái.

-Dù chúng ta không phải anh em ruột, tôi cũng không thể yêu anh! Không bao giờ!!!- Tiểu Nhi nói lớn rồi đi vào phòng bệnh cùng Anh Vân còn đang sững sốt khi nghe câu nói kia của Tiểu Nhi, đóng cửa, bỏ lại Tuấn Anh ngồi một mình bên ngoài.

Từ đó, Tiểu Nhi quyết định đi du học cùng Anh Vân vì muốn quên đi mọi chuyện, nhưng cũng vì muốn Tuấn Anh có thể nghĩ thông suốt, nhanh chóng quên đi mình.

Tuấn Anh cũng qua Anh du học, gửi kỉ vật duy nhất của Tiểu Nhi là sợi dây chuyền mặt trời màu xám lại ột người bạn thân, không phải không muốn mang theo, mà là vì bản thân sẽ nhớ Tiểu Nhi đến không kiềm chế được.

41. Chương 41: Cãi Nhau “đùa”

Nhân vật mới:

-Trần Nguyễn Tuấn Anh (17t): khá trầm tính.

-Độ đẹp trai có thể phát ra loại virus gây rụng tim của loài gà mái

-Không có vẻ nghịch ngợm bên ngoài, tính cách cũng không, trong hành động cũng không.

-Anh nuôi của Tiểu Nhi, có thể yêu một người sâu sắc, “quên” là điều không thể được, thuy chung hết sức.

-(Yêu ai chắc ai cũng biết ^__^)

Câu chuyện tiếp tục bắt đầu:

-Vậy ra... đó là lí do hai người có vẻ không thích nhau? Cũng là lí do cô phải nhờ tôi giúp đỡ?- Quân sau khi nghe xong “tiểu sử” của Tiểu Nhi và Tuấn Anh, hỏi.

-Ừm...

-Nó... thích cô bao lâu rồi?- Quân hỏi tiếp.

Tiểu Nhi đáp:

-Có lẽ là khi anh ấy năm tuổi! Trước khi qua Anh, anh ấy đã nhắn tin nói với tôi như vậy!

Yêu mười ba năm, bây giờ vẫn yêu!

Cả hai cùng thở dài, ngẩng mặt lên nhìn trời mà quên mất...

Đã muộn học mất tiêu rồi! =.=

Ngồi thêm cả tiếng trời, Tiểu Nhi mới nhớ ra điều gì đó, nhát thời la lên:

-Chết cha!!! Muộn học rồi!

-Ồ nhĩ?! Tào buồn phởn quá nên quên mất rồi!- Quân vò đầu.

Lại cùng thở dài...

-Muộn rồi thì cứ cho nó muộn luôn đi! Tiết này tui bỏ! Bây giờ anh em ta đi ăn sáng, rồi lượn đầu đó chơi xả stress! Đạo này chán kinh khủng!- Tiểu Nhi phát tay, đứng dậy vươn vai.

-Đương nhiên! Thà nghỉ một buổi còn hơn phải đi tra khảo!- Quân nói rồi cũng đứng dậy.

Tiểu Nhi gật đầu, lôi điện thoại ra, nhắn tin báo cho Anh Vân, rồi hai đứa cứ thế tí tởn nhảy nhót khắp quán xá mà đâu có biết rằng trog lớp, vị tiên sinh nào đó đang nắm chặt tay, nghiến chặt răng, tứ chi đều bất ổn, đầu óc ong ong, cả người choáng váng... (khổ thân chị hai tui quá)

-Con chết tiệt! Dám bỏ tao ở lại một mình kháng chiến với “giặc”, bản thân thì vui sướng bên cạnh bạn của giặc?!- Anh Vân siết chặt cái điện thoại cảm ứng (suýt vỡ màn hình :v)

Khánh hotboy kia thì cả giờ học cứ “tâm trạng nhẹ bẫng lòng lâng lâng”, trái tim bé nhỏ cứ đập liên hồi. Anh chàng rất phong phú, tỉ mỉ nhớ lại đôi môi ngọt ngào của ai đó ban sáng, rồi cái khuôn mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ, sau đó thì cái dáng “vừa xấu hổ vừa chạy” của ai đó cũng khiến anh chàng vô cùng thích thú.

Cô gái này cũng biết xấu hổ cơ đấy?!

Tuấn Anh một mình một chiếc bàn, tâm trạng không vui đến khó tả. Cứ nghĩ tới việc người con gái mình thích suốt mười mấy năm trời đang ở cạnh thằng bạn thân như vậy, trái tim không có chút ghen tuông mới lạ.

Một bên là tình yêu suốt mười ba năm, một bên là tình bạn mới ba năm...

Một bên mười ba năm vẫn yêu, một bên ba năm vẫn là bạn không hề thay đổi...

Nếu buộc phải lựa chọn, hẳn là rất khó!

Cũng vì bản thân đã quá yêu một người, cũng quá thân một người...

Tuấn Anh thở dài, mắt liếc qua hai chỗ trống bên cạnh. Chính giữa chính là nó- Trần Nguyễn Tiểu Nhi mà Tuấn Anh yêu, nhưng người bên cạnh không phải Tuấn Anh mới là người nó yêu nhất, cũng chính là người bạn thân nhất...

Muốn quên? Đâu có dễ...

Tiểu Nhi kéo Quân đi vô cùng nhiều nơi, nhiều quán ăn, nhà hàng nhưng vừa ngồi xuống cái ghế chưa nổi 5 phút đã lại hậm hực kéo người ta đi.

-Nhà hàng cái quái gì mà ồn thế không biết?- Tiểu Nhi nheo mũi nhứ mày, cái mặt đến là kinh dị.

-Cô kêu cái gì? Trách cái gì? Nhà hàng quán ăn không ồn chẳng lẽ trong rạp chiếu mấy thể loại phim “sến sẩm” đó mới ồn?- Quân nói.

-Trong đó không ồn mới lạ! Mấy đứa con gái vô đó xem rồi cứ khóc lóc suốt mướt không ồn sao được?- Tiểu Nhi hỏi ngược lại.

Trận 1: Tiểu Nhi win!

-Nhưng dù gì thì nhà hàng nhiều người ra kẻ vào vẫn phải ồn chứ?- Quân nói giọng đầy “triết lí”.

-Thế sao? Tôi chẳng có dám nghĩ thế đâu!- Tiểu Nhi nói.

-Chứ cô nghĩ ở đây không ồn thì ở đâu?

-Đám tang!- Tiểu Nhi nói luôn.

Trận 2” Tiểu Nhi win again.

=> Tiểu Nhi no.1

-Không cãi với cô nữa! Chỗ nào cô cũng không vừa ý thế bây giờ phải đi đâu? Bụng tôi đói lắm rồi nè!- Quân than vãn.

-Lại đói rồi á? Tưởng hồi sáng cậu ăn no lắm rồi chứ?

-Chứ bộ cô không ăn nhưng bây giờ lại đói chắc?- Quân cãi.

-Nhưng tôi là con gái!

-Thì tôi là con trai!

Và thế là... buổi sáng hôm nay, ở giữa đường phố XYZ (tác giả dốt nhất môn địa lý! chẳng có biết đường xá gì đâu), có hai người một nam một nữ lao vào cãi nhau, quang cảnh vô cùng đẹp mắt ^^

-Con trai có ăn vặt, mau đói nổi bằng con gái đâu!- Tiểu Nhi cãi.

-Ai kêu chuyện của cô, lời của cô khiến người ta “dễ tiêu hóa thức ăn” thế chứ? Dù sáng có ăn nhiều thế nào cũng đói nổi!- Quân bĩu môi dưới.

Tiểu Nhi hất mặt:

-Ai kêu mi ăn? Ai kêu mi phải nghe ta nói? (đổi cách xưng hô ruồi)

-Cô đòi tôi dẫn đi ăn đấy chứ? Cô bắt tôi nghe cô tâm sự đấy chứ?!- Quân khoanh tay trước ngực.

-Ta đòi mi dẫn đi ăn, đòi mi nghe ta tâm sự chứ có đòi mi “không được từ chối” không?- Tiểu Nhi nhìn Quân, mặt đến là giang hồ.

-... -Quân tạm thời nín họng.

-Sao? Không đúng à?- Tiểu Nhi hỏi.

Quân nổi lửa trong mắt, đầu bốc khói nghi ngút, xắn tay áo rất chi là “đầu gấu”:

-Cô muốn oánh nhau rồi đấy hả?

-Ừ!

-Đừng thách tôi không đánh cô! Tôi chưa có coi cô là con gái bao giờ đâu!- Quân nghiêng răng.

Tiểu Nhi hờ hững vô cùng, trả lời:

-Ta cũng chưa có từng coi mi là con trai đâu! Là gay thì có! Cần ta “cắt” thẳng cho không? Miễn phí cho khách hàng đầu tiên luôn.

-... -Quân mặt xanh lè như quỷ dạ xoa.

Không chỉ có Quân, thật ra những nam nhân chứng bên kia cũng đang mặt xanh lè, có người sợ quá, nên phải “triệu hồi WC” =.=

Trước tình thế nam thanh nữ tú mà nam thua nữ thắng này, có mấy bà vốn là “vua 8” cũng nổi hứng tốt bụng, bước đến can ngăn:

-Cô bé xinh đẹp à... Không nên nói như vậy đâu nhé!

-“Cắt” thì... hơi quá rồi đó! Bạn trai cháu đẹp vậy mà! Thôi hai đứa làm hòa đi!

Tiểu Nhi giật mình nhìn mấy bà kia:

-Mọi người nói anh ta là gì của cháu cơ ạ?

-Bạn trai!- Rất dứt khoát.

Tiểu Nhi bỗng thấy giận vô cùng, mặt mũi tái mét, đang định mở lời thì Quân đã tranh nói trước:

-Cám ơn mấy cô đã lo ạ! Chúng cháu chỉ là hiểu lầm đôi chuyện, cãi nhau đùa thôi ạ!

Trong đầu Tiểu Nhi đang nghĩ: “Ma cũng chẳng thèm cãi đùa với mi!”.

-Này! Ai thèm đùa với...

Tiểu Nhi còn chưa kịp “bày tỏ cảm nghĩ về câu nói trên của Quân thì trong tình thế bị động, nó một lần nữa bị... kiss.

Buông đôi môi đỏ của nó ra, Quân “thì thào:

-Mình làm hòa nhé! Em “yêu”!

-... -Không phải nó không biết trả lời thế nào, mà là lời không thể phát ra được.

Quân đang rất đặc ý. Bởi vì...

Trận 3: Quân win

Còn là win rất “hoành tráng” nữa ^^

Mấy bà vua 8 bên cạnh cũng cười cộm men góp ý, giọng nói chuẩn “sì tai”: Mình phục mình quá! (đặc ý vì làm được việc tốt) :

“Thật đùa là: cãi nhau lắm rồi hôn cũng hết!”.

Lời tác giả:

Hix hu hix hu... (ta đang khóc đấy nhé)...

Sao rõ ràng ta cho chúng nó “cơ hội” rồi đấy mà chẳng có đứa nào báo ơn ta?

Hix hu hix hu...

Ta kiện các người! Plè!!!

42. Chương 42: Tình Cảm Không Thể Quên

Khi mọi người chấm dứt việc hóng hớt rồi thì Tiểu Nhi vẫn còn đứng ngơ một chỗ, bất động hoàn toàn...

Quân cười thầm, tiến đến bên cạnh con nhóc kia, nói giọng gian vô đối:

-Sao phải đứng thờ người ra thế? Đang nghĩ cái gì vậy?

Chẳng hiểu sao khi cái giọng nói kia vang lên đã làm cô nhóc Tiểu Nhi này giật nảy mình, tóc gáy thì dựng ngược hết cả lên, nhìn chẳng khác gì siêu xayda, mỗi tội tóc nó màu nâu và dài thôi...

-Chẳng... nghĩ cái gì hết!- Tiểu Nhi lạnh như băng trả lời.

Cô nhóc này thừa nhận... dạo này nội công mình kém đi rồi mới để tên giẻ rách này được thế lần tới.

Sao nó không nghĩ là nội công tên “giẻ rách” kia đã tăng lên?

-Thế cơ á? Vậy sao cứ đờ ra như con gà chết vậy?- Quân sỏ đũa.

Tiểu Nhi nghe vậy vô cùng ức chế, nghiêng răng trợn mắt:

-Mi dám so sánh ta với gà chết á?

Tiểu Nhi nghiêng răng trợn mắt, vậy Quân phỏng mang trợn má:

-Dám chứ sao không? Rõ ràng nhìn cô lúc đó cứ y như con gà chết! Lông gáy thì dựng ngược lên nhìn đến là kinh dị! So cô với gà chết còn là nương tay đấy!

-Mi... dám... sao?- Tiểu Nhi lại nghiêng răng ken két.

-Đương nhiên dám!- Quân nói chắc nịch.

Và thế là... không cãi nhau nhiều lời tổn sức, Tiểu Nhi lao vào đấm đá Quân luôn.

(Hình như thế này tổn sức hơn cả nói mà =.=)

-Yaaa!!! Sao đánh tui chứ?- Quân vừa chạy vừa nói lớn.

-Sao ta không được đánh mi chứ?! Mi chính là tên đáng đánh nhất trên đời này!!! Đứng lại cho ta!!- Tiểu Nhi phía sau hét lên.

(Thà đứng một chỗ mà cãi nhau đi còn hơn... vừa chạy vừa hò hét như điên thế rõ tổn sức hơn mà!)

-Không đứng!- Quân quay đầu nói.

Hai người cứ vậy đuổi nhau, chẳng biết đuổi được thì hết mấy vòng trái đất nữa...

Trong khi đó, ở trường lúc này là giờ giải lao, Anh Vân tiên sinh đang phải điên đầu vì một tên “nào đó” mà cô nàng cho là “giặc”...

-Anh Vân! Cô muốn ăn gì đó không?- Khánh cười toe.

-Không!- Cảm thấy khó chịu.

-Vây uống nước nhé!- Đẩy ly nước tới trước mặt Anh Vân, miệng vẫn cười.

-Không!- Đau đầu rồi.

-Đi chơi nhé!- Tiếp tục “dụ dỗ”.

-Không!- Điên lắm rồi.

-Vây “tâm sự” nhé!- Không bỏ cuộc.

-Không!- Sức chịu đựng có hạn, sắp bùng nổ rồi.

-Nói chuyện gì đi mà ~ ~ ~ -Nói giọng ngọt xớt...

-TA NÓI “KHÔNG LÀ KHÔNG RỒI ĐẤY NHÁ!!!!- Anh Vân quả không chịu nổi nữa, thực sự muốn nổ tung người rồi.

-... -Im thin thít...

Hai người vẫn vậy, một dụ dỗ một kiên quyết từ chối...

Tuần Anh vẫn ngồi lặng trên bàn, ánh mắt dán vào khoảng trống bên cạnh mình, nơi thiếu đi một hơi ấm vốn có của nó.

Nhìn ra bầu trời bên ngoài, xuyên qua từng lớp mây mỏng, hình ảnh Tiểu Nhi mỉm cười và nét tinh nghịch ẩn dấu thật sâu trong nụ cười đó cứ hiện lên mãi trong tầm nhìn. Tuần Anh cười buồn.

Hôm nay tiết trời dịu dịu, không nắng quá mà vô cùng mát mẻ. Không biết hai người đó đang làm gì? Tuần Anh cố gắng liên tưởng đến hình ảnh Quân và Tiểu Nhi nắm tay nhau, cùng sánh vai trên đường khiến nhiều người ngưỡng mộ, hình ảnh hai người ngồi đối diện trên chiếc bàn ăn sang trọng, cùng nhau ăn, cùng nhau cười, hình ảnh Tiểu Nhi tựa đầu vào vai Quân, hai người cứ vậy yên lặng trong một không gian nào đó thật ấm áp. Cứ như vậy, hẳn là dù có tuyết rơi.. cũng sẽ không lạnh... Ở Việt không có tuyết rơi, lại làm Tuần Anh liên tưởng tới mùa đông ở Anh trong ba năm về trước. Khi đó con đường phủ đầy tuyết trắng, tuyết vương trên những cành cây mà chỉ cần chạm nhẹ, từng bông tuyết đẹp mà lạnh giá sẽ rơi xuống. Trên đường, những cặp đôi mặc áo đông đôi, cùng một chiếc khăn len dài quàng trên cổ, bàn tay đi găng tay vẫn nắm chặt tay người kia, hay dút vào túi áo của người kia cùng đi trên đường tuyết, cảm giác đó quả thật hạnh phúc và ấm áp biết nhường nào...

Trong một thành phố tràn ngập tuyết, trên một con đường tràn ngập các đôi tình nhân cùng dạo bước, mang về hạnh phúc và ấm áp, lại có hình ảnh một chàng trai cô đơn tột cùng. Dù chàng trai đó có mặc áo ấm, có quàng khăn, có đội mũ nhưng vẫn rất lạnh. Chàng trai đó thực sự cần một bàn tay để nắm, một người để ôm, một người để cùng quàng khăn, và một người cùng chàng trai bước đi trên đường, giống như những cặp tình nhân khác.

Trong thời gian học ở đó, có vô số những cô gái Anh với mái tóc vàng, đôi mắt xanh, hình dáng dịu dàng và xinh đẹp muốn làm quen với Tuấn Anh, nhưng những điều đó chỉ làm Tuấn Anh càng nhớ về hình ảnh một cô gái khác với mái tóc nâu hoặc đen dài mềm mại, cô gái với đôi mắt đen láy, đôi môi đỏ dễ thương và cái cá tính tinh nghịch khác hẳn với họ, những cô gái xinh đẹp dịu dàng. Đã bao lần Tuấn Anh tự hỏi, liệu cô nhóc kia có nhớ đến mình không, cái gọi là “nhớ” đó là từ trái tim với một người con trai, hay là cái nhớ với người anh trai, hoặc người mà cô nhớ đó hận nhất?

Càng nhớ lại càng đau, Tuấn Anh khoác lên mình một dáng vẻ người con trai vui tính, thân thiện, hòa đồng. Hàng ngày đến trường, việc đầu tiên là mỉm cười và nói tiếng chào tới bạn bè. Trong giờ học sôi nổi, chăm chỉ và được các thầy cô ở đó yêu quý. Khi về nhà, có thể làm gì đó giết thời gian, quên cái thứ gọi là “nhớ nhưng”, tán gẫu với Quân và Khánh trên mạng, cũng có thể đi chơi với những người bạn thân bên đó. Nhớ lại trước khi về nước, các bạn bè bên Anh của Tuấn Anh ai nấy đầy vẻ nuối tiếc, tổ chức tiệc chia tay vô cùng lớn. Tiệc từng xong, họ cùng đi dạo chơi trên thành phố hoa lệ.

Khi cùng đi ngắm tháp đồng hồ Bigben, một người bạn nữ tên Stella nhân lúc mọi người mải nhìn đồng hồ, tiến đến bên cạnh Tuấn Anh nói:

-Edgar... Mình... thực không muốn xa cậu!

(Edgar là tên Tuấn Anh hồi ở Anh)

Tuấn Anh khi đó chỉ nhìn Stella, mỉm cười:

-Cám ơn cậu! Mình cũng rất tiếc phải tạm biệt mọi người!

-Chúng ta... giữ liên lạc được không?- Stella rất dịu dàng hỏi.

Tuấn Anh cười tiếp, cùng Stella tới một quán ăn nhỏ bên đường. Hai người một cà phê đen đắng ngắt, một sữa trắng ngọt ngào...

-Edgar... Mình... thích cậu lâu rồi! Cậu có thể... làm bạn trai mình chứ?- Stella khuôn mặt trắng nõn hơi ửng đỏ, giọng nói về rụt rè nhưng đầy êm ái.

Tuấn Anh đương nhiên hiểu tình cảm của cô, thực sự hiểu... Nhưng cái quan trọng, trong mắt Tuấn Anh, hình ảnh dịu dàng của cô chỉ là thoáng qua khi cô ấy trước mắt. Nhưng cái hình ảnh nghịch ngợm đáng yêu suốt ba năm dù không nhìn cũng vẫn xuất hiện trong con người đen láy của Tuấn Anh.

-Stella... Mình sắp về nước rồi!- Tuấn Anh nhấp một ngụm cà phê, cảm thấy hương vị không đắng, mà là lòng đắng. -Không sao! Chúng ta giữ liên lạc, mình cũng sẵn sàng thỉnh thoảng sang Việt với cậu!- Stella cố gắng nói.

-Cám ơn cậu! Cám ơn vì tất cả tình cảm cậu và mọi người dành ình! Nhưng... việc làm bạn trai cậu... mình không thể đồng ý!

-Tại sao?

-Nghe mình nói!- Ngưng một chút để nhấp thêm chút cà phê, Tuấn Anh tiếp tục mở miệng: -Có thể cậu không tin, nhưng... tình cảm của mình đã dành ột người con gái khác... đã rất lâu rồi!

Stella hơi ngạc nhiên, lú lút:

-Người đó... là ai vậy?

Tuấn Anh nhìn lên bầu trời thăm thẳm, mở miệng, giọng trầm trầm:

-Một người con gái mình rất yêu, và đó cũng là người con gái không yêu mình! Cũng có thể cậu không tin, nhưng... từ hồi năm tuổi, mình đã muốn được mãi mãi nắm tay cô ấy, ở cạnh cô ấy suốt đời!

Trong sự ngạc nhiên tột cùng của Stella, Tuấn Anh chậm rãi nói tiếp:

-Cô ấy đáng yêu, xinh đẹp! Cô ấy không hiền lành, dịu dàng như các cậu mà rất nghịch ngợm! Cô ấy là người con gái luôn hoạt động, không chịu ngồi yên! Cô ấy thông minh nhất trong việc bày trò chọc ghẹo người khác! Cô ấy nghịch đến nỗi không ai quản nổi, nghịch đến nỗi luôn khiến người ta phải lo lắng! Nhưng Stella, cậu biết không? Cô ấy là người khiến mình thấy ấm áp hơn bao giờ hết, là người mình muốn lo lắng

cho nhất, là người đặc biệt nhất có thể làm mình nhớ mãi không thể quên! Khi mình bệnh, cô ấy chăm sóc mình chu đáo, không ngại mệt mỏi. Cô ấy tuy là tiểu thư giàu có nhưng không kiêu hãnh, chê bai, quát nạt người khác! Cô ấy nấu ăn rất ngon nhưng lại ngại trở tài! Ánh mắt cô ấy khi vui khiến người ta vui theo, khi buồn làm lòng người khác trùng xuống!

-Cậu... thật hiểu cô ấy! Vậy mà cô ấy lại không thích cậu?!

Stella thở dài, giọng đầy tiếc nuối.

Phải, cô gái ấy là người mà Tuấn Anh hiểu nhất! Ở cạnh nhau bao nhiêu năm, lo lắng cho cô ấy rất nhiều cũng đủ để Tuấn Anh hiểu...

Cô ấy mãi là người Tuấn Anh chẳng thể quên...

Lời tác giả:

Dạo này tâm trạng ghê

~ Mấy chương này có vẻ trầm xuống ruồi nhỉ? Nhưng ít ra ta cũng muốn để mọi người hiểu được tình cảm của Tuấn Anh với “người nào đó” lớn đến thế nào. Mọi người có thấy ta hơi bất công với “ai đó” không? Còn men nêu ý kiến cho ta nhé! Chứ thực ra ta có cảm giác... tội cho bạn Tuấn Anh quá đi! Dạo này ý tưởng thì chẳng thấy, chưa nghĩ nổi nên để anh bạn Tuấn Anh như thế nào đây nè

~ Không biết chàng nào hợp với Tiểu Nhi nhà ta nhỉ? *ngó lơ*

43. Chương 43: Tiểu Nhi Đọc Ngôn Tình

Cặp đôi Tiểu Nhi và Quân sau một hồi đuổi nhau loạn cả đường phố lên rồi cuộc chẳng ai thắng ai cả, đánh nhau không được cãi nhau cũng không xong, cuối cùng thì vẫn cùng giường cờ trắng ra đầu hàng lẫn nhau.

=>Trận 4: Hòa cả làng.

Tiểu Nhi mệt quá, vận hết công lực còn lại mới lết được cái chân đi mua một chai nước lạnh, ngồi xuống ghế bên đường vừa uống vừa thở “phì phò”.

Quân bên cạnh vô cùng bất mãn:

-Tại sao mua nước mà không mua cho tôi? Sợ một chai nước làm cô sạt nghiệp luôn hả?

Tiểu Nhi hờ hững đáp:

-Tiền mua nước tôi không thiếu, chỉ là sợ mua ột người như cậu sẽ làm hỏng cả giá trị của nước! Nhờ khi đó chính phủ phạt tội tôi thì sao?

-Chỉ là mua nước, có thánh cũng chẳng có phạt nổi cô đâu!- Quân trừng mắt.

-Kệ người! Tóm lại là người có lỗi trước! Muốn uống thì đi mà tự mua!- Tiểu Nhi buông chai nước, nhìn Quân mà cười.

Anh chàng “nào đó” bị áp bức quá đáng đã không chịu nổi nữa rồi, nhân lúc con nhóc kia buông chai nước liền nhào người tới, rất nhanh giằng được chai nước, tu một hơi cạn sạch (như chết khát ý).

Hành động này làm Tiểu Nhi sửng sốt vô cùng...

Không phải vì mình bị dành mất nước, nó đã hết khát rồi mà! Trọng tâm chính là chai nước đó... nó cũng uống rồi đấy! Hành động của tên kia như vậy thì khác gì hai người bọn họ là đang... kiss kiểu gián tiếp?

-Người... dám uống nước của ta?- Tiểu Nhi trợn mắt.

-Có vấn đề gì hả?- Quân hỏi ngược lại, thản nhiên như không.

Tiểu Nhi nghiêng răng:

-Còn... có vấn đề nữa hả? Người có biết như vậy là... là... -Tiểu Nhi đang nói dù không bị ai chặn cũng tự mình tịt họng.

Quân cười gian:

-Là... cái gì?- Chữ “là” được nhấn mạnh một cách thật “dịu dàng”.

Tiểu Nhi ước chế liền “phang” thẳng một phát vào đầu Quân không chút nể nang. Sau đó... quay người bỏ đi.

-Ấy! Nè! Đi đâu đấy? Đợi tui đi chung chứ!- Quân cười, vứt luôn chai nước trong tay chạy tới cạnh Tiểu Nhi.

Không biết anh chàng tài năng cỡ nào mà với chỉ một phát ném, chai nước đã rất yên ổn nằm trong nhà của nó. Chính là cái... thùng rác màu xanh đấy ạ! ^__^

Tiểu Nhi làm bộ như không nghe gì hết, cứ cắm mặt mà đi, đi đến đâu thì đến, lên Tây Thiên luôn cũng được, miễn là cứ đi.

Vòng vèo một hồi, địa điểm dừng chân của hai người là một hiệu sách mang cái tên “Hiệu Sách” =.= Cái tên đầy đặc biệt này đã khơi dậy trí tò mò của cô nhóc Tiểu Nhi. Nó kéo ống tay áo Quân, mở giọng:

-Vào đây chơi chút đi!

-Làm gì? Bộ muốn mua sách hả?

Tiểu Nhi dường như bị trí tò mò làm mờ mắt, ruột gan sôi sùng sục 100 độ C, rất không kiên nhẫn nói:

-Thì cứ vô đó coi có gì hot không! Có gì hay thì mua cũng đâu có mất nhiều thời gian của mi đâu!

Cô nhóc này thật là...

Vừa đuổi đánh nhau như vậy đã làm Quân tốn vô vàn thời gian rồi đấy!

Hai người cùng nhau bước vào trong hiệu sách. Lúc này vắng khách, chỉ lác đác vài người, hầu như không hề có một tiếng động nào cả, không gian vô cùng yên tĩnh. Tiểu Nhi đảo mắt nhìn quanh, thấy một cô gái người ngoại quốc rất xinh đẹp đang ngồi đọc cuốn sách gì đó rất dày trên chiếc bàn đọc giữa hai tủ sách.

Tiểu Nhi nắm tay Quân kéo đến bên cạnh cô gái ấy, nghiêng đầu ngó vào trang sách cô gái đang đọc, chỉ thấy vài dòng chữ: “...Lăng Lăng, cho dù em là học trò của anh, cho dù phải đứng trước cả thế giới, anh cũng muốn nói rằng: anh yêu em!...”

Cô gái kia đọc sách vẻ rất chăm chú nên không hề để ý đến hai người sau lưng mình. Tiểu Nhi nhìn qua nhìn lại trang sách, vẫn là chẳng hiểu cái gì...

-Này cô!- Tiểu Nhi vỗ vai cô gái kia.

Cô gái giật mình, xoay người lại...

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh dịu dàng. Cô mặc chiếc váy liền màu hồng, toát lên vẻ nữ tính vô cùng.

-Hi! May I help you?- Cô gái lịch sự nói.

-Can you speak Vietnamese?- Tiểu Nhi cũng lịch sự hỏi lại.

Thấy cô gái gật đầu, Tiểu Nhi cất tiếng:

-Cô đang đọc sách gì vậy?

Cô gái hơi ngây người, liếc qua cuốn sách của mình trên mặt bàn, rồi cười:

-À... Đây là tác phẩm Mãi mãi là bao xa, tiểu thuyết ngôn tình!

Giọng cô gái có vẻ còn hơi ngọng, nhưng một người ngoại quốc có thể nói tiếng Việt trôi chảy như thế, hẳn phải là người rất thông minh.

-Ngôn tình là cái gì?- Tiểu Nhi ngơ ngác hỏi lại.

Quân & cô gái kia: không nói nên lời.

-Cô không đọc thử sao biết chứ?- Quân khẽ đưa tay trái xoa đầu Tiểu Nhi, bàn tay phải của hai người... vẫn đang nắm chặt (là nắm “chặt” đấy nha ^_ ^)

-Thật sao? Nó có hay không? Cho tôi mượn nhé!- Tiểu Nhi gạt gù rồi ánh mắt “long lanh” nhìn cô gái kia.

-A... được mà!- Cô gái bị ánh nhìn ấy làm toát mồ hôi.

Tiểu Nhi gạt đầu, ngồi xuống ghế của cô gái kia, lật ngược lại trang đầu của cuốn sách.

Các dòng chữ liền tù tì, kín mít trang giấy làm mắt Tiểu Nhi hoa cả lên, đầu óc như bị thôi miên, quay cuồng đáng sợ.

Cố gắng tự an ủi, hai mắt càng cố gắng mở thật to để những dòng chữ “ghê rợn” kia lọt vào trong, rồi lên đầu, óc.

Đây chính là cách đọc tiểu thuyết ngôn tình của Tiểu Nhi:

Phần mở đầu: Ừm... chẳng có đầu cũng chẳng có đuôi! Không cần đọc!

Chương 1: Ừm... rõ ràng đang từ cái ông Dương gì đấy lại nhảy sang tên nào đó là Uông Đào,...? Chẳng hiểu cái gì cả! Không đọc!

Chương 2: Ừm... vẫn không hiểu!

Chương cuối: Rõ sến! Không đọc nữa!

Tiểu Nhi buồn bực gấp cuốn sách lại, thở dài:

-Chẳng hiểu cái gì cả! Không đọc nữa!

Quân thấy vậy, tay vẫn nắm tay Tiểu Nhi, mỉm cười:

-Vậy về thôi! Thể loại ngôn tình... cô rõ ràng không hợp!- Nói rồi cúi đầu chào cô gái kia một cái, dắt theo Tiểu Nhi ra khỏi hiệu sách.

Nhớ lại cái vẻ mặt “rối bù” lên của con nhóc này khi phải thử đọc cái gọi là “ngôn tình”, Quân không khỏi cảm thấy buồn cười. Nó nghịch ngợm thế, “không giống con gái” thế, không thể không vận động, chạy nhảy, bắt nạt người khác thế thì làm sao có thể kiên nhẫn ngồi yên một chỗ mà nghiền ngẫm những trang giấy dày đặc chữ như vậy?

Về mặt nó quả thật rất... đáng yêu!

Không phải dịu dàng như cô gái kia, không hiền lành thực nữ, không rụt rè e lệ như những cô gái khác, mà nó là sự kết hợp hài hòa giữa “đáng yêu” và “tinh nghịch”.

Trái tim Quân bắt giác lại đập nhanh một nhịp...

Quân cũng thừa nhận, hình như... mình đã “có phần” thích con nhóc kia rồi.

Cô gái kia nhìn theo bóng lưng hai người rời khỏi, có phần thấy cô đơn mất mát, thậm chí là nhớ nhung...

(Còn chưa có làm quen mà! Lượn nhanh thế?)

44. Chương 44: Thích Hấn? Mình Điên Rồi!

Tiểu Nhi cùng Quân đi trên đường, ủ rũ buồn bã vô cùng, đương nhiên ngoài thở dài ra thì chẳng nói lấy một câu. Quân rốt cuộc không thể chịu nổi nữa, lay người Tiểu Nhi, hỏi:

-Rốt cuộc cô bị làm sao? Đến cả một câu cũng chẳng chịu nói? Vì cái cuốn truyện kia mà thế đấy hả?

Tiểu Nhi thở thật dài ~, rồi nói:

-Câu thấy cô gái vừa rồi thế nào?

Quân suy nghĩ một hồi, rồi bật cười:

-Còn phải hỏi? Xinh đẹp, dịu dàng, lại nữ tính! Ăn nói nhỏ nhẹ đáng yêu! Chứ ai như cô? Con gái gì mà cộc cằn, không nữ tính lại bạo lực?! Người ta có dám con trai theo đuổi từ vành đai một đến khắp cả vũ trụ này, cô thì một tên cũng chẳng có! Đúng là bất hạnh mà!

Quân cứ tiếp tục thao thao bất tuyệt mà không để ý rằng... bạn Tiểu Nhi đã sắp “nổ” rồi. Hai mắt nó lóe lên ngọn lửa cháy rừng rực, tóc đang... dựng đứng, bàn tay từ xòe năm ngón thì... đang nắm chặt thành một loại quả... ăn rất ngon ngọt và còn... bổ dưỡng...

Chính là quả đấm đấy ạ! ^__^

-Mi nói đủ chưa?- Tiểu Nhi nghiêng răng ken két.

-Hả?

Quân ngơ ngác quay đầu thì đúng lúc này, một quả đấm giáng thẳng đến mặt anh chàng...

Thấy hai mắt Quân đã đen như con gấu trúc, Tiểu Nhi mới thỏa mãn cái tay, cười đắc ý tiến lên phía trước.

Nó tiến lên phía trước đơn giản cũng vì một quầy kem đập thẳng vào mắt nó. Tiểu Nhi hớn hở cầm hai que kem sô cô la to đùng lại chỗ Quân- kẻ đang đau lòng vì đau mắt...

-Ăn không?- Chìa que kem tới trước mặt Quân.

-... -Không trả lời.

Tiểu Nhi hơi bĩu môi, nói:

-Ta mặc kệ ngươi luôn! Chơi hoài đến tận trưa rồi đó! Không đói sao? Vậy ta ăn nhé!

Quân nhăn mặt:

-Cô đánh tôi đến sắp nội thương như vậy rồi còn ăn nổi cái gì? Hổng hết cả gương mặt đẹp trai của tôi rồi!

Tiểu Nhi nghe vậy, bật cười đến là vô duyên:

-Ha ha ha!!! Mi... mà đẹp trai cái nổi gì? Nghe mà... sặc kem rồi nè!!! Ha ha ha!!!

Quân thật không thèm để ý, đứng dậy tiến tới trước mặt con nhóc nghịch ngợm kia, cúi đầu, cùng nó... ăn luôn que kem kia...

Lúc này... tim nó đập loạn xạ trong lồng ngực với vận tốc... nguy hiểm.

Tiểu Nhi giật mình, hai mắt trợn lớn, lắp bắp:

-Ngươi... ngươi dám... ăn kem của ta?

Quân cười hì hì vô tội:

-Thì có sao? Là cô mua cho tôi, còn mời tôi nữa kia mà!

-Nhưng.... Ta đâu có nói que này là của ngươi?- Tiểu Nhi cãi, tay “run rẩy” đưa que kem còn lại lên.

Quân làm ngơ:

-Tôi không biết! Là do cô không có nói cho tôi trước thôi!

Nói xong anh chàng quay mặt đi luôn, bờ môi khê nhếch lên, bỏ lại con nhóc nghịch ngợm bạo lực kia còn đang đứng bất động giữa đường.

(Sao không công nó chứ? Tên này chẳng có lương mận gì cả *đổ mồ hôi* =.)

Tiểu Nhi sau một hồi bất động thì giật mình, nhìn về hướng tên “giẻ rách” kia vừa đi, hét lớn:

-Tên giẻ rách kia!!! Bản cô nương thề không đội trời chung với mi!!! Đi chết đi!!!

Và thế là nó lại phải cô đơn kêu taxi đi về (xe kia là của tên “giẻ rách” kia, mà hán đi về rồi còn đâu =.)

Về tới nhà đã là 3 giờ chiều, Tiểu Nhi mệt mỏi, chán nản vô cùng. Anh Phong giờ này đang ở công ti nên chẳng có ai vào bếp hầu nó cả, mà nó lại lười chẳng muốn nhích tay. Thế là nó quyết định, lên phòng đi ngủ!

Cho tới khi Tiểu Nhi lên đến cửa phòng, mở cửa ra thì nó mới lãnh ngộ được một triết lí vô cùng... ác độc. Đó chính là: người sống ở đời muốn làm gì cũng sẽ bị tên nào đó phá đám. Cụ thể “người” ở đây là Tiểu Nhi, “tên nào đó” chính là bạn Anh Vân tiên sinh đáng kính! =.=

-Mày... rốt cuộc là làm sao?- Tiểu Nhi ỨC CHẾ ĐÓNG CÁNH CỬA PHÒNG BẰNG “Tiểu Nhi cƯỚC”.

Anh Vân đang ngồi trên giường khóc om sòm, nước mắt nước mũi tèm lem rất chi là... mất hình tượng.

-Tao.... -Anh Vân nhìn Tiểu Nhi, nắc một cái nên không nói được ra lời.

Tiểu Nhi không kiên nhẫn, phi tới “CỐC” ngay một phát vào đầu cô nàng Anh Vân kia, nói lớn:

-Con thần kinh!!! Mày bị cái quái gì thì phải nói rõ ra cho tao biết chứ!!! Ở trong phòng tao nước mắt nước mũi đến là mất vệ sinh!!! Nói! Rốt cuộc là mày làm sao? Đứa nào bắt nạt mày?

Anh Vân lau mắt, nói:

-Là tên Khánh kia!

Tiểu Nhi há hốc miệng, không nói được câu nào.

Anh Vân sùt sùi nói tiếp:

-Hắn... hắn... lại hôn tao! Hồi chiều... khi tao không thèm để ý gì đến hắn, hắn dám giả bộ mua nước cho tao, để tao uống rồi sau đó... hôn tao trước mặt Tuấn Anh nữa!!!

Tiểu Nhi trợn mắt, vẫn không nói được câu nào.

Anh Vân nói xong thì không khóc nữa, thay vào đó là tay nắm chặt, răng cũng nghiến chặt, hai mắt lóe sáng đến là kinh dị, gần từng chữ:

-Tao... phải thiến hắn!

Tiểu Nhi rốt cuộc cũng nhận ra vấn đề, hùa theo bạn hiền:

-Đúng đúng! Mày nên vậy! Thiến chết hắn, cho hắn làm Khánh “cỤT” luôn!

Anh Vân nghe vậy liền xụ mặt xuống, cất giọng buồn bực:

-Nói vậy thôi chứ có lẽ tao không thiến hắn được đâu!

-Sao?

- Có lẽ tao thích hắn rồi!- Anh Vân nhìn ra bầu trời bên ngoài, đáp.

Tiểu Nhi ngả nhào xuống giường, bất tỉnh nhân sự...

Anh Vân chỉ liếc qua con bạn bên cạnh, nói:

-Mày không hiểu được đâu! Khi hắn hôn tao, tim tao nó cứ đập “liên hoàn”, lại còn rất nhanh nữa!

-Chỉ vậy thôi đâu chắc mày đã thích hắn?- Tiểu Nhi nhú mày.

-Là Tuấn Anh nói cho tao!

Không để Tiểu Nhi kịp nói gì, Anh Vân tiếp tục nói:

-Khi đó, tên kia hôn tao xong liền bỏ đi ngay! Anh Tuấn Anh đã tới bên cạnh tao, rồi nói với tao rất nhiều chuyện!- Nói rồi nhìn thẳng vào Tiểu Nhi: - Anh ấy nói rằng, anh ấy có thể hiểu được cảm giác của tao!

Anh Vân nheo mắt, nghĩ lại cuộc nói chuyện với Tuấn Anh...

-Anh hiểu được?- Anh Vân ngạc nhiên.

Tuấn Anh gật đầu, nói:

-Anh có thể hiểu, là vì anh đã từng trải qua!

Trong ánh mắt ngạc nhiên tột cùng của Anh Vân, Tuấn Anh tiếp tục nói khẽ:

-Anh hiểu, cũng vì anh thích một người! Hồi còn học bên Anh, có một bạn nữ bắt ngờ hôn anh trong lúc anh không để ý! Nhưng anh không hiểu được vì sao khi đó tim anh lại không đập? Khi đó là anh hôn môi, nhưng lại không thể làm tim anh đập nhanh như cái hôn má của Tiểu Nhi khi anh còn bên nó! Nói là không hiểu, nhưng anh biết, là vì tim anh chỉ có Tiểu Nhi mới làm nó xao động, chỉ có Tiểu Nhi với một cái hôn má nhẹ thôi cũng đủ làm nó đập nhanh! Anh hiểu, là vì anh quá yêu Tiểu Nhi!

Anh Vân cúi đầu:

-Em... xin lỗi!

Tuấn Anh cười dịu dàng:

-Em đâu có lỗi gì?! Em chịu tâm sự với anh vậy thôi cũng làm anh vui lắm rồi!

-Nhưng Tiểu Nhi...

Tuấn Anh liền ngắt lời:

-Anh biết! Tiểu Nhi không hề thích anh! Người nó thích lại chính là bạn thân của anh! Em biết không? Tuy anh yêu nó, nhưng sẽ không bao giờ làm gì có lỗi với nó! Nhưng vì anh như vậy, khi chứng kiến nó với bạn thân vui vẻ cạnh nhau, anh thực... có chút hơi ghen tị! Em phải trải qua cảm giác đó, mới có thể hiểu được tình cảm mình dành cho đối phương lớn đến thế nào! Em thử nghĩ xem, nếu Tiểu Nhi cùng với Khánh vui vẻ ở cạnh nhau, khi đó em liền nghĩ tới khi Khánh hôn em, cảm giác của em là thế nào?

-Hắn là... rất khó chịu ạ!- Anh Vân nói, giọng nhỏ như muỗi kêu.

-Khi đó, em sẽ hiểu được, em rất yêu Khánh!- Tuấn Anh cười dịu dàng...

...

-Tao không ngờ... anh ta lại là chuyên gia tư vấn tình yêu?- Tiểu Nhi nghe xong chuyện, nói.

Anh Vân tức giận, cầm luôn cái gối đập vào đầu con bạn ngu ngốc kia:

-Mày nói cái gì thế? Bộ không thấy đúng hả?

-Tao mặc kệ mày! Tao đi ngủ!- Tiểu Nhi trừng mắt rồi chui vào làm tổ trong chăn luôm.

Anh Vân thở dài nhảy xuống giường:

-Tao mới là kẻ mày đó! Tao về kiểm ông bà già nhà tao đây! Tối tao lại qua!- Nói rồi lượn luôn.

Vì Tiểu Nhi trùm chăn kín mít nên Anh Vân không thể nhận ra vẻ mặt của nó lúc này...

Nó cũng đang đau lòng lắm.

Nhớ lại mấy cái hôn lúc sáng giữa mình và tên “giẻ rách” kia, lại thêm câu chuyện tình lâm li bi đát của bạn hiền, Tiểu Nhi đang đau lòng cũng không khỏi nghĩ:

-Lúc đó... tim mình cũng đập rất nhanh! Lẽ nào... mình cũng đã thích tên Quân đó rồi?

Tự vì câu nói của mình làm cho giật mình, Tiểu Nhi trong chăn lắc đầu quây quây:

-Thích hắn á? Mình đúng là điên rồi!

45. Chương 45: Tiểu Nhi Vào Bếp - Em Không Ghét Anh! (1)

Tiểu Nhi sau hồi suy nghĩ linh tinh thì cũng kéo chăn đi khò luôn chẳng biết sống chết là gì.

Đúng 7 giờ tối, anh Phong lê cái thân xác đã mỏi nhừ về nhà cũng phải giật mình khi nhìn thấy Anh Vân đang nằm trên sofa ngáy khò khò đến là vô duyên, đã thế trong tay còn ôm khư khư một gói bim Poca to đùng.

-Anh hai~!- Tiểu Nhi từ trên cầu thang dụi mắt đi xuống.

Anh Phong thở dài nhìn hai đứa em gái cả ngày ngoài đi học thì chỉ có ăn với ngủ thôi, tự trách bản thân sao lại chiều em đến thế, thảo nào nó hư.

-Ừ ừ! Mau rửa mặt mũi cho tỉnh táo rồi gọi Anh Vân dậy đi! Bây giờ anh đi nấu bữa tối liền!- Tình yêu thương em gái đã lấn át hết cả trái tim lẫn đầu óc anh chàng giám đốc lại đắm đuối này, cuối cùng vẫn đành “dấn thân” vào bếp.

Tiểu Nhi nghe anh trai sẽ nấu ăn thì mở to mắt, nhảy năm bước cầu thang (thể mà có ngã đâu *đổ mồ hôi*) ôm lấy cánh tay anh Phong, nũng nịu:

-Hôm nay anh hai nghỉ đi! Em sẽ trở tài nội trợ ọi người chiêm ngưỡng nài năng!- Giọng vô cùng dễ dưng. Anh Phong nghe tin Tiểu Nhi vào bếp, trợn mắt há hốc miệng không nói nổi...

Tiểu Nhi nhú mày:

-Thái độ gì vậy hả? Có gì lạ lắm sao?

Anh Phong lắc đầu quầy quậy, vẻ mặt vui như vừa được mừng tuổi:

-Không không! Em sẽ nấu bữa tối thật sao?

-Có gì lạ lắm à? Lâu ngày em muốn thử lại tay nghề thôi!

Sau khi xác minh tin mừng rằng hôm nay sẽ không phải nấu bữa tối, anh Phong mừng rỡ, nhảy cẫng lên như bị động kinh, đã thế còn ôm chầm lấy Tiểu Nhi, hôn “chụt” một cái vào má nó y như con đang ôm... mẹ.

-Anh!!!- Tiểu Nhi ức chế, đập “bốp” một cái vào đầu anh Phong.

Anh Phong cười hì hì:

-Anh yêu em quá cơ Nhi ạ! Không ngờ trước khi chết anh còn có thể được ăn cơm do em nấu! Dù chỉ một lần này thôi cũng để làm quãng đời còn lại của anh vui như tết rồi!

Tiểu Nhi liếc xéo ông anh trai, trong đầu nghĩ: “Em thì chẳng có mong ăn uống như anh đâu ạ! Điều ước của em chính là xem được đến tập cuối One Piece trước khi chết cơ!”.

-Thế sao anh còn hôn em? Không sợ em tố cáo anh tội quấy rối à?- Tiểu Nhi tiếp tục đá một phát vào chân anh Phong.

Anh Phong theo bản năng rụt chân lại, cười híp cả mắt:

-Hi hi! Chỉ là một cái hôn má thôi mà! Với lại, anh là anh trai em, hôn em gái thì đâu có tội gì?

-Ai nói anh là anh trai của em?- Tiểu Nhi tặc lưỡi.

-Hả?

Con nhóc kia không thêm để ý anh trai đang ngạc nhiên nhìn mình, hướng chiếc sofa đang trước mà nói:

-Vâng! Tao có quen anh ta không?

-Không! Hắn là ai thế?- Anh Vân đã dậy từ đời nào, đang xem ti vi, miệng vừa nhai Poca vừa rất thờ ơ nói.
(Chỉ nói về Poca là vì tác giả có tình yêu đặc biệt với Poca đó!^^)

-Hả?- Hai mắt anh Phong trợn to lên đến tận đỉnh đầu (hơi quá rồi :v)

Đến lượt Tiểu Nhi cười hì hì nhìn anh Phong, cái giọng nghịch ngợm kia không hề sợ làm đau lòng người ta:

-Thấy chưa? Rõ ràng em và anh không có quen biết quan hệ gì hết cả! Chỉ cái động tay với em thôi cũng đủ để em khiến anh đi bóc lịch rồi đó!

Tiểu Nhi nói xong còn không quên nháy mắt với cô nàng Anh Vân nào đó một cái, sau đó nhảy chân sáo đi vào bếp, cái miệng nhỏ còn khẽ ngâm nga ca khúc Buông đôi tay nhau ra. (Bạn nào là sky hân phải biết rồi! ^^ Nếu có anti thì cũng đừng ném đá bạn Nhi nhé! Cứ thẳng ta mà ném nè!)

-... -Anh Phong vẫn đứng yên bất động, miệng há thiết to...

(Ruồi ơi ~ ruồi à! Mau bay vô miệng ta!

Ý ta là bay vô miệng thằng Phong kia nhé ^^)

RENG!!!

Tiếng chuông ngoài cổng vang lên. Anh Vân nằm dài trên sofa liếc qua anh Phong, thuận tay vợ luôn một gói Poca khác, phi thẳng vào mặt anh không chút thương tiếc (cho cái khuôn mặt đẹp bẩm sinh kia):

-Ra mở cửa đi cụ!- Cô nàng nào đó thần nhiên ra lệnh.

Anh Phong cứ thế tự giác bước đi kiêu rô bốt ra ngoài, trong đầu suy nghĩ: “Nhà của mình -> mình là chủ -> nó là khách! Thế mà mình toàn phải hầu nó?”

Hậm hực mở cổng, anh Phong tiếp tục trợn mắt lần thứ “n mũ n”...

Người ngoài cổng nhìn anh Phong hồi lâu, chậm rãi cất tiếng:

-Anh hai...

Anh Phong giật mình, trừng mắt nhìn người vừa gọi mình, cao giọng:

-Cậu còn đến đây làm gì? Không tin tôi sẽ đánh cho cậu tàn phế?

-Anh hai! Em không có ý gì hết! Em chỉ là...

-Cậu đi ngay cho tôi! Dù chỉ là một lần cũng không được quay lại nữa!

Nói rồi anh Phong quay đầu. Trước khi đóng cổng, anh còn lạnh lùng buông lại một câu:

-Nói lại lần cuối! Tôi không phải anh hai cậu! Tiểu Nhi cũng không phải em gái cậu nữa!

Tuấn Anh mệt mỏi nhìn cánh cổng lớn đang dần khép lại, đáy lòng dấy lên một cảm giác đau đớn vô cùng.

Thấy anh Phong một mình bước vào nhà, Anh Vân thấy ngạc nhiên, buông gói bim (thật ra là cái vỏ) xuống, hỏi:

-Ai vậy anh Phong?

-Không ai cả! Là thằng rao báo thôi!- Anh Phong thở dài.

Trong con mắt ngạc nhiên của Anh Vân, anh Phong chậm rãi nói tiếp:

-Anh lên phòng xem tài liệu của công ti một chút! Chừng nào Tiểu Nhi xong thì gọi anh!- Nói rồi lượn luôn.

Anh Vân quan sát anh Phong cho đến khi bóng lưng anh khuất hẳn mới nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Mở cổng, quả nhiên không ngoài dự đoán...

Tuấn Anh vẫn lặng lẽ đứng dựa vào tường, hai mắt nhắm lại, khuôn mặt bình thản hướng lên bầu trời đêm.

-A... anh!- Anh Vân khẽ giọng.

Nghe tiếng gọi, Tuấn Anh mở mắt, quay đầu...

-Là em à? Sao lại ra đây thế? Lẽ nào... là vì anh?- Tuấn Anh hơi mỉm cười.

Anh Vân khẽ gạt đầu rồi bước tới cạnh Tuấn Anh, không gian yên tĩnh vương chút hơi sương lạnh buổi tối làm Anh Vân khẽ rùng mình.

-Lạnh à? Lạnh thì vào trong đi! Anh không sao!- Tuấn Anh nhìn Anh Vân, giọng nói hơi khàn đi.

-Em không sao! Sao anh lại đến đây lúc này? Vừa rồi anh Phong...

-Ừ! Có lẽ anh ấy rất hận anh!- Tuấn Anh cướp lời.

Buổi tối, bầu trời hơi se lạnh trong cái màu tím sẫm đặc biệt nổi bật từng vì sao lấp lánh, dải ngân hà thật đáng yêu. Gió nhẹ nhàng lay động tán cây, một vài chiếc lá rơi xuống chạm vào mặt đất lạnh lạnh. Hình ảnh Tiểu Nhi khẽ mỉm cười hiện lên, làm Tuấn Anh cũng khẽ xao động...

46. Chương 46: Tiểu Nhi Vào Bếp - Em Không Ghét Anh! (2)

-Anh ở đây đợi em chút! Em vào trong gọi Tiểu Nhi!- Anh Vân thấy lo lắng, đứng dậy nói.

Tuấn Anh nhanh chóng giữ lấy cánh tay Anh Vân, mỉm cười:

-Không cần như vậy! Anh ở đây một chút nữa rồi sẽ đi luôn! Em đừng gọi Tiểu Nhi, mắc công nó lại trách em!

-Nhưng ở đây rất lạnh! Tuy ngày thường Tiểu Nhi nó cứng rắn thật, nhưng em tin nhất định nó sẽ không tuyệt tình đến vậy!

-Em mau vào trong nhà đi! Anh không sao cả! Hẳn là Tiểu Nhi đã nấu xong bữa tối rồi đấy!- Tuấn Anh lắc đầu nói.

Anh Vân hơi ngẩn người:

-Anh.... Sao anh biết Tiểu Nhi đang nấu ăn?

Tuấn Anh cười buồn, nhưng nụ cười ấy tỏa sáng trong không gian buổi tối:

-Anh cũng không rõ! Chắc anh có giác quan thứ sáu đặc biệt đấy!

Anh Vân cũng không nói nhiều, vỗ vai Tuấn Anh:

-Em cũng chịu anh em các người rồi! Tình cảm đúng là thứ rắc rối mà! Anh ở đây nếu mệt hay lạnh thì mau chóng trở về, em vào trong cái đã!

Tuấn Anh gật đầu, Anh Vân cũng đi vào trong, nhưng không đóng cổng...

Lúc này trên bàn ăn đã đâu ra đấy những món ăn đẹp mắt vô cùng, mùi thơm lan tỏa làm Anh Vân mê tít. Thấy Tiểu Nhi đi vào trong, Anh Vân nhón chân lại gần bàn ăn, bốc luôn một miếng sườn rán bỏ vào miệng.

Miếng sườn rán còn nóng làm Anh Vân suýt chút bỏng miệng, cuống quýt vớ lấy ly nước bên cạnh, nhưng bàn tay kia lại... tiếp tục bốc một cái cánh gà.

Bàn tay không ngoan ấy đã phải chịu phạt. Tiểu Nhi không biết từ khi nào đã đến bên cạnh, tay cầm một đôi đũa “bốp” một phát vào tay của bạn không thương tiếc (tội cho bàn tay ngọc ngà thật)

Không những vậy, con nhóc nào đó lại nhằm đúng lúc Anh Vân tiên sinh đây “chửa cháy” miệng mà đánh. Cô nàng Anh Vân vì vậy mà bị sặc nước, trừng mắt nhìn thủ phạm ngay trước mắt mà vẫn cứ ho sặc sụa.

-Cho chừa tội ăn vụng!- Tiểu Nhi cười, quơ quơ đôi đũa “hung khí”.

Sau khi ho xong, cô nàng Anh Vân lại cố hết sức trừng mắt:

-Ăn có một miếng thôi mà làm gì mà dữ thế? Hại tao... Khụ ...khụ!!!- Chưa nói xong đã lại ho rồi.

Tiểu Nhi vỗ lưng bạn rồi lại nhìn vào đĩa đùi gà vừa chiên xong trên tay mình, cất giọng:

-Thôi thôi! Tao đùa mà chút thôi! Có muốn ăn nữa không?

Nghe từ “ăn”, hai mắt Anh Vân liền vô cùng long lanh, khuôn mặt dễ thương y như con mèo con:

-Có!

Tiểu Nhi nháy mắt:

-Thế thì tí muối chúng ta... cùng ăn vụng thôi!

-Thế sao vừa rồi còn đánh tao?- Anh Vân nghĩ nghĩ rồi hỏi.

-Là tao đùa thôi! Trách mày là vì mày dám ăn vụng một mình mà không gọi tao!

-Thế còn anh Phong?

Tiểu Nhi dùng đôi đũa kia cốc vào đầu bạn mình, nháy mắt:

-Ngốc thế? Tao dám kêu mày ăn vụng nghĩa là còn rất nhiều! Chúng ta ăn một chút trước, rồi lát mới ăn tối cùng anh Phong! Cái này chỉ tính là chúng ta ăn khai vị trước thôi, không có tội gì hết!

-Yeah!!! Mày là số 1!!!- Anh Vân mừng rỡ hôn “chụt” cái vào má Tiểu Nhi. Sau đó dùng khinh công kéo tay con bạn mình vào phòng bếp.

Căn bếp đèn điện sáng trưng, mùi thơm của các món ăn còn vương lại làm Anh Vân thèm nhỏ cả dãi, trong lòng đang điên cuồng kêu gào:” Ăn! Ta muốn ăn! Ta phải ăn! Tao muốn cắn, xé, nghiền miếng đùi gà kia!”

Tiểu Nhi bước lên trước, lấy ra một đĩa gà rán lớn, vui vẻ huơ trước mặt Anh Vân đang khao khát “ăn”.

-Ăn đi nè bạn yêu!

Anh Vân sung sướng hôn Tiểu Nhi thêm cái nữa, sau đó cướp lấy đĩa, rất mất hình tượng ăn ngấu nghiến, vừa ăn còn vừa “xúc động” chảy nước mắt nói với Tiểu Nhi:

-Mày đúng là no.1! Đồ mày nấu vẫn là ngon nhất! Ngon hơn cả bà già nhà tao nấu luôn! Lâu lắm rồi tao mới được ăn mỹ vị như vậy!

Tiểu Nhi phát tay, cầm một cái đùi gà bắt đầu ăn, nhưng vẫn không quên tự sướng:

-Ồ! Tao mà lì! He he!

Đang ăn, Tiểu Nhi như nhớ ra điều gì đó, vỗ một cái thật mạnh vào vai cô nàng, hỏi bình thường:

-À đúng rồi! Hồi này tao có nghe tiếng chuông ngoài cổng thì phải! Là ai đến chơi vậy? Tiện thể mời người ta ăn tối chung cho vui.

Anh Vân sặc tiếp, ho khù khụ nhưng cuối cùng vẫn buột miệng theo bản năng:

-Là anh Tuấn Anh!

Lời đã phát ra rồi! Thật ra tâm trạng Anh Vân lúc này rất rất tệ! Nếu có cơ hội nói lại, cô nàng thề sống chết, dù có phải bịa là ai đi chăng nữa cũng nhất định không “khai” ra người đó là Tuấn Anh!

Cô nàng hối hận lắm rồi...

-A... Tiểu Nhi!

Tiểu Nhi bắt giắc nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

-Anh ta... ở đó bao lâu rồi?

-Hắn là rất lâu rồi! Anh ấy... ở đó từ khi mày vào nấu cơm!

Nhìn vẻ mặt trầm trầm của Tiểu Nhi, Anh Vân tiếp tục nói:

-Nhi! Dù có ghét hay hận anh ấy, mày cũng nên ra đó một chút, xem anh ấy còn ở đó không?! Hôm nay trời trở lạnh rồi, tao thấy giọng anh ấy có vẻ hơi khàn đi! Hồi này anh Phong có đuổi về nhưng anh ấy vẫn đứng đó, tao nói sao cũng chẳng chịu nghe gì cả!

Tiểu Nhi thở ra một hơi:

-Mày ra ngoài đi! Có vài chuyện tao muốn suy nghĩ!

Anh Vân gật đầu, bước ra, nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Suy nghĩ? Nghĩ ở trong bếp?”

Tiểu Nhi trong bếp suy nghĩ gì đó một chút, rồi đứng dậy, cầm một chiếc cặp lồng giữ nhiệt màu xám, bước ra ngoài...

Gió lớn thổi mạnh làm cánh cổng lớn chuyển động nhẹ, Tiểu Nhi khẽ rung mình, nghĩ: “Hắn là cuối thu rồi, trời lạnh cũng phải!”

Cầm chắc chiếc cặp lồng, qua cánh cổng lớn, Tiểu Nhi bước ra ngoài.

Tuấn Anh vẫn ở đó, lưng dựa vào tường, khuôn mặt đẹp trai hơi tái đi, có lẽ là vì lạnh.

-Sao anh còn ở đây?- Tiểu Nhi hỏi.

Nghe tiếng gọi, Tuấn Anh khẽ mở mắt rồi ngạc nhiên nhìn Tiểu Nhi:

-Em...?

-Trả lời tôi trước! Sao anh vẫn còn ở đây? Anh không biết lạnh là gì sao?

Tuấn Anh hơi quay mặt đi, giọng khàn khàn:

-À... anh là tình cờ đi ngang qua thôi!- Thấy Tiểu Nhi vẫn yên lặng nhìn mình, Tuấn Anh nói tiếp: - Không sao! Anh đi liền! Gặp lại em sau!

-Này!- Tiểu Nhi bỗng gọi.

Tuấn Anh ngạc nhiên quay đầu, Tiểu Nhi đưa cặp lồng lên, nói:

-Coi như tôi tặng anh! Nếu anh không chê thì nhận lấy đi! Cảm ơn anh vì một số chuyện trước kia! Còn nữa, giọng anh hơi khàn đi, về rồi nhớ mua thuốc uống!

Tuấn Anh nhận lấy cặp lồng, tuy ngạc nhiên, nhưng trong lòng ấm áp, giống như hơi ấm từ bàn tay Tiểu Nhi truyền tới chiếc cặp lồng, sau đó đến Tuấn Anh.

-Em thực sự... ghét anh đến vậy sao?- Như không tin vào những chuyện xảy ra lúc này, Tuấn Anh nặng nhọc hỏi lại.

Tiểu Nhi trầm mặc không nói gì nữa, thu tay lại, qua cánh cổng trở vào.

Tuấn Anh khẽ mở nắp ngoài chiếc cặp lồng, một mảnh giấy nhỏ nhún rơi xuống đất. Tuấn Anh cúi người nhặt lên, mở ra, trên đó là dòng chữ xinh xắn: “Em không ghét anh!”. Mỉm cười, Tuấn Anh lặng lẽ rời đi.

Tại cửa nhà, Anh Vân đứng nhìn Tiểu Nhi còn dựa lưng vào những song sắt trên cánh cổng, nhắm mắt...

Trên tầng ba, cạnh cửa sổ, anh Phong cũng mệt mỏi nhìn xuống, thở dài...

Bữa tối nay tuy ngon nhưng ba người ăn cũng chẳng nói lấy một câu gì. Anh Phong thỉnh thoảng thở dài, Tiểu Nhi luôn cụp mi mắt, không nói, Anh Vân cũng vậy, lặng lẽ ăn, bữa tối diễn ra khá ảm đạm...

Có một điều không ai biết rằng, phía sau cánh cổng đã đóng lại có một người con trai cô đơn không kém, bóng lưng tựa vào những song sắt đối diện với nơi Tiểu Nhi đã đứng trải dài trên mặt đất, buồn bã vô cùng...

47. Chương 47: Tâm Tư Thay Đổi

Sáng hôm sau, Tiểu Nhi nổi hứng kéo Anh Vân dậy từ sớm, đi chạy bộ hết mười mấy vòng quanh bờ sông. Lúc bắt đầu chạy còn sớm, trời chưa sáng hẳn, khi chạy xong thì trời cũng đã sáng hẳn.

Anh Vân thở hổn hển ngồi trên nền cỏ, nói giọng tức giận:

-Chết tiệt! Sao mà bắt tao dậy sớm thế này chứ?

Tiểu Nhi thản nhiên nhìn mặt trời đang dần nhô lên sau màn mây màu xám mỏng, quét qua mồ hôi trên trán rồi nói:

-Thể dục, rèn luyện sức khỏe!

-...

Tiểu Nhi liếc qua Anh Vân, đứng dậy vươn vai:

-Ồ đó đợi chút! Tao kiếm gì cho mà ăn!

Anh Vân sung sướng gật đầu, Tiểu Nhi cũng rời đi...

Mặt trời đã lên hẳn, chiếu xuống những tia nắng vàng óng ảm áp. Bây giờ là cuối thu, thời tiết dần chuyển lạnh, dù có mặt trời nhưng cũng không ảm áp hơn là mấy.

Tiểu Nhi thở dài, bước đi chậm chạp lười biếng. Nhớ lại giây phút Tuấn Anh rời đi hôm qua, quả là có gì đó hơi thương tiếc. Nó cả đời coi Tuấn Anh là anh trai, không hơn không kém. Nó chưa hề ghét hay hận anh trai, chỉ là không muốn để người anh ấy của nó phải hi vọng không kết quả.

Lười biếng lại uể oải bước đi, Tiểu Nhi không để ý nên đã đâm sầm vào lưng một người.

Còn là con trai nữa chứ!

-Xin lỗi anh! Tôi không chú ý chút nên mới...

Người con trai đang trước nhìn Tiểu Nhi, ánh mắt buồn bã nhưng lại rất biết che giấu, cũng khó để người khác nhìn ra.

-Hả? Là cậu à?

Tiểu Nhi ngẩng đầu lên thì nhận ra một gương mặt khó – nhớ – kinh – người...

Thật ra không khó nhớ, và muốn không nhớ cũng chẳng được...

Tiểu Nhi đang định lên tiếng, Quân đã thở dài rồi nói trước:

-Lần này là cô sai! Cô không có bị ngã và chưa kịp xin lỗi tôi! Coi như tôi bỏ qua vì cô đã biết lỗi!

Tiểu Nhi còn thất thần vài giây rồi mới tỉnh ngộ, nhận ra tình hình lúc này. Đồng thời đầu óc nó cũng nhớ ra ý nghĩa trong câu nói của Quân, chính là muốn nói về cái tình huống đã xảy ra giữa chúng nó trong ngày gặp mặt lần đầu. Thì ra tên này vẫn nhớ, dù sao chuyện cũng đã qua lâu rồi mà!

Lần đó Tiểu Nhi đúng, Quân sai.

Lần này là Quân đúng, Tiểu Nhi sai!

Cứ như là lấy “kỉ niệm” lần đó ra để bới móc nó không bằng. Lần này dù sao nó cũng lên tiếng xin lỗi rồi cơ mà!

-Ra là cậu vẫn nhớ chuyện đó hả? Trí nhớ tốt ghê!- Tiểu Nhi cười gượng.

Trong đầu Tiểu Nhi lúc này đang nghĩ: “Có lẽ tên thù dai y như nó kia nhớ cũng đúng! Dù sao chuyện lần đó cũng là một kỉ niệm khó quên!”

Quân lắc đầu:

-Kỉ niệm khó quên mà! Cô nhóc “không giống con gái”!

Tiểu Nhi trợn trừng mắt nhìn Quân. Chẳng lẽ tên kia với nó có thần giao cách cảm? Đến cả suy nghĩ của mình và lời nói của tên kia cũng giống nhau đến thế?

Nó thừa nhận bản thân không thể tin vào mấy cái việc vớ vẩn kia, nhưng lần trải nghiệm thử này có vẻ khá là khó quên.

Quân quay mặt, hướng lưng về phía Tiểu Nhi, giọng nói chán nản:

-Được rồi! Tôi đâu có rảnh đi chơi trò trốn tìm giữa đường đó với cô?! Đi đâu sáng sớm thế? Muốn mua gì?

Tiểu Nhi không đáp, cảm thấy có gì đó thật lạ, tiến lại gần Quân. Không thấy con nhóc kia trả lời, Quân nhanh chóng quay người.

-Cô...

Câu nói còn chưa thoát ra khỏi miệng thì một tiếng “bụp” vang lên, theo đó là cảm giác hơi đau ở ngực.

Do Tiểu Nhi đang đến gần, Quân lại nhanh chóng quay đầu lại làm Tiểu Nhi va vào ngực Quân. Quân cúi đầu, nhìn con nhóc kia đang dí sát cái trán vào ngực mình, trái tim lại đập loạn xạ.

Tiểu Nhi nhanh chóng lùi người lại, cái miệng tru lên rất dễ thương:

-Ai da...! Đến là xui xẻo! Sao mi quay người nhanh vậy chứ? Làm trán ta nổi lên cục u to tướng đây này!

-Ngực tôi bằng da, bằng thịt chứ đâu phải bằng đá?- Quân dừng ánh mắt mình lại trên đôi môi dễ thương kia.

-Nhưng sao cậu quay người lại làm gì?

-Vậy sao cô không trả lời tôi?

Tiểu Nhi lén thè lưỡi, rồi cúi đầu không đáp. Quân hít sâu một hơi, quay lưng lại, tiếp tục nói:

-Cô muốn gì đây?

Tiểu Nhi ngẩng đầu, nhìn thẳng lưng Quân, nói nhanh:

-Hồi nãy tim mi đập rất nhanh!

-Hả?- Quân ngạc nhiên quay người.

Tiểu Nhi cười hì hì, gương mặt gian và nghịch ngợm vô cùng, nói:

-Tại tại ta khi đó gần chỗ tim mi đang đập nên nghe được hết mà! Không phải là do ta vô tình chạm phải mi, đứng gần mi quá nên tim mi đập nhanh vậy đó chứ?

Quân nhanh chóng phản bác:

-Ai nói vậy chứ? Tim tôi đập nhanh không chẳng liên quan đến cô!

-Không phải do ta?- Tiểu Nhi hỏi lại.

-Chính xác!- Quân đáp, miễn phí tặng thêm cho con nhóc kia cái gật đầu chắc nịch.

-Vậy do ta tưởng tượng nhiều quá rồi! Xin lỗi mi nhé! Nhưng nếu tim đập nhanh thất thường thì có lẽ bị... bệnh gì rồi đó! He he!

Quân gật đầu, điều chỉnh lại tâm trạng.

Khi nhịp tim cùng hơi thở thực sự ổn định, nhìn thấy con nhóc đằng trước đang ôm bụng cười sặc sụa kia thì mới giãn đồ mặt, gằn từng chữ:

-Cô Dám Rửa Tôi Bị Bệnh Tim?

-Hình như là vậy đó!- Tiểu Nhi cười hì hì, sẵn sàng tinh thần cho cuộc chiến sắp diễn ra.

Thế nhưng khí huyết đang tuôn trào trong người nó phải lắng xuống ngay lập tức sau khi nhìn thấy vẻ mặt buồn bã không kém phần cô đơn, thất vọng của người trước mặt. Quân cứ nhìn nó như vậy, thật lâu mới thở dài, quay lưng lại nói:

-Bạn cô kìa! Tôi về trước chuẩn bị đi học!

Gió lạnh thổi qua, Tiểu Nhi khẽ rùng mình nhưng ánh mắt vẫn dán vào bóng lưng người đang đi xa dần...

Bóng dáng này... nó đã từng thấy ở đâu đó!

Buồn bã, cô đơn, thất vọng, nhưng trong đó còn ẩn chứa nỗi chờ mong nào đó...

Giống hết bóng dáng Tuấn Anh ba năm về trước...

Một bàn tay vỗ mạnh vai nó, phía sau còn vang lên tiếng giận dữ:

-Đồ quỷ! Tao còn tưởng mày tốt bụng đi mua đồ ăn sáng cho tao! Thế nào mà mày bắt tao đợi cả tiếng trời? Mà thằng nào vừa nói chuyện với mày đấy hả?

Tiểu Nhi quay đầu, nói:

-Xin lỗi! Tâm tư tao... hình như hơi thay đổi rồi!

Anh Vân há hốc miệng ngạc nhiên nhìn theo Tiểu Nhi đang bước đi.

Hướng nó đi... ngược lại với người con trai nó vừa cùng nói chuyện.

Trong đầu Tiểu Nhi lúc này đang rất rối bời. Nó tự hỏi vì sao thái độ của Quân hôm nay thay đổi thế? Khi nó trên đầu cũng không thêm so đo với nó. Còn nữa, nó đã làm gì để khi quay đi, Quân cũng phải thể hiện rõ cái dáng vẻ đau thương đó cho nó thấy chứ?

Tự hỏi bản thân, nên nó sẽ chẳng có câu trả lời...

48. Chương 48: Quân Bị Ốm!

Tiểu Nhi cùng Anh Vân trở về nhà, tâm trạng vô cùng khó tả. Bản thân nó cũng không rõ được trong mình đang có cảm giác gì nữa? Khó chịu, buồn, thương tiếc?

Anh Phong đang chuẩn bị tài liệu đến công ti nên khi vừa thấy nó cũng chỉ chào qua loa chút rồi lại tiếp tục công việc. Thấy bạn có vẻ khác lạ, Anh Vân hỏi:

-Mày làm sao thế? Nãy giờ cứ như người mất hồn vậy?

Tiểu Nhi nhú mày:

-Haizz! Tao cũng không hiểu mình sao nữa! Tự dưng trong lòng có cảm giác gì đó khó hiểu quá!

-Là sao? Do cái tên vừa rồi mày gặp trên đường?- Anh Vân vẻ hơi ngạc nhiên.

Thấy Tiểu Nhi gật đầu, Anh Vân càng ngạc nhiên hơn nữa...

Ngạc nhiên cũng đúng, vì từ trước đến giờ Tiểu Nhi kia đâu có bận tâm, để ý đến ai mà trở nên lúng lúng như vậy đâu, huống chi là người chỉ vừa gặp và nói chuyện được chẳng bao lâu kia. Vì vậy cô nàng neho mắt, hỏi về không tin:

-Mày đang nói cái gì vậy? Rốt cuộc tên đó là thần thánh phương nào có thể khiến Gia Cát Tiểu Nhi của tao để ý đến vậy? Nói thử coi tao sẽ đi tìm hần...

Không để Anh Vân nói hết câu, Tiểu Nhi đã nhéo vào eo con bạn một cái rõ đau làm cô nàng Anh Vân đau nhảy dựng người lên la om sòm:

-Mày... mày... làm quái gì tao thế?

Tiểu Nhi lè lưỡi trêu bạn, rồi nói:

-Ai kêu mày giảng đạo lí với tao thế? Người với chả thánh thần gì chứ hả? Là tên Quân giả rách ấy chứ ai!

Anh Vân nghe vậy há hốc miệng, hai mắt banh hết cỡ...

Tiểu Nhi thuận tay vớ chai nước trên bàn, tu ừng ực rồi nói:

-Làm gì nhìn tao gớm thế hả? Tao là nói thật! Lúc đó mày vừa đến hần đã bỏ đi “không lời từ biệt” rồi! Mà lúc đó hần ta có hơi...

-Hần làm sao hả?- Anh Vân chớp mắt tò mò.

Tiểu Nhi tặc lưỡi:

-Tao chịu thôi! Khi đó hần cứ điên điên khùng khùng sao ấy! Nói chuyện không tập trung, mặt mũi hơi nhợt nhạt, khi tao nói đến cũng không có cái lại tao! Nhìn hần có vẻ buồn lắm! Còn cả khi hần quay đi...

Đang nói Tiểu Nhi chợt ngừng lại, trong đầu bỗng xuất hiện hình ảnh buồn bã cô đơn của Quân khi quay người rời đi.

-Hắn quay đi thì làm sao?- Anh Vân hỏi.

Tiểu Nhi còn đơ ra vài giây rồi mới lắc đầu quầy quậy:

-À không! Hắn chẳng có sao hết á! Hắn điên sẵn rồi còn gì!

Nhận thấy trong ánh mắt có ghi hai chữ “ngghi ngờ” to đùng, Tiểu Nhi phẩy tay tặc lưỡi thêm cái nữa, nói như “trần trời”:

-Mà... làm gì có gì nữa đâu mà mày nhìn tao hoài vậy? Đến giờ đi học rồi đó, mau lên chuẩn bị sách vở đi chứ!

Nói rồi cô nhóc cũng “bay” lên cầu thang luôn, không hề quay đầu lại, trong đầu suy nghĩ: “Quả là đôi mắt tinh tường! Cái gì cũng nhìn ra được hết luôn!”. Bên dưới, Anh Vân thì cứ đứng đó nhìn theo hướng Tiểu Nhi vừa chạy, trong đầu là dấu chấm hỏi to đùng, rồi mới giật mình nhảy lên cầu thang, la to:

-Con khốn!!! Mày dám không đợi tao!!!

Cùng lúc đó, anh Phong cầm cặp tài liệu bước ra thì vinh dự được chứng kiến cảnh này, lắc đầu chán nản, nhưng thật ra trong lòng anh lúc này cũng có một cảm giác gì đó thật buồn, rất khó tả.

-Quân? Quân nào nhỉ? Nghe vừa quen vừa lạ?/- Anh tự hỏi bản thân rồi lại lắc đầu, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Tiểu Nhi cùng Anh Vân cầm ba lô xuống nhà bỗng thấy hơi lạnh. Trong đầu nó thầm nghĩ: “Cũng phải! Mùa đông đến nơi rồi còn gì nữa! Vừa rồi chạy nhiều quá nóng hết cả người, giờ mới thấy lạnh!”. Thế là hai nàng lại lên phòng mặc thêm cái áo khoác rồi mới xuống nhà. Và khi này, chiếc xe duy nhất trong nhà đã “không cánh mà bay”...

-Chắc chắn là tên Ngưu ma vương kia đi trước rồi!- Tiểu Nhi nghiêng răng ken két, Anh Vân bên cạnh nghe còn... thấy run run.

Vậy là hôm nay, hai cô nàng Tiểu Nhi và Anh Vân lại phải tốn tiền gọi taxi... từ nhà tới trường...

Đến cổng trường, trả tiền taxi, hai cô nàng hậm hực bước xuống. Anh Vân mở miệng trước:

-Hắn là cái tên tài xế kia thấy chúng ta là sinh vật lạ từ Sao Hỏa quá! Đến tao còn thấy... hai chị em mình dở hơi thế nào ấy! Tính ra từ nhà đến trường đáng 15 phút còn thuê taxi, vậy thì đi bộ còn tốt hơn!

-Vậy mai cho mày đi bộ nhé! Hay là muốn đạp xe đây?- Tiểu Nhi lườm “ai đó” một cái, giọng nói cũng phần nào lười biếng.

Nghe hai từ “đi bộ” và “đạp xe”, Anh Vân bỗng rung mình một cái, trong đầu bỗng xuất hiện cảnh tượng một cô nàng xinh đẹp đáng yêu chính là mình, trên vai là chiếc ba lô nặng trĩu, đôi chân phải liên tục bước hoặc đạp, đạp, đạp trên một chiếc xe đạp, trán đầm mồ hôi thật mệt mỏi...

Thế là bên cạnh Tiểu Nhi chính là cô nàng Anh Vân đang... mắt hình dạng @__@ xoay tròn xoay tròn, trên đỉnh đầu là một bầu trời sao sáng lung linh cũng đang... quay tròn.

-Đừng! Xin Gia Cát đại cao nhân đừng bắt em đi bộ hay đạp xe, em chưa có muốn tạm biệt ngài!- Anh Vân chấp tay, chảy nước mắt.

Tiểu Nhi toát mồ hôi vì cái bộ dạng kia của Anh Vân, nói:

-Rồi rồi! Mày đừng có làm cái vẻ như con nít ấy nữa! Nhìn phát ốm! Lát nữa kết thúc buổi học tao sẽ đến trung tâm nhà cái tên “cuồng xe” kia tậu một con về, chứ ngày nào cũng 15 phút ngồi taxi thì có mà... đi phát ớn!

Hai mắt Anh Vân sáng lấp lánh, miệng hét thật lớn:

-YEAH!!!

Đương nhiên những học sinh gần đó nhìn cô nàng kia, lắc đầu tiếc nuối:

-Tội nghiệp! Xinh mà bị điên!

Hai cô nàng kia rõ ràng không biết gì hết, tung tăng tung tủy đi thẳng lên lớp. Còn chưa bước vào trong, nói chính xác là mới đến cửa thôi, Tiểu Nhi đã nói cao giọng:

-Này Quân cuồng xe! Ta nhờ mi chút!

Không có tiếng trả lời, Tiểu Nhi nhìn lại chỗ ngồi của nó chỉ thấy Tuấn Anh ngồi đó mỉm cười với mình, không có Quân...

Tiểu Nhi bỗng thấy hơi lạ...

-Xin chào!- Khánh vui vẻ nhảy tới trước mặt hai nàng, làm Anh Vân bỗng nhiên đỏ mặt vì nhớ lại... vài chuyện không muốn nhớ.

-Ừm! Bạn cậu đâu? Hắn không có đây à?- Tiểu Nhi gật đầu rồi hỏi.

Khánh nhìn chỗ trống bên cạnh Tuấn Anh đang ngồi, rồi bật cười:

-Haha! Thằng đó hôm nay không có đi học đâu!

-Sao vậy?- Tiểu Nhi hỏi.

-Nó bị cảm lạnh, sốt cao kinh người, phải nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng, có khi sắp chầu trời rồi ấy chứ!- Khánh nói mà cười chảy nước mắt.

Tiểu Nhi nghe vậy định cho tên đáng chết kia một trận thì Anh Vân đã ra tay trước, ụnh cho tên kia một phát vô cái đầu “không có óc”:

-Tên ngốc! Người ăn nói về bạn thân thế đấy hả?

Khánh ôm đầu cười hì hì:

-Không sao! Hắn chết chúng ta càng được ăn cỗ!

-Người...

Tuấn Anh thấy tình hình vẻ không tốt lắm, đứng dậy can:

-Mọi người đừng cãi nhau nữa! Ở đây không phù hợp cãi nhau đâu! Khánh cũng chỉ là đùa thôi, mọi người đừng trách nó!

Khi nói, Tuấn Anh khẽ nhìn vào mắt Tiểu Nhi, đáy mắt ẩn chứa nụ cười.

Ba người kia chỉ cười cười, miễn cho ý kiến.

Sau khi buổi học kết thúc, Tiểu Nhi thở dài nói với Anh Vân:

-Tao đi xem xe một chút! Mày về trước nói với anh hai tao một tiếng! Cảm ơn mày trước!

Hai người tạm biệt nhau, Tiểu Nhi không gọi taxi, thay vào đó là thuê một đôi giày trượt patin chạy tới trung tâm xe nhà Quân. Nó trượt như vậy đơn giản cũng vì nó nổi hứng thôi, tính nó là vậy mà...

-Hắn cảm lạnh thì phải! Hay là...

Tiểu Nhi vượt cảm rồi phi đến siêu thị, chẳng có gì sợ cản trở giao thông...

49. Chương 49: Gặp Gỡ Ở Siêu Thị

Tiểu Nhi lướt vào một lát thì đã tới siêu thị, nhìn ngó xung quanh rồi cứ thế rất hiên ngang đi vào trong, chạy tới quầy bán thực phẩm.

Khi Tiểu Nhi đang hăng hái lựa đồ thì một ông bảo vệ già đi tới vỗ vai nó, nói giọng không hài lòng:

-Này cô bé! Mong cô chú ý một chút! Không được trượt patin trong siêu thị!

Tiểu Nhi quay lại nhìn ông bảo vệ, giọng không hiểu:

-Sao lại không được chứ ạ? Đây cũng là một phương tiện giao thông thông dụng cơ mà!

-Tôi không hiểu là từ bao giờ lại có điều này trong luật giao thông nữa? Tóm lại không được phép sử dụng thứ này trong siêu thị!- Ông bảo vệ gắt một cái.

Tiểu Nhi thè lưỡi làm bộ không thèm để ý:

-Đó là định lí rồi ông ạ! Theo tôi thì nó đâu có gì nguy hiểm, sao lại không được sử dụng chứ?

-Tôi không biết nó có phải định luật hay định lí gì cả, nhưng như vậy rất dễ gây tai nạn! Nếu cô không bỏ giày ra ngoài thì xin mời ra về cho!- Ông bảo vệ cũng không kém cạnh.

Tiểu Nhi nghe vậy, bĩu môi rồi chạy ra ngoài.

Rầm!!!

Tiếng đụng chạm mạnh vang lên kéo theo sự chú ý của rất nhiều người...

Tiểu Nhi vừa đụng phải một ai đó, ngã ngửa ra đằng sau, mặt nhăn nhó:

-Ui da!! Sao xui xẻo quá vậy trời?! Mình đã thành tâm sám hối, định ra ngoài bỏ giày ra rồi mà!

Đối phương cũng giống như nó, ngã ngửa xuống, mặt cũng nhăn nhó vì đau. Nhưng vừa nghe thấy giọng nói ai oán kia thì vội mở to mắt, nói ngạc nhiên:

-Tiểu Nhi??? Sao em ở đây?

Nghe tiếng gọi, Tiểu Nhi cũng giật mình, mở to mắt...

Người vừa gọi là Tuấn Anh!

-Em không sao chứ? Sao lại ở đây? Còn trượt patin trong siêu thị nữa? Như vậy nguy hiểm lắm có biết không?

-K...Không sao! Là do tôi nổi hứng thôi!- Tiểu Nhi không lạnh không nhạt đáp, sau đó chạy ra ngoài, tháo giày đặt vào tủ gửi đồ, cất chìa khóa vào túi áo rồi mới chậm rãi bước vào trong...

Tuấn Anh vẫn đứng yên chỗ cũ, khuôn mặt điển trai ôn hòa, ánh mắt hướng vào Tiểu Nhi lộ rõ vẻ quan tâm.

-Sao anh lại ở đây?- Tiểu Nhi lại gần, cất giọng.

-Anh mua chút đồ ăn tối thôi! Còn em?

Tuy hỏi như vậy nhưng Tiểu Nhi còn chưa trả lời, Tuấn Anh đã hỏi tiếp:

-Những chuyện tối qua không phải mơ đúng không? Tất cả đều là sự thật phải không? Kể cả việc em nói rằng... em không ghét anh cũng là sự thật, không phải anh mơ đúng không?- Tuấn Anh hỏi mà giọng vội vàng, như sợ rằng mình sẽ phải nghe một đáp án bản thân vốn không mong muốn.

Tiểu Nhi chậm rãi gật đầu, rồi hỏi tiếp:

-Tại sao ba năm qua anh không tìm lại bố mẹ? Tôi nghĩ... anh...

Không để Tiểu Nhi nói hết câu, Tuấn Anh nhanh chóng cướp lời, kèm theo đó là một nụ cười nhẹ:

-Vì với anh, tìm bố mẹ không hề quan trọng! Cũng không chắc rằng họ còn sống, nếu không sao bao năm nuôi anh, bố mẹ vẫn không nhắc gì tới bố mẹ anh? Có thể họ đã chết rồi! Còn anh... người mẹ duy nhất vẫn là mẹ chúng ta, còn có anh hai, và... em!

Tuấn Anh cứ vậy cười, Tiểu Nhi cũng nhìn theo, đáy lòng thổn thức.

-E...Edgar?- Một giọng nói dịu dàng mà ngạc nhiên chợt cất lên.

Hai người bắt gặp đầu nhìn về phía tiếng nói ấy...

Tiểu Nhi hơi ngạc nhiên nhìn người con gái tóc vàng, mắt xanh vô cùng xinh đẹp kia, hình như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải!

-Stella?- Tuấn Anh cũng ngạc nhiên không kém.

Cô gái tên Stella bật cười, rồi nhào tới ôm chầm lấy Tuấn Anh, miệng không ngừng xúc động nói:

-Mình rất nhớ cậu! Sao bao nhiêu lâu không liên lạc gì với mình? Mình nhớ cậu nhiều lắm!

Tuấn Anh bối rối gỡ tay Stella, nói:

-Xin lỗi! Mình... có chút chuyện nên không liên lạc được với mọi người! À! Giới thiệu với cậu, đây là Tiểu Nhi!- Nói rồi chỉ tay qua phía Tiểu Nhi.

Nó cũng lịch sự cười:

-Xin chào! Lại gặp nhau rồi!

Stella cười dịu dàng, Tuấn Anh ngạc nhiên hỏi:

-Hai người quen nhau?

-Chúng tôi có gặp nhau một lần! Có gì muốn hỏi thì hỏi cô ấy nhé!- Tiểu Nhi nói rồi nhìn Stella: -Cô tên gì ấy nhỉ? Stella? Đúng rồi! Bây giờ tôi có việc gấp, không làm phiền hai người nữa! Tôi là Trần Nguyễn Tiểu Nhi, có “duyên” gặp lại! Tạm biệt!

Nói rồi Tiểu Nhi chạy vọt đi, nhanh chóng lựa đồ rồi nhanh như cắt đi thanh toán, rồi “vèo” như chớp bay ra khỏi siêu thị, điều đó không khỏi làm nhiều người tròn mắt kinh ngạc!

Nó là... con gì đấy?

Stella đứng bên cạnh Tuấn Anh, đôi mắt xanh tinh tế dõi theo hình bóng nhanh nhẹn vừa rời đi, ngạc nhiên vô cùng, nhưng dường như trong sự ngạc nhiên đó còn có phần nào đó ngưỡng mộ, sự ngưỡng mộ làm cô thấy bản thân thật kém cỏi.

Hít sâu một hơi, Stella khẽ hỏi:

-Cô gái đó... là người cậu thích đúng không?

Tuấn Anh không ngờ cô lại hỏi như vậy, bất ngờ nhìn cô, không nói được lời nào.

Nhận thấy ánh mắt của Tuấn Anh, Stella mỉm cười, một nụ cười buồn:

-Đáng yêu thật! Cô ấy quả là một người tuyệt vời! Nhìn cô ấy... mình lại cảm thấy bản thân chẳng có gì nổi bật cả! Mình từng gặp cô ấy trong hiệu sách, khi mình đọc ngôn tình! Cô ấy vẻ rất hứng thú nhìn cuốn truyện như đồ chơi mới, rồi sau đó chán nản gấp nó lại ngay! Cách cô ấy thể hiện rất đáng yêu, khi đó... mình liền nhớ tới cậu, nhớ những gì cậu đã nói khi cậu sắp về nước!

Tuấn Anh chậm rãi hít sâu một hơi, gió lạnh làm trái tim cũng hơi trầm xuống, cảm nhận thấy sự lạnh giá đang lùa vào thật sâu, len lỏi vào từng vị trí nhỏ bé nhất làm trái tim như muốn nó khô cứng lại, ép chặt...

Rất đau!

Nhưng cũng đúng thôi, người như Tiểu Nhi... có lẽ mãi mãi cũng sẽ không hiểu được thế nào là ngôn tình!

-Cậu không phải không nổi bật! Cậu là người con gái dịu dàng, mọi mặt đều tốt! Bất cứ ai cũng sẽ không thể nói ra điểm xấu của cậu, để mà ghét cậu! Nhưng... thực sự, mình vẫn không có cách nào quên được cô ấy! Mình không muốn bên cạnh cô ấy với thân phận “anh trai” mãi, nhìn cô ấy hạnh phúc bên người khác! Mình biết như vậy thật ích kỷ, nhưng bản thân không cho phép mình nói: “không được có tình cảm với cô ấy nữa!” Nhưng... cậu thật sự rất đẹp, cậu xứng đáng được nhận một tình cảm tốt hơn nữa! Giống như cách cậu thích một người... nhiều đến vậy!- Tuấn Anh vuốt ngực, nói.

Nhưng dù cô có đẹp đến đâu, hay là số một thế giới, nhưng trong mắt một người, cô vẫn chỉ ở vị trí số hai!

Cậu ấy nói hai chữ “một người” kia, có hiểu rằng sẽ làm cô buồn lắm hay không?

-Cô ấy tốt hơn mình, mọi mặt! Cậu đã từng nói, cô ấy chính là người khiến cậu thấy ấm áp hơn bao giờ hết, là người cậu muốn lo lắng cho nhất, là người làm cậu mãi không thể quên! Cô ấy cũng là người cậu muốn được nắm tay mãi mãi, từ khi chỉ là một cậu nhóc 5 tuổi! Tình cảm lớn đến vậy, liệu trên đời còn ai có thể có được?- Stella cắn môi, đôi môi hồng nhuốm chút sắc máu, màu đỏ tươi mà thê lương...

Tuấn Anh cười buồn...

Tình cảm lớn vậy đã đủ sao? Nếu nó đã đủ lớn, nhất định Tiểu Nhi đã chấp nhận tình cảm đó rồi!

Nhưng... vẫn sẽ có tình cảm khác, còn lớn hơn như vậy nữa! Đó mới là điều xứng đáng với Tiểu Nhi, dù rằng bản thân không muốn, nhưng cũng đành cúi đầu, ngậm lấy nước mắt... để hạnh phúc hòa quyện vào đau thương!

Dù có ra sao, dù anh có là người chịu đau đớn, vẫn phải để em hạnh phúc!

Hai người trò chuyện thêm chút nữa, hỏi thăm nhau rất nhiều điều rồi cùng nhau quay về. Bên ngoài trời đã tối hẳn, gió lớn áp vào mặt, đúng là rất đau!

50. Chương 50: Thăm Bệnh! - Chủ Động Hôn!

Tiểu Nhi xách theo túi đồ, theo địa chỉ cũ Quân chỉ trước đây, chạy một mạch tới trung tâm xe Nguyễn Vũ.

Trong trung tâm ồn ào náo nhiệt, không khí khác hẳn với sự trầm lặng của thành phố buổi tối. Đâu đâu cũng thấy những chiếc xe sang trọng, bắt mắt, còn có mấy vị công tử tiểu thư đi lại, nhìn là biết ngay dân chơi.

Ngó nghiêng một hồi cũng thấy một cô nhân viên khá trẻ, lại chính là người Tiểu Nhi đang muốn gặp nhất.

-Này chị! Tôi nhờ chút!- Tiểu Nhi cười, gọi lớn.

Cô nhân viên nghe tiếng gọi liền quay người lại, nở nụ cười tươi rói và đang định nói gì đó thì nụ cười chợt cứng đờ ngay trên miệng...

-Có... có việc gì vậy ạ?- Cô nhân viên hỏi, giọng điệu cứng nhắc.

Tiểu Nhi che miệng nhưng vẫn không kìm được cười khúc khích:

-Chắc chị vẫn nhớ tôi chứ?

Cô nhân viên không nói nên lời, thật quá xui xẻo khi gặp phải tình huống này. Làm sao cô không nhớ cái vẻ mặt “xinh gái” đến đáng ghét trước mặt kia chứ! Nó chính là đứa con gái đã giả trai đi cùng với cậu chủ đến đây, hại cô nhất thời nổi bản tính mê trai, tỏ tình ngay trong lần đầu gặp mặt, lại còn trước mặt bao người nữa chứ! Nhớ lại lần đó quả thật xấu hổ kinh khủng, các nhân viên khác thì chọc ghẹo cô, cô hối hận lắm rồi!

Bây giờ dù không muốn cũng đã gặp lại, cô chỉ còn biết kêu khổ trong lòng.

-A... Nhớ chứ ạ! Em đến có việc gì vậy?

Tiểu Nhi vẫn chưa từ bỏ bản tính thích trêu người, tiếp tục cười nói:

-Chị vẫn nhớ em sao? Thế có muốn... hẹn hò thử không?

Cô nhân viên nghe vậy hai má đỏ ửng, lắc đầu quầy quậy, trong lòng thầm kêu trời oán đất xin tha mạng cho cô!

Tiểu Nhi thu lại nụ cười, cũng thấy trêu chọc đủ rồi, liền nói:

-Thôi không đùa với chị nữa! Chị có biết địa chỉ nhà tên Quân kia không?

-A... Có!- Nhất thời nói lớn.

-Làm gì phải nói lớn vậy?- Tiểu Nhi đá lông nheo dễ thương. - Chị đọc địa chỉ cho tôi đi! Cảm ơn!

Cô nhân viên đáp như người máy:

-Ồ vâng! Xin đợi một chút ạ!- Miễn phí thêm cái gạt đầu lịch sự.

Nói rồi cô chạy đi đâu đó, không lâu sau thì cũng quay lại, trong tay cầm một mẫu giấy nhỏ. Cô đưa đến trước mặt Tiểu Nhi:

-Của em đây!

-Cám ơn!

Tiểu Nhi nhận lấy, cứ thế trượt ra khỏi trung tâm.

Cô nhân viên cười khổ: “Số tôi sao khổ quá vậy? Chắc phải đi chùa làm từ thiện thường xuyên quá!”

Tiểu Nhi nhìn theo tờ địa chỉ, trượt băng băng trên đường. Lúc này trời đã lạnh hơn, có thể cảm nhận rõ hơi sương trên bàn tay nó còn đang xách túi đồ. Nó thổi hơi “phù” vào lòng bàn tay một cái, thấy làn khói trắng tỏa ra từ miệng.

-Lạnh ghê!- Nó lắc đầu, rồi từ con đường đi tiếp.

Cũng không lâu sau, theo địa chỉ trong tờ giấy, nó đi đến một căn nhà lớn rất đẹp, nhưng dù là đứng bên ngoài, nó cũng cảm nhận được sự ấm áp bên trong đó.

Nó hít sâu một hơi, bấm chuông cửa...

-Chờ chút! Tôi ra liền!- Từ bên trong truyền ra một giọng nói khàn khàn, rồi kèm theo tiếng ho lớn làm nó nhúm mày.

Cánh cổng lớn mở ra, Quân hơi ngạc nhiên nhìn người bên ngoài.

-Làm gì nhìn ghê vậy? Không định để tui vào à? Lẹ lên chứ lạnh lắm rồi á!- Tiểu Nhi nói vẻ không kiên nhẫn.

Quân nhìn nó từ trên xuống dưới, rồi dừng ánh mắt lại tại đôi chân với đôi giày trượt patin của nó, hỏi:

-Sao cô biết địa chỉ của tôi? Còn nữa, sao không đi xe mà lại dùng cái này?- Chỉ ngón tay vào đôi giày.

Tiểu Nhi tru môi rất dễ thương, đẩy đẩy Quân:

-Có gì vào trong rồi nói! Lẹ đi! Tui lạnh lắm rồi!

Vừa vào đến nhà, Tiểu Nhi đang thay giày thì chợt nghe tiếng Quân ho khò khè. Nó chạy tới vỗ vỗ lưng Quân, hỏi:

-Có sao không? Một thì qua sofa nghỉ chút đã!

Quân tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng theo lời nó, nằm trên sofa. Tiểu Nhi nhìn quanh căn nhà một lượt, rồi hỏi:

-Cậu ăn tối chưa?

-Cả ngày nay cũng chưa có ăn!- Quân nhắm mắt, lười biếng đáp.

-Vậy chờ tui chút!- Tiểu Nhi nói, cầm chiếc chăn mỏng trên chiếc sofa kia đắp lên cho Quân, rồi lon ton xách túi đồ chạy vào bếp.

Quân ngạc nhiên vì hành động của nó, nhìn theo bóng lưng nó đang chạy, nghĩ: “Nhỏ này biết nấu ăn á? Liệu có phá bếp mình luôn không? Sao hôm nay tốt với mình thế? Tia được nhà bếp cũng nhanh thật!”

Không lâu sau, từ nhà bếp truyền ra mùi thơm vô cùng làm Quân ngạc nhiên, miệng bắt đầu cảm thấy thèm ăn. Tiểu Nhi từ trong bếp, bưng ra một tô cháo lớn, nhìn rất ngon mắt, cười toe:

-May cho cậu được ăn đồ tui nấu đấy nhé! Mau ăn đi cho khỏi bệnh!

Quân ngồi dậy, nhìn tô cháo một lúc, rồi cầm chiếc thìa lên bắt đầu ăn...

-Ngon quá! Cô biết nấu ăn tuyệt vậy cơ à?- Cuối cùng vẫn không kìm được, thốt lên. -Đương nhiên rồi! nghề của tui ngang đầu bếp quốc tế rồi đó!

Quân khẽ cười, tiếp tục ăn, cảm thấy cổ họng ấm áp, dường như cái đau tiêu tan cả rồi. Tiểu Nhi ngồi một tay chống cằm, nhìn Quân ăn, mỉm cười.

Ăn hết tô cháo, Quân thấy no, uống ngụm nước rồi lại nằm ngay xuống sofa, nhắm mắt lại. Tiểu Nhi cười thầm: “Y như con bò ý!”

-Sao lại bệnh vậy? Uống thuốc chưa đấy?- Nó hỏi.

-Ồ... Hôm qua chơi ngoài đường, gió lớn nên cảm!- Quân nghĩ một lát, vẫn nhắm mắt trả lời.

-Chơi ngoài đường? Sao lại đứng ở đường khi trời lạnh thế?- Nó khó hiểu hỏi lại.

Quân he hé mắt, buồn bã nhìn trần nhà:

-Có việc không thể không đứng bên ngoài!

-Là sao?- Mặt dày hỏi tiếp.

Quân ngồi dậy, nhìn nó khó hiểu, giọng khàn khàn tiếp tục cất lên:

-Cô... thích Tuấn Anh phải không?

Tiểu Nhi nhất thời đơ người khó hiểu...

-Không cần trả lời!- Quân nói, rút trong túi áo sơ mi một sợi dây chuyền lấp lánh: - Cửa Tuấn Anh này! Nó nhờ tôi giữ hộ mấy năm trước! Đưa lại cho nó giúp tôi!

-Sao... sao cậu lại nói chuyện này?- Tiểu Nhi không nhận sợi dây, nhìn thẳng vào đôi mắt buồn của Quân, hỏi.

Quân tránh đi ánh mắt ấy, nói:

-Tôi nghĩ... không nên giữ kỉ vật gắn kết của hai người! Có lẽ... đây là thứ mà hai người nên cùng giữ!

Không hiểu tại sao... nhìn khuôn mặt Quân lúc này thật buồn, thật tiều tụy làm Tiểu Nhi thấy phần nào lo lắng, nghe những lời nói và thái độ của Quân lại thấy... hơi đau ở ngực trái.

-Cậu...

-Cầm lấy nè!- Quân ném qua sợi dây chuyền, nhắm mắt lại, nằm xuống.

Tiểu Nhi bỗng hơi thẫn thờ nhìn sợi dây chuyền trong lòng mình, cầm lên, cảm nhận thấy hơi ấm còn vương lại trên mặt dây chuyền hình mặt trời màu xám.

Có lẽ... Quân cũng đã nắm nó rất chặt...

-Này!- Tiểu Nhi gọi.

-...

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng thở nhẹ nhàng của Quân với gương mặt yên bình, có lẽ Quân đã ngủ.

Tiểu Nhi cầm sợi dây đứng dậy, dọn dẹp bếp một chút, rồi quay trở lại bên cạnh Quân. Kéo lại tấm chăn, kê lại chiếc gối cho Quân thật nhẹ nhàng, Tiểu Nhi bỗng cúi người, in lên môi Quân một nụ hôn... rất nhẹ, tựa cánh hoa bay, rồi đứng dậy tắt đèn, quay trở về...

Cánh cửa khép lại, thậm chí còn nghe tiếng cổng đóng, Quân khẽ mở mắt...

Trong bóng tối, chiếc chăn mỏng còn khiến Quân hơi lạnh, nhưng trên môi vẫn có cảm giác ấm áp, ngọt ngào lạ thường.

-Cuối cùng... tôi nên làm gì đây?- Quân mệt mỏi tự hỏi, rồi dần chìm vào giấc ngủ.

51. Chương 51: Hết Hi Vọng - Từ Bỏ

Vì lí do bị bệnh, Quân xin phép nghỉ học liền 3 ngày.

Ba ngày sau, vừa lột cái thân xác mệt mỏi đến trường, nói chính xác hơn là mới tới cổng thôi đã xảy ra một sự kiện vĩ đại mà Quân cũng không ngờ nổi, phải trở mắt lên nhìn...

Rất, rất nhiều các học sinh, nam có nữ có nhưng đa số là nữ đang hò hét ở cổng, có người còn “vác” khẩu hiệu “Mừng anh Quân khỏi bệnh!”, một số thì cầm poster hình Quân, rồi luôn miệng hò hét, kiểu trình bày thì nhiều nhưng chủ yếu mang nội dung “mừng Quân khỏi bệnh”!

Quân choáng vang ôm đầu, nghĩ: “Chết! Hình như vẫn chưa khỏi hẳn!”

Một bàn tay bất ngờ đặt lên vai làm Quân giật mình, quay đầu lại thì thấy Tuấn Anh cùng Khánh đang nhìn mình cười toe.

-Khỏi hẳn rồi à? Mừng cậu khỏi bệnh nhé!- Tuấn Anh nói.

Khánh thì không như vậy, anh chàng bày ra cái bộ mặt chán nản, đau thương vô cùng, lắc đầu một hồi rồi mới nói:

-Haizzz! Tao còn nghĩ mày... sẽ không qua khỏi luôn ý chứ!

Quân trừng mắt nhìn cái thằng bạn “đểu cáng” đang trước:

-Đừng có đùa nữa! Tao chết mày vui lắm à?

-Chứ lại không á? Mày đi rồi tao sẽ thay thế chức vị hotboy số 1 của trường!- Khánh đắc ý cười.

-Còn có thằng Tuấn Anh đằng kia nữa nhé! Dù tao có đi mày cũng không có cửa mà mơ đâu!- Quân khoanh tay, càng đắc ý hơn mà hất mặt.

Khánh không cam tâm, nghiêng răng:

-Thì mày chết đi tao được ăn cỗ!

-Mày ăn được vào bát cơm nhà tao, trong khi đó còn phải bỏ tiền phong bì cho nhà tao, suy ra mày vẫn thiệt hơn!- Quân cười.

Khánh đơ người, nghĩ: “Ừ nhỉ! Nó chết rồi mình lại phải bỏ phong bì, đổi lại ăn được có vài bát cơm ở nhà nó! Suy ra mình lỗ nặng hơn!”

-Hihi! Là tao đùa thôi! Chúng ta là anh em tốt mà! Mày chết rồi tao sống sao đây?- Khánh đổi lại cười hi hi đến là dễ thương.

-OAAAAA!!!

Ba anh chàng cùng lúc ngó qua phía tiếng hét ấy thì ngậy người, thì ra là đám nữ sinh kia thấy hotboy Khánh cười dễ thương thế thì mắt nổi hai trái tim to đùng, liên hoàn bắn về phía Khánh làm anh chàng ngậy người xong thì cười híp cả mắt, còn không quên hôn gió cho các nàng một cái.

-Xùy! Có quái gì phải hò hét ghê vậy chứ?- Anh Vân không biết từ lúc nào cùng Tiểu Nhi đi tới, liếc xéo lũ con gái hám trai kia, thề lười.

Khánh nhìn Anh Vân, cười nghịch ngợm, nói một câu làm cả bọn giật bắn mình:

-Anh Vân đáng yêu của anh đang... ghen đấy hả? Ôi nhìn em... dễ thương chết đi mất! Làm trái tim anh... xao xuyến mãi không nguôi nè!

Anh Vân trố mắt, há hốc miệng một hồi, sau đó vội bịt miệng lại để không... ói ra giữa cổng trường, đồng thời trong lòng thầm mắng: “Tên đáng ghét! Dám dùng thủ đoạn hạ độc thủ ta! Ta quyết từ nay không thủ hạ lưu tình với người nữa!”

(Cô nàng xem nhiều kiếm hiệp quá rồi!)

-Người mở miệng là luôn khiến người khác giật mình nhỉ?/- Tiểu Nhi vỗ vỗ lưng Anh Vân, đồng thời liếc Khánh một cái.

Khánh thề lười làm mặt đáng yêu:

-Đâu có! Tôi là nói thật lòng mà! Toàn là những suy nghĩ trong trái tim đang rực cháy của tôi cả thôi!

Anh Vân lần nữa trợn mắt, nôn thực sự...

Thế mà các nàng hám trai đàng kia liên tiếp hò hét, có nàng nào đó còn nói:

-Anh Vân chị đồng ý làm bạn gái anh Khánh nhé!!!

-Đúng đúng hai người hợp nhau “kinh người” luôn!

Anh Vân nghe vậy đang định bỏ chạy thoát thân thì cánh tay bị anh chàng Khánh kia nắm lại, dùng vẻ mặt “đáng thương”, giọng nói “chân thành” tiếp tục nói những câu khiến người ta nổi da gà:

-Xin hãy nguyện lòng làm bạn gái anh, rồi hãy nguyện đời làm vợ anh, đi cùng anh đến hết con đường!

Anh Vân nghe vậy, trái tim bỗng đập hơi nhanh, hai má ửng đỏ nhưng sao da gà vẫn cứ nổi hết cả lên. Cô nàng hét lớn:

-AAA!!! LÀM ƠN ĐỂ TUI YÊN!!!

Mọi người được một trận cười đau bụng. Một lúc sau, đám đông dần tản ra, Anh Vân mới tiến lại cốc vào đầu Khánh:

-Đồ hâm! Ai cho người nói mấy câu ớn người đó chứ?

-Anh thích em!- Khánh thè lưỡi cười.

Kết quả là... Anh Vân tức giận, đuổi đánh tên trời đánh đó khắp trường!

Chỉ còn lại ba người Quân, Tiểu Nhi, Tuấn Anh vẫn đứng yên tại chỗ, vẫn còn khoác ba lô chẳng chịu tiến bước nào (chẳng biết do lười hay gì nữa)

Quân im lặng, ánh mắt chuyển từ Tuấn Anh qua Tiểu Nhi, nhưng rất nhẹ nhàng, khó có thể để người khác nhìn ra. Rõ ràng này giờ, người Tuấn Anh luôn nhìn chính là Tiểu Nhi.

Quân cúi đầu, đúng lúc ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống, làm ánh lên một vật nhỏ trong bàn tay Tuấn Anh...

Là chiếc vòng hình mặt trời nhỏ màu xám...

Quân khẽ nhếch môi, ừm, rất đẹp! Mặt dây chuyền được nắng chiếu vào, lấp lánh, thật đáng yêu, cũng giống như tình cảm đáng yêu của hai người.

Quân nhìn Tiểu Nhi, cô nhóc không nói gì, mắt hướng xuống nền đất, trên cổ có thấp thoáng một tia lấp lánh. Quân nhìn kĩ, là một sợi dây chuyền hình mặt trời màu xám.

Hai bàn tay bỗng dưng nắm chặt, muốn gỡ ra... nhưng không thể.

-Hai người muốn ở đây mãi à? Vậy tôi vào trước nhé!- Quân cười khẽ, không cần nghe câu trả lời, nhấc chân bước qua cánh cổng trường.

Tiểu Nhi vội ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy bóng lưng cô đơn, hiện rõ sự buồn bã, thê lương dưới ánh nắng nhạt dần mùa đông. Không hiểu sao, nó bỗng cắn chặt môi, không thể rời ánh mắt, tay trái túm lấy mặt dây chuyền trên cổ, nắm thật chặt.

Tại sao?

Tại sao lại rời đi?

Tại sao lại rời đi với bóng dáng cô độc đau thương đó?

Tuấn Anh muốn nói gì đó nhưng lại thôi, đặt sợi dây chuyền trong tay vào túi rồi mới đến bên cạnh Tiểu Nhi, cất giọng:

-Vào trong đi!

Tiểu Nhi buông tay, hờ hững bước qua cánh cổng, bỏ lại Tuấn Anh phía sau lưng, không hề nhìn lại.

Tại sao nhiều khi, nó lại cảm thấy, trong trái tim nó đang cất chứa điều gì đó xa vời quá?

Còn lại Tuấn Anh, bờ môi khẽ mỉm cười, nhưng gò má chảy xuống một giọt nước trong veo...

Trời nắng nhẹ, không mưa!

Con số ba trong mọi cuộc tình hình như luôn không mang lại may mắn, chỉ luôn ràng buộc con người trong những trò đùa nghiệt ngã, những trò đùa đắm nước mắt, đầy đau thương.

Quân không vào lớp, một mình ra sau vườn trường, nằm trên nền cỏ xanh mượt, cảm nhận cái không khí lạnh lạnh của mùa đông và tia nắng yếu ớt chẳng thể sưởi ấm chút nào. Hương cỏ cây thanh thanh dịu nhẹ, thật giống với mùi hương nào đó, thật dễ chịu...

Nhắm mắt lại, Quân rút từ trong túi áo ra, một sợi dây chuyền hình mặt trời màu xám, dưới ánh nắng nhạt, nó trở nên lấp lánh, nhưng sao vẫn không thể đáng yêu giống như của họ?

-Chỉ là đồ giả thôi mà! Làm sao giống thật cho được chứ?

Quân nhếch môi cười, nắm chặt sợi dây, tiếp tục tự nói:

-Thực sự đã hết hi vọng rồi, dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa, món đồ thứ ba cũng chẳng thể bằng hai món đồ trong cuộc được! Chỉ là đồ do niềm hi vọng vô tình nảy lên trong đầu làm ra, vốn đâu có ý nghĩa gì?

Quân mở mắt, lắc lắc sợi dây, đôi môi tiếp tục mỉm cười, nhưng lại tê lương giữa cái hương vị thanh thanh của thiên nhiên vô tri vô giác, chẳng thể hiểu tâm can con người.

-Yêu là được sao? Sâu sắc là đủ sao? Dù có yêu sâu sắc đến thế nào cũng đâu thể thắng được nổi tình cảm đến tự nhiên, chân thành, nhưng không phải dành cho mình?

Từ bỏ đi thôi!

Nếu cứ tiếp tục với con số ba, sẽ càng có nhiều trái tim bị bóp nát, sẽ càng có nhiều nước mắt phải rơi!

Từ bỏ, cũng coi như giải thoát cho cả ba người!

Quân tiếp tục cười, nhắm mắt...

...

Tách!

Một hình ảnh nhỏ bé đứng sau bức tường ngăn cách giữa hai trái tim, bờ vai khẽ run lên, tiếng nước rơi dưới chân nghe thật buồn!

“Tách!”- Âm thanh của nước mắt...

52. Chương 52: Thay Đổi Vì Người Con Gái Mình Yêu!

Chưa có giờ học nào lại có thể trầm đến mức này, tất cả đều là vì năm thành viên ngồi bàn cuối. Mọi người trong lớp kể cả giáo viên cũng ngừng học, ngừng giảng, đảo mắt liên tục vào năm người.

Anh Vân thì một tay chống cằm, khắp người tỏa ra sát khí vô biên, Khánh bên cạnh thì dường như tâm trạng rất vui, hai má còn ửng đỏ, miệng thì tủm tỉm cười.

Ngược lại, ba người Tiểu Nhi, Quân và Tuấn Anh lại rất im lặng, gương mặt hiện rõ vẻ không vui.

Đến giờ giải lao, Quân đứng dậy, cầm ba lô định ra khỏi lớp.

-Này!- Tiểu Nhi gọi.

Bước chân Quân chợt khựng lại, hai bàn tay nắm chặt, cắn răng không hề quay đầu lại.

Tiểu Nhi cúi đầu, chỉ hơi nâng ánh mắt, thấy được hai bàn tay đang nắm chặt của Quân.

Tuấn Anh ngồi yên lặng nhìn hai người, ánh mắt không lộ cảm xúc.

-Này!- Tiểu Nhi gọi lại một lần nữa.

Quân “hừ” một tiếng rồi tiếp tục bước đi, bóng lưng cô đơn, buồn bã vô cùng.

Tiểu Nhi cũng đứng lên, chạy ra cửa lớp túm lấy cánh tay Quân:

-Cậu đi đâu vậy? Tiết học còn chưa có kết thúc mà!

-Tôi thấy mệt, muốn trở về nghỉ ngơi!

-Cậu chưa khỏi bệnh sao?- Tiểu Nhi nheo mắt.

-Chắc vậy! Thôi nhé, tạm biệt!

Nói xong, Quân chậm rãi nở nụ cười, kéo bàn tay của Tiểu Nhi khỏi cổ tay mình, quay người rời đi.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Nhi thấy Quân như vậy, ánh mắt, nụ cười, hay đến cả bóng lưng cũng thật khác trước đây, u buồn, cô đơn. Nó không chủ động co bàn tay vừa túm lấy tay Quân lại, lạnh quá!

Nhìn theo Quân, Tiểu Nhi không hiểu sao thấy người khó chịu, đôi mắt dõi theo hình bóng đằng trước chỉ muốn nhắm lại thật chặt. Nó đưa tay lên định che mắt, bỗng một giọt nước trong veo lăn xuống gò má...

Giống như những hạt mưa trong từng tia nắng yếu ớt...

Tiểu Nhi thất thần, ngơ ngác, cả người bất động, cứ thế để cho những giọt mưa ấm nóng ấy trượt qua đôi môi, thấm vào miệng, cảm nhận rõ ràng vị mặn chát.

Chẳng hiểu tại sao, nó lại trở nên như thế này?

Vì... Quân ư?

Tiểu Nhi cắn môi, mạnh đến nỗi bờ môi dưới bật máu, vậy mà sao những hạt mưa chảy ra từ khóe mắt vẫn cứ trôi đùa, lăn dài xuống đôi môi nó, vị mặn chát hòa quyện vào cái hương vị tanh nồng, làm nó cảm thấy cô đơn, bất lực quá!

Nó đang cô đơn, bất lực ư?

Một con người năng động, có biệt danh Gia Cát Tiểu Nhi luôn được mọi người yêu quý bởi cái tính cách dễ thương vô tư của nó, lại có thể cô đơn và bất lực ư? Nó tự thừa nhận, mình đang buồn!

Không phải lần đầu tiên nó khóc, cũng chẳng phải lần đầu tiên nó buồn. Ba năm trước nó đã từng trải qua cái mùi vị của nước mắt rồi, nhưng chưa bao giờ lại thấy nước mắt lại đáng ghét đến mức này!

Giống như đang giầy vò nó, và cái hình bóng cô đơn kia đang túm lấy trái tim nó, xiết chặt, đau đớn đến rỉ máu.

Giống như Quân, Tiểu Nhi khẽ nhếch môi, buông tha cho cái bờ môi đang rỉ máu kia...

Cảm giác là là sao?

Tất cả nỗi buồn và nước mắt, thậm chí là những giọt máu do tự dày vò chính bản thân mình, Tuấn Anh đều đã chứng kiến. Chẳng hiểu vì sao, mọi chuyện ngày càng trở nên phức tạp, ai cũng phải im lặng đến như vậy?

Vào giờ học, Tiểu Nhi ngồi chỗ Quân, giống như muốn cách thật xa Tuấn Anh. Tuy rằng nó đã từng nói rằng không ghét anh, nhưng thái độ của nó như vậy quả thực làm Tuấn Anh đứng ngồi không yên.

Có thể nó không yêu, nhưng cũng không cần phải lạnh nhạt tới như vậy chứ!

Hôm gặp nó ở siêu thị, Tuấn Anh thấy nó trượt patin thản nhiên thế thì rất lo lắng, sợ nó sẽ gặp tai nạn. Dù biết nó giỏi thể thao, lại có vẻ thích mạo hiểm nhưng... nếu nó cứ như vậy xuất hiện trước mắt, vốn không thể không lo.

Sau khi kết thúc buổi học, Tiểu Nhi vẫn im lặng, cùng Anh Vân thật nhanh chóng trở về, cả người mệt mỏi như rằng không còn sức lực nữa rồi.

Anh Vân thấy bạn như vậy, lo lắng hỏi:

-Tiểu Nhi! Mà làm sao vậy? Suốt từ sáng đến giờ cứ im lặng chẳng nói lời nào hết cả! Chẳng lẽ... mà với hai người đó có chuyện gì à? Sao...

-Im!!! Để tao yên!- Tiểu Nhi bịt chặt hai tai, gắt một tiếng, rồi đi lấy xe.

Đây là chiếc xe nó vừa mua ở trung tâm Nguyễn Vũ hôm trước. Chiếc xe sang trọng màu xám, đập vào mắt nó càng trở nên thật u buồn.

Tiểu Nhi vốn thích màu xám – màu của sự thê lương, cô độc và buồn bã. Không biết tại sao lại vậy, nhưng nó thích!

Trong lúc này, Tuấn Anh chậm rãi đi bộ trên đường. Theo địa chỉ quen thuộc, Tuấn Anh thấy một ngôi nhà lớn nhưng lại có cảm giác ấm áp.

Nhấn chuông cửa một, hai, ba lần ... vẫn không có người trả lời.

Tuấn Anh lần nữa thở dài, đôi chân tiến vào con đường lớn, cứ đi mãi mà không biết đích đến, thật lâu sau, nơi làm đôi chân ấy dừng lại là một ngọn đồi nhỏ mà hùng vĩ quen thuộc...

Cũng đã một thời gian rồi, Tuấn Anh chưa trở lại nơi này...

Ngọn đồi này vẫn vậy, có cây xanh mướt, không khí trong lành, có thể dễ dàng cảm nhận cái vị thanh khiết của thiên nhiên, lại có cả tiếng chim râm ran ca hát, khiến người ta cũng không khỏi cảm thấy lao xao.

Tuấn Anh mỉm cười, tiến lên, đứng trước cửa một cái động nhỏ.

Điều làm Tuấn Anh không ngờ tới được chính là, từ bên trong, mùi rượu nhẹ nhàng tỏa ra, nồng nồng, làm Tuấn Anh không nhận được, bước chân tiến vào bên trong.

Bóng lưng cô độc kia, vừa lạ lại vừa quen thuộc. Quen vì Tuấn Anh biết, người đó à Quân – bạn thân của anh, lạ là vì dù đã làm bạn suốt mấy năm, cũng chưa bao giờ, Tuấn Anh thấy Quân lại tiêu tụy đến mức này.

Người bạn của anh đã biết thế nào là sự đau đớn trong tình cảm rồi sao?

Người bạn của trước đây vốn là một con người hoàn toàn không biết cái gì là tình cảm nam nữ, thậm chí khi trở thành một idol trong mắt các nữ sinh cũng làm ngơ, chẳng thêm quan tâm đến cái gì gọi là con gái xinh đẹp, tình cảm duy nhất chỉ có thể dành cho những chiếc xe hơi trong bộ sưu tập! Người bạn vốn không biết cái gì gọi là “mượn rượu giải sầu” kia, đã thay đổi đến thế này rồi sao? Có thể uống rượu khi buồn là sự thay đổi lớn của Quân. Trước đây, cậu dường như không bao giờ đụng đến các thứ đồ như thế, dù có buồn hay vui. Vậy bây giờ vì sao, vì cái gì mà cậu chỉ trong một thời gian ngắn, có thể tự biến bản thân thành như thế này?

Tuấn Anh cúi thấp đầu, đáp án kia, có lẽ anh biết!

Một người con trai có thể thay đổi nhanh đến vậy, không chỉ ở thói quen hàng ngày hành động cử chỉ, mà còn thay đổi ở cả hình bóng, ánh mắt, nụ cười một cách sâu sắc đến vậy, chỉ có thể là vì ...

Thay đổi... vì người con gái mình yêu!

Hơn nữa, không chỉ yêu, mà còn là... yêu sâu sắc!

53. Chương 53: Tâm Sự Lặn Đầu Biết Yêu

Tuấn Anh nhắm mắt, lần nữa mỉm cười, cười vì bạn thân đã có được trái tim biết yêu, có thể dành tình cảm của mình cho một người con gái.

Nhưng trong phút chốc, nụ cười ấy hiện lên nỗi buồn, buồn vì trong lòng tự hỏi, tại sao lại là cùng một người?

Anh và người bạn thân nhất, cùng chung một người yêu nhất?

Rốt cuộc cũng lại là một cuộc tình tay ba có thể dẫm nước mắt, Tuấn Anh đã thấy nhiều rồi, nhưng cho đến giây phút này mới được trải nghiệm thực sự.

Đầu lưỡi... có vị mặn mòi...

Lại là mưa, từ trong khóe mắt!

Bên ngoài, nắng nhạt dần tắt, bầu trời buổi chiều mùa đông chuyển sang màu xám u ám, làm cả cái động nhỏ này cũng dường như tối đi.

Tuấn Anh thấy... gương mặt và cả ánh mắt Quân cũng tối dần.

-Này! Đừng tự hành hạ bản thân như vậy nữa!- Rốt cuộc vẫn không chịu nổi cái cách tự đối xử với bản thân này của bạn nữa, Tuấn Anh bước lại, cướp lấy chai rượu đã hết một nửa.

Quân nhìn cánh tay đang cầm chai rượu của mình, trừng mắt:

-Sao lại cướp đồ của tôi?

-Tôi không có cướp!- Tuấn Anh gắt lại.

-Cậu...

Không để Quân nói hết câu, Tuấn Anh ngửa cổ, uống một hơi rượu. Chát cồn dần thấm vào sâu con người, làm say cả thân xác, gương mặt Tuấn Anh hơi đỏ, toàn thân mệt mỏi nhưng lời nói vẫn tỉnh táo:

-Sao cậu biết chỗ này?- Tuấn Anh hỏi.

Anh hỏi, vì đây là nơi bí mật mình đã tìm ra, chỉ vì muốn được nhìn thấy nụ cười nghịch ngợm đáng yêu của Tiểu Nhi, còn có thể coi đây là nơi bí mật của cả hai, chỉ có hai người biết.

Giờ đây... nó đã xuất hiện thêm người thứ ba.

“Chết tiệt! Sao mình lại có suy nghĩ ích kỉ như vậy?”- Tuấn Anh tự nghĩ, cũng tự trách cái suy nghĩ ích kỉ đó của bản thân.

Đó là suy nghĩ ích kỉ, bởi vì nơi này không phải chỉ là của riêng Tuấn Anh và Tiểu Nhi. Chẳng phải ba năm trước, anh Phong và mẹ Dương đã tìm ra chỗ này rồi sao? Lần đầu tiên đưa người mình yêu sâu đậm đến đây, lại chính là lần cuối được nhìn thấy nụ cười đáng yêu ấy. Bởi vì quá yêu, yêu sâu sắc, anh đã làm chuyện không thể tha thứ, làm tổn thương Tiểu Nhi, ngay cả người anh trai bao lâu yêu quý anh cũng hận anh đến mức đó!

Chỉ trong một buổi sáng, nụ cười đáng yêu mà anh thích, đã mãi mãi rời khỏi anh!

Chẳng phải nó đã nói... nó không ghét anh đấy sao? Điều đó chứng tỏ dù ba năm trước anh làm gì, nó cũng không hề hận anh, có thể nó trách anh, nhưng vẫn không hề ghét anh.

Nhưng dù có thế nào, nó cũng đã không còn mỉm cười với anh như trước nữa! Dù có thế nào, nó cũng sẽ không ôm lấy anh, chăm sóc cho anh khi anh bệnh! Dù có yêu nó nhiều đến nhường nào, nó cũng sẽ không dành tình cảm cho anh

Quân nghe vậy hơi ngẩn người, rồi lại bật cười, nhìn đến là đáng sợ.

-Cậu hỏi tôi vì sao biết chỗ này? Chính là con nhóc Tiểu Nhi đó! Cô ta... dẫn tôi đến đây!- Có lẽ vì chát cồn, giọng nói Quân hơi khàn đi, có phần bị đứt quãng.

Đáp án này, với Tuấn Anh, có lẽ là điều làm Tuấn Anh nhói đau, ở ngực trái...

-Là Tiểu Nhi à?- Tuấn Anh trầm giọng hỏi lại.

Quân không đáp, cũng chẳng gật đầu, không thừa nhận, cũng không phủ nhận...

Tuấn Anh tiếp tục ngửa đầu, uống một hơi cạn chỗ chát cồn màu đỏ sẫm còn lại trong chai.

-Cô ta đáng ghét nhỉ?!

-Sao cậu lại nói vậy?- Tuấn Anh buông chai rượu đã hết, hỏi.

Dưới đáy chai, còn sót lại một vài giọt màu đỏ, giống như những giọt máu.

-Thì có sao? Có ta đúng là rất đáng ghét mà!

Biết rằng có lẽ Quân đã say, nhưng Tuấn Anh vẫn cảm thấy khó chịu, không kiềm được gất lên:

-Đủ rồi! Cậu không được phép nói Tiểu Nhi như vậy!!!

Tuấn Anh vừa nói vừa trừng mắt, bàn tay thuận thể ném mạnh chai rượu vào một góc. Do va đập mạnh, chai rượu “choang” một tiếng, vỡ tung, những giọt rượu màu đỏ cứ vậy rỉ ra...

Hai người cùng nhìn theo, giống như... những giọt máu rỉ ra từ trái tim. Đau đớn...

Quân khẽ nhếch môi, ánh mắt mông lung nhìn Tuấn Anh, nói:

-Phải rồi! Tôi không được phép nói Tiểu Nhi như vậy!

Bỗng dưng gọi tên Tiểu Nhi, Tuấn Anh mím môi, yên lặng nghe Quân nói tiếp.

-Tại sao? Tại sao? Tại sao...

Quân liên tiếp lặp lại hai từ “tại sao”, nhưng không nói rõ về sau của hai từ đó là gì. Nhưng Tuấn Anh... có thể hiểu.

Tiểu Nhi à... em đúng là rất đáng ghét đó!

Đáng ghét vì... đã để tụi anh đau!

Bạn và người yêu...

Một bên là bạn thân nhất, một bên là người con gái mình yêu nhất...

Muốn lựa chọn, còn đau đớn hơn cả từ bỏ.

Vì bạn, muốn lựa chọn từ bỏ tình yêu!

Vì yêu, muốn lựa chọn từ bỏ tình bạn!

Nhưng với hai người... không thể chọn cái này, cũng chẳng thể từ bỏ cái kia!

Bên ngoài thì có thể nói từ bỏ, nói rằng giải thoát cho cả ba, nhưng rõ ràng trái tim lại không thể. Cứ cho là hai người kia vui vẻ, sẽ có một người đau!

Tình tay ba luôn là thế!

-Cậu... là thật lòng yêu Tiểu Nhi?

Hỏi xong câu này, Tuấn Anh tự cười bản thân. Đã biết đáp án rồi còn hỏi!

Nhưng vẫn là... muốn nghe từ chính miệng bạn của mình...

-Ồ!- Quân hồ hững đáp: -Tôi rất ghét con nhóc đó!

Trước ánh mắt kì lạ của Tuấn Anh, Quân cup mắt, giọng nói khàn, yếu đuối vang lên, tiếng nói vang vang nhẹ nhàng trong hang động:

-Phải! Tôi rất ghét con nhóc đó! Tôi tự hỏi vì sao hôm đó lại đi tranh giành với cậu chiếc xe đó, để rồi khi qua sân bay đón mẹ tôi lại phải hấp tấp, vội vàng đi nhanh, rồi đụng phải con nhóc đó! Vì sao tôi cứ cãi nhau với cô ta, để rồi càng cãi, tình cảm lại cứ ngày một lớn dần!

-Cậu... thích Tiểu Nhi lâu rồi? - Tuấn Anh hỏi.

Quân cười:

-Không lâu bằng cậu, cũng chẳng sâu sắc như cậu, cũng không thể hiện được như cậu! Tôi thích cô ta... phải, là hơn ba ngày trước!

Tuấn Anh kinh ngạc vô cùng. Mới hơn ba ngày... đã thay đổi nhiều đến như vậy?

Anh bỗng cảm thấy có chút hồ thẹn...

Quân yêu ba ngày, có thể thay đổi đến mức giống như con người hoàn toàn khác?!

Anh yêu mười ba năm, cùng lắm chỉ là nhớ, là buồn, cái thay đổi của anh, chỉ là một chiếc áo khoác mỏng!

Rốt cuộc thì... tình yêu của ai, mới là sâu sắc hơn đây?

-Lần đầu tiên tôi có tình cảm với một người, lần đầu tiên tôi biết yêu, lại chính là lần đầu tiên tôi biết thế nào gọi là “đau tim”! Khoảnh khắc cô ấy hôn tôi lần đầu tiên, trái tim tôi đã đập nhanh liên tục, thậm chí không tự chủ được còn có cảm giác lưu luyến! Khi đó, tôi vẫn chưa yêu cô ấy! Cho đến vài ngày trước...

Im lặng một lát, Quân nói tiếp:

-Tôi chứng kiến cô ấy đọc ngôn tình, và thấy được cái vẻ mặt “không hiểu gì cả” của cô ấy, tôi đã thấy hình như... mình thích cô ấy rồi! Tôi không tự chủ, còn hôn cô ấy, khi đó tôi vẫn chỉ biết... bản thân thích cô ấy thôi! Cho đến khi ở trước nhà cô ấy, nhìn thấy hai người nói chuyện, và nụ cười cuối cùng của cậu, tim tôi đã đau, bởi tôi biết, điều mà cô ấy nói với cậu trong mảnh giấy, chính là điều cậu muốn! Tôi đã nghĩ rằng, hai người đều là có tình cảm, chỉ là thời điểm của hai người chưa tới! Đó cũng chính là lúc, tôi phát hiện... mình đã yêu một người! Người đó... lại chính là người bạn thân tôi yêu tha thiết!

-Cậu... nhìn thấy? Không lẽ... đó là lí do cậu bị bệnh? - Tuấn Anh sững sốt.

Quân không trả lời...

Một hồi lâu sau, Quân tiếp tục mở miệng:

-Cậu biết không? Khi biết mình yêu Tiểu Nhi, tôi còn thấy có lỗi với cậu! Và... tôi không muốn phải lựa chọn! Tại sao nhất định phải là một trong hai, hoặc tình yêu hoặc tình bạn? Tôi ghét bị ràng buộc trong điều kiện, càng không muốn phân biệt giữa tình bạn và tình yêu, xem thứ nào lớn hơn! Vì với tôi, cả hai đều quan trọng! Tôi không muốn... phải từ bỏ thứ nào!

-Vậy... cậu muốn từ bỏ?

Quân mỉm cười, một giọt nước rơi ra từ khóe mắt:

-Cũng không phải tôi từ bỏ, mà là tình cảm ấy... không hề thuộc về tôi!

-Cậu...

Tuấn Anh không thốt lên lời. Quân... biết khóc?

Còn là khóc vì một người con gái, khóc vì một thứ tình cảm nảy sinh trong vô vọng?

54. Chương 54: Lựa Chọn Ra Đi.

Bên ngoài trời trở mưa... tí tách! Tí tách!

Sự cô đơn này...sao mà lại khác nhau đến thế?

Tiểu Nhi vui mình trong chăn, khó chịu lăn qua lăn lại. Chưa bao giờ nó lại rối loạn đến mức này.

Nó không hiểu, rốt cuộc bản thân đang nghĩ gì? Nó đang khóc đấy! Nước mắt thấm vài chiếc gối trắng làm gối chuyển thành màu nâu nhạt, ướt đầm một khoảng lớn. Nó cắn môi, trong đầu liên tục xuất hiện hình ảnh Quân rời đi, đồng thời trái tim nhói một cái.

Tiểu Nhi bực mình vùng dậy, bàn tay miết chặt từng hồi ở gò má để lau nước mắt. Nó đập mạnh vào đầu mình:

-Tại sao cứ phải khóc?!!! Mình sao lại thay đổi thành ra hay khóc thế này?

Đang định mở facebook xem có gì vui cho đỡ buồn thì bỗng điện thoại đổ chuông. Nhìn màn hình, hai chữ “Mẹ yêu” rõ mồn một làm nó lạnh người.

-A lô! Con nghe nè mẹ! - Vì phải cố gắng kìm tiếng nấc sắp phát ra nên nó trả lời bằng giọng rất không bình thường, nghèn nghẹn...

-Con sao thế? Khó chịu ở đâu à? Con đang khóc? - Dương mama lo lắng hỏi.

Nghe câu hỏi như vậy, Tiểu Nhi bỗng thấy sống mũi thật cay...

Nước mắt chẳng biết tại sao lại rơi tí tách xuống, thấm vào ngực áo nó lạnh lạnh, nó lại nấc lên một tiếng.

-Con làm sao vậy? Nói cho mẹ nghe xem ai làm con khóc?- Dương mama sốt sắng hỏi. – Có phải thằng Phong bắt nạt con không? Nín mau, để mẹ xử lí nó!

-Không phải anh hai đâu ạ!- Tiểu Nhi vội nói. – Là con... thấy hơi nhức đầu thôi ạ!

-Nhức đầu thế nào mà lại khóc? Trước giờ mẹ có thấy con khóc vì mấy việc nhỏ nhặt vậy đâu?- Dương mama mắng yêu, giọng nói rõ ràng đã ổn định hơn.

-Con không sao! Xin lỗi mẹ!- Tiểu Nhi cười cười. – À mẹ gọi cho con có việc gì không ạ?

Vừa dứt lời, nó nghe được tiếng cười khúc khích của mẹ:

-Không có gì đâu! Chỉ là mẹ muốn thông báo với con một chuyện!

-Chuyện gì ạ?

-Mẹ muốn xin lỗi con vì trước đây nói con phải đính hôn với con gái của Huỳnh... Nhân đây, ba con đã hoàn tất công việc, mẹ cũng sắp hoàn thành xong bộ phim đang quay rồi! Thế nên mẹ muốn...

Không hiểu sao nghe những lời này... Tiểu Nhi chợt thấy hụt hẫng...

Nuốt nước bọt, nó chậm rãi hỏi:

-Mẹ muốn sao ạ?

Dương mama cười: -Sắp tới ba con hoàn thành công việc “đào bới” của ông sẽ có thời gian nghỉ ngơi! Mẹ nghỉ kĩ rồi! Nếu được, con sẽ qua đây sống cùng ba mẹ, học tập luôn ở bên này, coi như là du học đó! Còn anh con chắc phải để nó ở lại Việt vì công ti của nó nữa!

Tiểu Nhi ngạc nhiên:

-Sao lại vậy hả mẹ? Tại sao tự dưng muốn con qua đó sống?

Giọng nói Dương mama có chút buồn bã:

-Khi mẹ đóng phim này, có cảnh mẹ phải rời xa con gái! Khi đó mẹ chợt nhớ lại... nhiều năm nay cả ba và mẹ đều bận công việc, thời gian bên cạnh các con rất ít! Mẹ nhớ khi con năm tuổi, ba phải ra nước ngoài làm, con đã ôm lấy cổ của mẹ và không ngừng nói: “Con không muốn xa ba!”, rồi khi mẹ đi, con cũng đã khóc ầm cả cái sân bay, phải nhờ Tuấn Anh cùng thằng Phong dỗ mãi con mới chịu để mẹ đi! Bây giờ, mẹ cũng muốn dành thời gian ở bên cạnh các con hơn!

-Mẹ...

-Mẹ xin lỗi vì đã không ở bên hai anh em nhiều được! Con có muốn qua bên này sống cùng mẹ không? Mẹ sẽ sắp xếp nhập hộ tịch giúp con, rồi nhanh chóng đăng kí trường học thật tốt cho con!

Tiểu Nhi cúi đầu:

-Vậy còn... Anh Vân?

-Không sao cả! Mẹ có hỏi qua ba mẹ của Vân, họ nói nếu con sang đây thì sẽ để nó quyết định nữa! Hai đứa chơi thân với nhau lâu vậy, ở cạnh nhau sẽ tốt hơn!

-Mẹ để con suy nghĩ đã ạ! Giờ con mệt rồi, con cúp máy đây ạ!

Cúp máy rồi, Tiểu Nhi tiếp tục vùi đầu vào chăn. Không hiểu sao... nó lại không muốn đi?

Càng không hiểu sao, hình ảnh Quân lại hiện lên trong đầu nó lúc này?

Mưa bên ngoài ngày một nặng hạt, những hạt mưa hắt qua cửa sổ, hắt lên khuôn mặt nó. Hốc mắt ẩm nóng, khóe môi còn vị mặn mặn...

Là nước mắt hay nước mưa?

...

Quân một mình đứng dưới trời mưa, quần áo trên người đều ướt sũng, bộ dạng thê thảm vô cùng. Trước mắt là cánh cổng lớn đóng kín, và phía trên kia là tầng ba, có căn phòng của một người...

Một người rất quan trọng!

...

Tiểu Nhi cup mi mắt, lau nước mưa mang hương vị mặn chát, đứng dậy đến bên đóng cửa sổ.

Cánh cửa sổ vừa khép lại, đột nhiên mở ra...

Một người bên trên, một người đứng bên dưới.

Một người nước mưa vương trên mặt, một người ướt mưa ướt đầm.

Một người cúi đầu, một người ngẩng đầu...

Ánh mắt giao nhau, tình cảnh trái ngược nhau!

Quân nhìn Tiểu Nhi, đáy lòng đau nhói. Đau là bởi người Quân đang nhìn kia, chính là người con gái Quân yêu, cũng chính là người bạn thân của Quân yêu nhất.

Tiểu Nhi nhìn Quân, trái tim đập loạn xạ trong ngực thật khó hiểu. Khó hiểu là bởi người nó đang nhìn kia... chính là người khiến nó khóc bao lần, khiến nó cảm thấy bản thân đã thay đổi... chỉ trong một khoảnh khắc...

Tiểu Nhi chợt giật mình, mấp máy môi câu gì đó nhưng không phát ra tiếng. Nó vội vàng chạy xuống dưới tầng...

-Mày đi đâu đấy? Đang mưa mà?- Anh Vân đang ngồi xem anime, liếc qua bạn thân hỏi.

Tiểu Nhi không trả lời, vội mở cửa lao ra...

Bên ngoài không có một bóng người, chỉ có âm thanh của mưa.

Thật khó hiểu...

Anh Vân thấy bạn lạ lòng nên cũng vội cầm ô chạy ra theo. Tất cả những gì cô nàng thấy là Tiểu Nhi cắn chặt môi, nước mưa chạy dọc theo lọn tóc xuống hai cánh tay buông thõng. Anh Vân vội đi tới che mưa cho bạn, lo lắng:

-Mày đang làm gì thế hả? Sao lại đứng ở đây?

Tiểu Nhi lắc đầu không trả lời, thẫn thờ xoay người vào trong.

Chỉ là nó muốn hỏi, vì sao làm nó khóc? Vì sao lại có dáng vẻ cô đơn rồi bỏ đi như vậy? Những câu hỏi trước đây chưa kịp hỏi, giờ vẫn không kịp.

Nó không hiểu...

Nếu phải khóc thế này, nó muốn lựa chọn rồi đi, không muốn ở lại đây nữa.

Tiểu Nhi đi tắm, thay quần áo rồi lại vùi mình trong chăn không muốn nói chuyện với ai, Anh Vân có hỏi thế nào cũng mặc, không trả lời.

Hôm nay anh Phong về sớm, nhưng vừa vào nhà đã bị cái không gian tĩnh lặng này làm cho sợ hãi. Không thấy Tiểu Nhi đâu cả, chỉ thấy Anh Vân nằm trên sofa ngủ, tay còn ôm gối bím bím, nhưng nhìn qua thì có vẻ đang mệt mỏi. Anh đi tới, nhẹ nhàng lay người Anh Vân:

-Dậy đi Vân! Sao lại ngủ giờ này?

Anh Vân chưa quay, hừ một tiếng, không trả lời, đã vậy còn tiện tay ném thẳng gối bimbim vào mặt anh Phong.

-Dậy ngay!!!- Anh Phong điên tiết, quát.

Lần này thì Anh Vân cũng dậy, nhưng khuôn mặt mệt mỏi đến phát sợ.

-Anh về rồi à?

-Sao lại ngủ giờ này? Mặt mũi thế nào đấy hả? Mệt à?

-Không có!- Anh Vân thở dài. – Anh đi xem Tiểu Nhi thế nào đi! Hồi nãy em thấy nó thần thờ lao ra cổng đứng giữa trời mưa, nhìn nó buồn lắm! Em có hỏi nó thế nào cũng không trả lời hết!

-Anh lên trên đó xem!

Lúc này trời tối hẳn, Tiểu Nhi không bật đèn nên căn phòng rất tối, chỉ nhìn rõ bầu trời bên ngoài cùng tiếng mưa rả rích qua cánh cửa sổ không đóng lại. Anh Phong bước nhẹ chân, chẳng may ngã Rầm một cái vì nước mưa hắt vào!

-Đau quá!- Phong kêu một tiếng rồi đứng dậy, ngồi xuống bên giường.

-Nhi! Em ngủ hay thức?

-...

Anh Phong thở dài, thật ra anh thừa biết đáp án rồi!

-Anh có nghe mẹ nói chuyện hồi chiều! Em buồn là vì chuyện đó hả?- Anh nhẹ nhàng hỏi.

-...

-Nhi nghe anh nói này! Nếu em vì chuyện này mà buồn vậy không đáng đâu! Sang Mĩ sống và học tập là chuyện tốt, cho em bây giờ và cả tương lai! Em tự làm mình như vậy, anh cũng không hiểu được là vì sao nữa?! Thế nhưng, em nên quyết định nhanh đi!

-Anh nghĩ em nên làm sao?- Cuối cùng cũng trả lời anh.

-Sao cũng được cả! Miễn là tốt cho em! Anh Vân chắc nó cũng sẽ đi cùng em đấy!

“Anh không hiểu lí do làm em khóc!”- Tiểu Nhi nghĩ thầm.

Lựa chọn cũng tốt, miễn là tốt cho mình!

-Chắc... em sẽ qua đó với mẹ một thời gian! Nếu không thích hợp, em sẽ quay về!- Tiểu Nhi nói tiếp, giọng trầm trầm.

-... - Anh Phong không trả lời.

55. Chương 55: Đêm Lạnh

Tiểu Nhi nằm trên giường nhìn trần nhà, tai đeo tai nghe, lồng ngực thì thoáng phập phồng.

Đêm không hoàn toàn tĩnh mịch, thì thoảng còn nghe âm thanh của nhà máy, tiếng bô câu gù êm tai. Bầu trời lấp lánh một vài vì sao, làn mây mỏng lướt nhẹ cùng từng đợt gió đêm lành lạnh, lùa qua khung cửa sổ, làm tấm rèm tung bay. Tiểu Nhi chợt nghĩ... thời gian nó sống ở Việt , cũng chưa từng một lần cảm nhận hương vị của màn đêm.

-Chưa ngủ à?- Tiếng Anh Vân khe khẽ bên cạnh.

Tiểu Nhi đơn giản “Ờ” một tiếng.

-Mày nghĩ kĩ chưa? Sao bỗng dưng muốn chuyển qua Mĩ?

Tiểu Nhi không đáp...

Anh Vân thở dài một tiếng, chán nản nói:

-Nói mày nghe này! Đạo này tao thấy mày rất lạ, đặc biệt là khi... mày ở cùng với Quân và Tuấn Anh! Tao với mày là bạn tri kỉ, sao mày không chia sẻ cùng tao? Chuyện của mày... cũng là vấn đề của tao!

Anh Vân ngừng lại một lát mới tiếp tục nói:

-Mày không nói cũng không sao, nhưng đừng tự khiến bản thân thành như vậy! Mọi người sẽ lo lắng cho mày lắm có biết không? Mày muốn qua Mĩ, tao đương nhiên đi cùng mày, chỉ là bản thân...

Về sau, Anh Vân không thể nói tiếp.

Sự tĩnh lặng bao trùm cả căn phòng, gió lạnh lùa vào, Tiểu Nhi nằm bồng run một hồi...

Điều này chưa bao giờ xảy ra với nó!

Tiểu Nhi đứng dậy, đến bên khép cánh cửa sổ, kéo rèm rồi bồng mở miệng:

-Mày có biết... cảm giác thích một người là thế nào không?

Anh Vân ngạc nhiên ngồi bật dậy:

-Sao đột nhiên mày hỏi tao như vậy?

Tiểu Nhi mở to mắt, tim đập nhanh một nhịp, tự giật mình vì câu nói của mình.

-Không lẽ... mày thích ai đó rồi?- Anh Vân lắp bắp.

Tiểu Nhi cụp mắt, nói khẽ:

-Tao ra ngoài đi dạo!

-Tao đi chung!- Anh Vân đặt chân xuống giường.

Tiểu Nhi liếc bạn một cái, nói:

-Không cần! Mày ngủ trước đi! Tao sẽ về sớm thôi! Tao muốn yên tĩnh chút!- Nói rồi trực tiếp bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Anh Vân bắt lực, kéo chăn kín mặt, thở dài...

Tiểu Nhi bước chậm rãi trên con phố vắng tanh quen thuộc, gió đêm thổi qua làm cành cây xào xạc, vài chiếc lá khô rời cành, xoay vài vòng trong không trung rồi đáp xuống mặt đất. Nó nhìn theo chiếc lá, bờ vai khẽ run, mới nhớ ra quên áo khoác, trên người nó lúc này chỉ có mỗi chiếc váy ngủ mỏng manh đến đầu gối, vạt váy phất phơ theo chiều gió, đẹp động lòng người.

Nó cười trừ, tiếp tục bước đi, chẳng muốn về nhà.

Cũng chẳng biết đi đâu, vì bản thân nó vốn chẳng hề nghĩ. Nói là đi dạo, nhưng với tâm trạng lúc này, nó vốn chẳng có hứng thú. Bước đi, đơn giản là vì nó muốn được nhẹ nhõm, muốn được cảm nhận sự yên bình, và cảm nhận được cái êm đềm của Việt Nam, nơi mà bấy lâu nó chỉ sống, biết yêu đất nước nhưng thực chất, Việt Nam có cái gì đẹp, nó dù có biết cũng chưa từng cảm nhận.

Nơi mà nó yêu, cũng là nơi nó sắp phải rời xa...

Đi một lát, điểm dừng chân của Tiểu Nhi là trước một dòng sông.

Nhìn mặt nước mà nó thấy lạnh lạnh, tên của con sông là gì, nó không biết.

Nhưng nó thích cái cảm giác này!

Tiểu Nhi ngồi trên nền cỏ xanh mướt, ôm lấy hai bờ vai ngắm nhìn mặt nước. Gợn sóng nhỏ lăn tăn lướt nhẹ, làm hình ảnh bầu trời đêm huyền ảo. Những vì sao dính trên làn nước chuyển động theo chiều gió, giống như lấp lánh hơn...

Rất đẹp...

Lại làm nó nhớ bóng lưng một người... rất buồn mà cũng rất đẹp.

Nó cứ ngồi đó, bờ môi hơi tái vì lạnh, nhưng vẫn không nhúc nhích ngắm nhìn quang cảnh trước mặt. Bỗng đứng trong đầu tự hỏi, người nó đang nhớ... có thể xuất hiện bên nó lúc này không?

...

Bờ vai có cảm giác ấm áp, nó nhìn xuống, thấy một chiếc áo khoác...

Nó ngẩng đầu, quả thật thấy người nó muốn gặp...

Quân yên lặng nhìn nó, không nói gì, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, nhắm mắt hướng về phía mặt sông...

-Cậu... - Tiểu Nhi nói khẽ, nhưng không thốt ra được thanh âm phía sau.

-Có lạnh không?- Quân hỏi, nhưng vẫn không nhìn nó.

Tiểu Nhi ngạc nhiên lắc đầu, khẽ đưa tay kéo nhẹ vạt áo khoác. Chiếc áo rất ấm, hơi dài, khiến nó không còn run lên nữa.

Quân thở hắt một hơi, nằm xuống nhắm đôi mắt.

Tiểu Nhi nhìn gương mặt Quân, tim trùng xuống.

-Khi đó... cậu đứng dưới nhà tôi đúng không?- Tiểu Nhi hỏi, âm thanh nhỏ hòa vào tiếng gió.

-Cậu quan tâm à?- Quân khẽ cười, nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

-Nhưng... tại sao?

Quân mở mắt, con ngươi đen láy chăm chú nhìn Tiểu Nhi, đồng thời cười nói:

-Đúng là vậy đấy!

Tiểu Nhi quơ một hòn đá nhỏ, ném xuống mặt nước thật xa. Những bọt nước nổi lên, sóng gợn lăn tăn đáng yêu. Hòn đá chìm xuống...

Tiểu Nhi nhìn Quân, đáy mắt bỗng dưng đượm buồn, giọng nói vẫn lí nhí:

-Cậu có biết... cảm giác thích một người là thế nào không?

Không như Anh Vân, Quân trả lời ngay:

-Tôi không rõ! Nhưng qua trải nghiệm, tôi thấy rằng thích một người là khi nhìn người đó mỉm cười với người khác mà không phải với mình, trái tim sẽ rung lên rồi đau đớn! Thích một người là khi thấy nụ cười của người đó, tôi cũng sẽ mỉm cười, còn khi thấy nước mắt của người đó... tôi sẽ không thể vui vẻ được! Thích một người là khi nhìn người đó bị giày vò trong một tình yêu không được chúc mừng... tôi cũng sẽ đau thay người đó... và còn âm thầm làm người chúc mừng cho tình yêu ấy!

Tiểu Nhi ngạc nhiên tột độ, lúc này, Quân ngồi dậy, nắm lấy bàn tay nó, nhưng ánh mắt cô đơn buồn bã của Quân khiến trái tim nó thực sự...

Đau!

-Cậu nói như vậy... giống như cậu cũng đang thích một người?

Không biết là lần thứ mấy, sau khi nghe câu hỏi của Tiểu Nhi, Quân tiếp tục thở dài...

-Không hẳn là thích! Mà là... thích đơn phương!

Một idol trong trường cũng có thể đơn phương?

Trong đầu Tiểu Nhi liên tiếp tự hỏi câu hỏi đó, nhưng thực chất, điều mà trái tim nó đang hỏi chính là...

Đã biết yêu rồi sao?

-Tôi sắp đi... -Tiểu Nhi bỗng nói.

-... -Quân không hỏi trực tiếp, mà thông qua ánh mắt.

Tiểu Nhi bỗng thấy lòng trùng xuống, âm thanh không thể phát ra. Nó quyết định không nói nữa.

Bỏ đi! Dù có nói... cũng chẳng giải quyết được gì!

Bởi vì... hai người vốn không liên quan.

-Không có gì đâu!- Nó cần nhẹ môi.

-Ừm...

Một lát sau, Quân đứng lên, nhìn Tiểu Nhi cười nhẹ:

-Về thôi! Khuya quá sẽ lạnh hơn nữa đấy!

Tiểu Nhi giật mình lần nữa. Trong không trung phảng phất cái lạnh của hơi sương, mờ ảo...

Nó chợt nhớ ra Quân chỉ mặc mỗi chiếc sơ mi mỏng, áo khoác ấm đã dành cho nó rồi...

-Được rồi!- Tiểu Nhi đứng dậy, trả lại áo khoác cho Quân. -Tôi về trước! Hôm nay cảm ơn!

Nói rồi nó nhanh chóng bước đi. Vài giọt nước từ hốc mắt rơi lách tách dưới chân, cảm giác lạnh giá lan ra khắp cơ thể...

Quân đứng yên đó nhìn chiếc áo khoác còn sót lại hơi ẩm cùng hương bị thanh thanh dễ chịu đó, cười buồn...

Đêm đen bao phủ, không gian yên tĩnh hẳn, chỉ còn những tia sáng lấp lánh trên bầu trời.

56. Chương 56: Thành Đôi Rồi

Sáng hôm đó, Tiểu Nhi không đến lớp...

Đồn giã chỉ vài... không muốn, và cái cớ để biện hộ cho lí do “không muốn” chính là bị bệnh.

Chiếc bàn học chỉ còn lại hai người, tuy là bạn thân nhưng không hề nói với nhau câu nào. Không khí xung quanh yên tĩnh đến lạ thường.

-Đạo này chúng nó sao vậy? Có vấn đề gì à?- Khánh ghé sát tai Anh Vân nói nhỏ.

Anh Vân lắc đầu:

-Tôi không rõ! Ngay cả Tiểu Nhi cũng rất lạ lùng.

Khánh liếc qua hai người bạn bên cạnh, chống cằm suy nghĩ.

Trong đầu Anh Vân bỗng hiện lên câu hỏi của Tiểu Nhi vào tối qua: “Mày có biết... cảm giác thích một người là thế nào không?”

Thế nào là thích một người, Anh Vân chưa từng nghĩ đến. Nhưng vào lần bị Tuấn Anh hôn trước đây, Anh Vân bối rối vô cùng vì cảm giác trái tim đập loạn trong lồng ngực. Khi được nghe Tuấn Anh chia sẻ cảm giác với mình, rằng anh đã từng trải qua cảm giác khó hiểu khi ở cạnh một người khác giới mà có thể làm bản thân xao động. Anh không quên được Tiểu Nhi, dù là ba năm hay bao nhiêu, cũng không thể chấp nhận người con gái khác thay thế vị trí của Tiểu Nhi...

... sâu thẳm trong trái tim.

Ngước nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đang chăm chú suy nghĩ bên cạnh, cảm giác bờ môi thoảng qua tia ấm áp, Anh Vân bỗng đỏ mặt.

-Hử? Sao thế?- Cảm giác bên cạnh chăm chú nhìn mình, Khánh nhìn Anh Vân hỏi.

-A! -Anh Vân giật mình. -Không có gì hết!

Gạt bỏ suy nghĩ vừa rồi, Khánh lại cười gian:

-Thế nào là “không có gì hết” ? Là hai má đỏ rực lên như vậy đó hả?

Nóng quá!

Đó là cảm giác của Anh Vân lúc này!

-TA KHÔNG CÓ XẤU HỔ!!!- Anh Vân “vô tình” hét lên.

Vì lớp học đang rất đổi yên tĩnh nên tiếng hét của Anh Vân như “tiếng sấm”, mọi người nhất thời không hện mà cùng quay lại nhìn, kể cả giáo viên bên trên.

-Hai em có việc gì?- Thầy giáo đẩy đẩy gọng kính, nghiêm mặt hắng giọng.

Anh Vân giật nảy mình, khí phách mọi người bỗng “không cánh mà bay”, chỉ có thể cất giọng thật nhỏ:

-Dạ... xích mích nhỏ... với bạn cùng bàn ạ!

Thầy giáo kia là thầy mới dạy môn giáo dục, hôm nay lại là buổi đầu thầy lên lớp, không ngờ có học sinh gây xích mích trong giờ đầu tiên, liền trừng mắt:

-Trong lớp lại có xích mích sao? Các em có biết đang học môn gì không hả? Muốn đập bàn cãi nhau thì ra khỏi lớp cho tôi!

Cả lớp lại cùng rụt cổ. Ông thầy mới này... thật đáng sợ!

Anh Vân nghe câu nói kia thì giận đến đỏ mặt. Làm gì có chuyện buổi đầu lên lớp đã đuổi học sinh như vậy chứ? Hơn nữa chuyện cũng đâu đến nỗi, sao phải dở cái trò nghiêm mặt đó ra? Còn nữa, đúng là có hét lên, nhưng chưa có cãi nhau và đập bàn như ông thầy đó vừa nói cơ mà.

Thế là cô nàng đứng dậy, theo lời thầy giáo thẳng tay đập bàn một tiếng “đốp”, rồi hiên ngang đi thẳng ra ngoài.

Khánh khẽ huýt một tiếng sáo, cho hai tay vào túi quần, cũng đi thẳng ra ngoài không nói một lời.

Cả lớp “ồ” lên một tiếng, ánh mắt dán chặt vào hai bóng người ngoài cửa.

Bên ngoài hơi lạnh, trong không gian bao phủ lớp sương mỏng, tiếng bước chân đều đều vang trên sân trường. Anh Vân biết Khánh đang đi đằng sau mình, “hừ” một tiếng không thêm để ý.

Đằng sau, qua hơi sương ẩm ướt lành lạnh, Khánh lơ mơ nhìn thấy bóng lưng nhỏ của Anh Vân, hình như hơi run lên.

Quả thực Anh Vân đang lạnh. Vừa rồi trong lớp có điều hòa ấm áp nên cởi áo khoác cho dễ viết, nhưng ai ngờ đi ra ngoài nhanh quá nên không có cầm theo áo, trời mùa đông đã lạnh còn có sương như vậy, nói không lạnh quả thực... không được bình thường.

Bước chân theo phản xạ tăng tốc, chẳng mấy chốc Khánh đã đến sát lưng Anh Vân, nhưng không ngờ Anh Vân đội nhiên quay lại.

Chiếc găng tay màu hồng xinh xắn bị rơi, Anh Vân quay lại định nhặt lên cũng đúng lúc Khánh đi đến, vì đó dẫm phải chiếc găng tay, làm nó bị dính một vết dày màu đen xấu xí.

-Cậu quá đáng!!!- Anh Vân hét lên.

Khánh hơi lúng túng nói:

-Không... có! Tôi không cố ý! Tại găng tay của cô bất ngờ rơi, tôi lại đi hơi nhanh nên... vô tình đạp phải nó! Tôi xin lỗi!

Cũng đúng! Anh Vân quay ngoắt đi không nói lời nào, chỉ chà chà hai bàn tay đang lạnh cóng.

Khánh không ngờ mình lại có lúc bối rối như vậy, nhặt chiếc găng tay lên đặt vào túi áo, chạy đến trước mặt Anh Vân.

-Tôi xin lỗi!- Nhìn bàn tay trắng bệch vì lạnh của Anh Vân, Khánh cúi thấp đầu nói.

-No problem!- Anh Vân nói rồi lướt qua.

Cổ tay bị người phía sau túm lấy, Anh Vân quay lại. lập tức từ ngạc nhiên thành sốc hoàn toàn.

Lại... bị hôn rồi!

Không đúng! Là... cưỡng hôn!

Anh Vân mở to mắt nhìn hàng mi bao phủ đôi mắt đối diện kia, đôi môi lạnh cóng cảm thấy thật ấm áp, trái tim được sưởi ấm, đập loạn xạ như đang phấn khích.

Hai tai chợt nóng bừng...

Khánh chậm rãi buông Anh Vân, mở mắt, trong cái nhìn ngạc nhiên của cô nàng mà kéo đi, ấn xuống ghế đá.

Nắm lấy đôi bàn tay lạnh cóng của Anh Vân, Khánh dịu dàng xoa nhẹ, hà hơi, mang lại cảm giác ấm áp, sưởi ấm cho đôi bàn tay đó.

-Cậu...

-Đừng nói gì cả!- Khánh cắt lời Anh Vân. -Để tôi làm em ấm lên!

Liệu Khánh có biết lúc này, không chỉ có đôi môi Anh Vân ấm áp, bàn tay, còn có cả trái tim cũng đang rất ấm!

Mùa đông không hề lạnh!

-Anh Vân!- Khánh một tay vẫn nắm chặt tay Anh Vân, tay còn lại quay người Anh Vân lại đối diện, mỉm cười. -Tôi thích em!

Lớp sương dần tan, lộ ra tia nắng nhạt, hai người đồng thời nhìn rõ khuôn mặt nhau...

Anh Vân bỗng thấy lòng mềm nhũn. Người trước mặt kia thật dịu dàng, ấm áp, làm sao mà trước đây mình lại ghét anh ta thế, thậm chí là “rất” ghét cái mỉm cười của anh ta? Còn bây giờ, trái tim lại vì cái nụ cười kia mà xao động...

Cậu thích tôi, nhưng tôi có thích cậu không?

Cậu làm tôi thấy ấm áp quá, mọi thứ không còn lạnh lẽo vì đôi môi cậu, bàn tay cùng hơi thở của cậu!

Lần này cậu mỉm cười, lại vì vậy mà làm trái tim tôi đập loạn nhịp, mặc dù trước đó tôi giận cậu mà quay người bỏ đi, thậm chí lớn tiếng với cậu!

Mọi việc diễn ra nhanh đến vậy sao?

Như vậy... có phải tôi cũng thích cậu?

...

Tôi thực sự không biết!

Không gian bỗng òa lên, hai người giật mình nhìn xung quanh.

Không biết từ khi nào đã đến giờ giải lao, xung quanh đã tấp nập học sinh reo hò, có người cười típ mắt.

-Anh Khánh lãng mạn quá đi! Còn giúp chị Anh Vân “sưởi ấm” nữa kìa!

-Hai người đẹp đôi quá!

...

Vậy là từ đầu đến cuối vụ tổ tình “không báo trước” này đều đã có khán giả chứng kiến, còn nhận được sự ủng hộ như vậy?

-Cuối cùng hai người cùng thành đôi rồi! Chúc mừng nhé!- Tuấn Anh đi tới vỗ vai Khánh.

-Cám ơn!- Khánh đáp lại, ánh mắt chuyển sang Anh Vân.

Cô nàng bỗng thấy ngượng, liền đứng dậy rồi bỏ chạy thật nhanh, làm mọi người phì cười.

Mấy trăm học sinh xôn xao, cười nói vui vẻ, nhưng có một người từ đầu tới cuối luôn yên lặng...

Chúc mừng cậu, bạn của tôi!

Cậu đã có được tình cảm, nhưng tôi thì...

Chờ đợi không được, bởi vì vị trí mà tình cảm của tôi đặt vào, dường như quá xa vời!

57. Chương 57: Đi

Buổi học kết thúc, Khánh còn định chạy tới cạnh Anh Vân nhưng cô nàng đã nhanh chóng chuồn trước.

-Thiệt tình! Lại ngại rồi!- Khánh cười lắc đầu.

Quân lúc này còn đang chậm rãi thu dọn sách vở, nhét vào ba lô rồi bước ra ngoài. Tuấn Anh đứng ở cửa lớp, thấy Quân ra liền nói:

-Mình nói chuyện chút đi!

Quân thở dài một hơi, rồi gật đầu.

Gió thổi qua, mái tóc Quân rung lên nhẹ nhẹ. Ngước mắt lên mới nhận ra, lá trên cành gần như đã rụng cả, chỉ còn cành khẳng khiu, khô khốc.

-Làm gì mà lâu thế hả? Tao đứng chờ tụi mày này giờ mỗi muốn gây chân luôn rồi đó!- Khánh đặt tay vào túi quần, thấy hai người đi tới liền giở giọng quở trách.

-Về trước đi! Tụi này còn có việc!- Tuấn Anh hất cằm.

-Hả?- Khánh há hốc miệng: -Tụi bay định bỏ thằng bạn thân này mà đi chơi với nhau hả? Tao không về!

Thở dài, Tuấn Anh nói:

-Về đi! Nhân tiện tìm cách hẹn hò với Anh Vân luôn! Nó vẫn chưa có đồng ý làm bạn gái cậu đâu nhé!

- ...

Hai người không ai để ý nữa, trực tiếp đi qua Khánh.

Đến một quán café nhỏ, Quân khẽ mỉm cười nhìn cái tên “Forget & Remember”. Hai người chọn một vị trí cạnh cửa sổ, nơi này đặc biệt yên tĩnh, có thể nhìn ra con đường rộng lớn đằng kia, đồng thời cùng gọi café đắng.

-Nói đi! Có chuyện gì?- Quân nhìn thẳng Tuấn Anh, hỏi.

Tuấn Anh im lặng, cho đến khi người phục vụ mang tới hai ly café, khói trắng với café đen mang tới cảm giác trầm buồn, cũng nhất thời không muốn nói câu gì, chìm trong yên lặng.

Quân thấy vậy cũng yên lặng, nhấp ngụm café, đúng là hơi đắng...

Một hồi lâu sau, Tuấn Anh mới chậm rãi lên tiếng:

-Cậu thích Tiểu Nhi, vậy tại sao không thổ lộ trước mặt nó?

-Vì sao phải thổ lộ, trong khi vốn dĩ sẽ không có kết quả?- Quân thản nhiên đáp.

-Rốt cuộc cậu là thế nào??? Vì sao nghĩ giữa hai người sẽ không có kết quả???- Tuấn Anh tức giận đập mạnh bàn một cái, hai ly café nhất thời cùng dịch chuyển, vài giọt café bắn qua miệng cốc.

Quân ngược lại đập mạnh hơn, giọng nói không thể hiện sự tức giận, mà là bất lực:

-Cậu hỏi tôi vì sao nghĩ như vậy ư? Cậu nghĩ rằng tôi không biết chân trọng tình cảm của bản thân sao?

Tuấn Anh im lặng, Quân tiếp tục nói, ánh mắt hướng ra bầu trời bên ngoài cửa sổ:

-Cậu có thực sự hiểu không? Khi tôi phát hiện bản thân thích một người, lại chính là lúc nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của bạn thân tôi, khi ở cạnh người tôi thích! Tôi đã nói rồi, có lẽ hai người mới thực sự là của nhau, bản thân tôi chỉ là người ngoài, vô tình xuất hiện ở khoảng cách giữa hai người! Biết đâu chừng... sự xuất hiện của tôi sẽ xóa đi khoảng cách đó, và hai người có thể đối mặt với tình cảm thật của chính mình?

-Cậu sai rồi! Tôi và Tiểu Nhi... vĩnh viễn có khoảng cách!

Trời bắt đầu đổ mưa rào rào...

Hạt mưa rơi trên những nụ hoa bên đường, vương trên cánh hoa giống từng hạt sương long lanh. Anh Vân vội vã che đầu chạy trên con đường lớn, bộ đồng phục bị ướt mất một mảng vì không có chỗ trú mưa.

-Aaa!

Nước mưa làm đường trơn, khiến Anh Vân ngã xuống, đồng thời la lên một tiếng. Đầu gối có cảm giác nhói đau, Anh Vân cúi xuống nhìn, phát hiện quần bò bị rách một mảng di cọ xát với bê tông, còn phần đùi gối trắng nõn bị lộ ra xước lổn, máu đang dần ứa ra...

-Đau quá!- Anh Vân không đứng dậy được, ngồi dưới trời mưa nhẩn nhó, để mặc cho những hạt mưa xối xuống đầu, xuống mặt mình.

Bỗng nước mưa không còn hắt xuống nữa, một giọng nói nghịch ngợm vang lên:

-Hắn là luôn quên mang theo ô nhỉ?- Khánh đưa chiếc ô màu xanh nhạt đến che cho Anh Vân, làm bản thân bị ướt.

Anh Vân ngạc nhiên ngước lên, hỏi:

-Sao cậu ở đây?

-Tình cờ đi ngang qua thôi!- Khánh liếc qua đầu gối bị thương của Anh Vân: -Nhân đây, tại hạ xin mạn phép làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần, công Anh Vân cô nương đây về được không ạ?

-Hứ!- Anh Vân tru môi, quay mặt đi.

Dù cô nàng này có quay đi, Khánh vẫn nhìn rõ cái mỉm cười cùng hai gò má đỏ ửng kia. Khánh cười tủm tỉm, cô nàng này biết xấu hổ rồi đấy!

Khánh dùng khăn tay sạch xử lí qua vết thương của Anh Vân trước, rồi công cô nàng bước trên đường.

Dưới mưa, hình ảnh chàng trai công một cô gái bước đi giống như một bức tranh đẹp, có vài người đi qua cũng phải ngoái đầu nhìn lại. Anh Vân trên lưng Khánh, tay cầm ô che cho cả hai, mặc dù vẫn bị dính chút nước mưa nhưng cô nàng cứ cười tủm tỉm suốt, đầu gối dường như đã dần hết đau.

-Vây... tôi đã đủ tiêu chuẩn làm bạn trai em rồi chứ?- Khánh bất chợt hỏi.

Anh Vân hơi giật mình, cười nhẹ không trả lời, rồi tựa đầu vào lưng Khánh.

Một lát sau đã tới trước cổng nhà Tiểu Nhi, Khánh thả Anh Vân xuống, nhưng trước đó còn hỏi thăm tình hình vết thương của cô nàng trước, để xác thực xem cô nàng có đứng được không.

Anh Vân định mở cổng thì bỗng ngoái lại, thấy Khánh vẫn đứng yên đó cầm ô nhìn mình, trong lòng bỗng thấy thật hạnh phúc. Suy nghĩ một lát, Anh Vân bước tới trước mặt Khánh, kiễng chân, đặt lên môi Khánh một nụ hôn nhẹ.

Chỉ là lướt qua, rất nhẹ, rất nhanh, nhưng cũng rất ngọt ngào...

Chiếc ô trong tay rơi xuống, cả người Khánh trực tiếp hứng nước mưa.

-Cám ơn em rất nhiều!- Khánh vui mừng, cười tươi rồi nhìn Anh Vân xấu hổ chạy thật nhanh qua cánh cổng.

Xác nhận chính thức có bạn gái! ^__^

Anh Vân vui vẻ vào nhà thì cảm giác vui vẻ ấy chợt tan biến, bởi lẽ Tiểu Nhi đang ngồi trên sofa, căn phòng hơi tối vì trời mưa lại không bật đèn, đôi mắt thần thờ mà chán nản hiện lên mờ mờ, bên cạnh còn có chiếc vali lớn...

-M... mày làm gì vậy?- Anh Vân hỏi nhỏ, giọng run run.

Tiểu Nhi nghe giọng của bạn liền đứng dậy, nói:

-Chuẩn bị đi Mỹ! Sáng mai sẽ có chuyến bay, tao đặt vé sẵn rồi, chúng ta cùng đi!

-Sao... gấp quá vậy? Mà mai mới đi, mà chuẩn bị đồ sớm vậy làm gì?

-Để sẵn đồ thôi! Mà mà sao thế?

Anh Vân cúi đầu nói nhỏ:

-Đừng... đi!

Cảm thấy ánh mắt sắc bén đang nhắm thẳng mình, Anh Vân vội ngóc đầu, nói:

-Tao... có lí do! Tao không muốn xa mà, nhưng thực sự tao cũng không muốn đi!

-Vì sao?- Tiểu Nhi thản nhiên hỏi làm Anh Vân bất giác rùng mình.

Anh Vân nuốt nước bọt, kéo Tiểu Nhi xuống sofa rồi chậm rãi kể lại mọi việc ở trường hôm nay, bao gồm cả việc Anh Vân đã “có” bạn trai.

Từ đầu tới cuối, Tiểu Nhi chỉ yên lặng lắng nghe không nói một lời, thi thoảng đôi môi khẽ nhếch lên...

Mưa tạnh, đêm xuống...

Cạch!

Tiếng động nhỏ vang lên, Anh Vân khẽ xoay người, tiếp tục giấc ngủ...

...

-AAA!!!- Anh Vân hét lên.

Anh Phong nghe tiếng hét liền từ dưới nhà chạy vội lên, chỉ thấy Anh Vân nước mắt dàn giụa, bàn tay cầm một mảnh giấy nhỏ run run. Anh đi tới, nghi hoặc cầm mảnh giấy lên.

“Không phải lo lắng, vì không phải sẽ không gặp lại!

Hạnh phúc của mà quan trọng hơn, vì vậy nên nắm chặt nó!

Nhớ thì sang chơi với tao nhé! Đồ mèo lười!”

-Nó đi rồi sao?- Anh Phong hỏi lại.

-Hôm qua em kể việc có bạn trai cho nó, có thể nó không muốn em bỏ hạnh phúc để đi cùng nó nên nửa đêm trốn đi trước rồi!

Trong đầu anh Phong chợt nghĩ: “Bà chằn này mà cũng có bạn trai?”. Nhưng giờ không phải lúc kích nhau, anh Phong hỏi:

-Mấy giờ nó bay? Ít nhất anh cũng đến tiễn nó?!

Anh Vân nhìn đồng hồ, nếu là chuyến bay sớm, chỉ còn nửa giờ nữa! Không hiểu sao càng nhìn càng thấy Tiểu Nhi càng xa cách, tựa như không thể gặp lại được...

-Anh ra sân bay đây! Em đi chung chứ?- Anh Phong hỏi tiếp.

-Anh đi trước đi!- Anh Vân lắc đầu: -Em sẽ đi sau!

Anh Phong đi rồi, đầu Anh Vân chợt nghĩ đến một người, liền cầm điện thoại gọi.

Quân nằm trên giường, mệt mỏi suy nghĩ lại lời nói của Tuấn Anh hôm qua:

-Cậu sai rồi! Tôi và Tiểu Nhi... vĩnh viễn có khoảng cách!

-Vì sao?

-Người Tiểu Nhi thích không phải tôi! Thời gian này, người duy nhất nó để ý, cũng là người duy nhất khiến nó khóc, chính là...

Reng!- Chuông điện thoại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Quân.

-Alo! Sao gọi tôi?- Nhìn số điện thoại hiện lên màn hình mà choáng. Người cô nhóc này nên gọi tới là Khánh mới đúng chứ! Lộn số chắc?

-Ra sân bay được không? Tiểu Nhi sắp qua Mỹ, nhưng tôi có cảm giác sợ lắm! Ngộ nhớ nó...

Quân không kịp nghe hết câu nói của Anh Vân, mà tắt máy chạy thật nhanh ra ngoài...

Đi sao?

58. Chương 58: Lo Lắng

Quân chạy ra ngoài, trong đầu bao phủ bởi suy nghĩ: “Vì sao nó phải đi?”

Con nhóc này đúng là không bình thường! Vừa mới hôm trước còn ở đó ngắm cảnh, vậy mà hôm nay tự dưng nổi hứng muốn ra nước ngoài.

Nhưng điều làm Quân khó hiểu nhất, chính là vì sao Anh Vân phải lo lắng đến vậy, còn nói sợ...? Con nhóc kia có lẽ đã ra nước ngoài nhiều lần rồi, còn phải sợ điều gì?

“Ngộ nhớ nó...”

Quân lắc mạnh đầu, muốn không suy nghĩ thêm gì nữa. Rõ ràng loại bỏ vấn đề này, nhưng lại tiếp tục còn một vấn đề khác nảy sinh.

Tiểu Nhi đi, không thể có chuyện Anh Vân không biết!

Nắng sớm yếu ớt như không mang hơi ấm, lơ mơ trong màn sương trắng mỏng. Có lẽ mọi người đều ngại cái lạnh, trên con đường rộng gần như không bóng người qua lại. Nổi bật nhất lại chính là cái bóng người màu tối trải trên mặt đất, trên đỉnh đầu là cái bóng của cành cây như những bàn tay với lấy con người bên dưới, thê lương vô cùng.

-Lạnh thế?- Tiếng nói về không vui nhưng có chút tinh nghịch vang lên.

Tiểu Nhi ngồi trên ghế, ôm vai, tru cái môi nhỏ nhắn lên, than một tiếng.

Nói rồi nó liếc qua chiếc va li bên cạnh, thở dài...

Trong bàn tay trái đang ôm vai của nó là vé bay, nhưng là hai tấm. Đúng là cái gì cũng có thể thay đổi, thậm chí là rất nhanh. Chỉ sau một buổi sáng, bạn thân và tốt nhất của nó đã có bạn trai rồi, và nó cũng không thể ép bạn của mình bỏ đi hạnh phúc để đi cùng nó ra nước ngoài.

Nói vậy thôi, chứ thực ra nó đã biết chuyện này trước khi Anh Vân kể.

Hôm đó, qua cửa sổ tầng ba, cũng qua một màn mưa, nó lơ mơ thấy một hình bóng rất đẹp đang tiến lại gần nhà. Cùng lúc đó, bên cạnh nó cũng là chiếc va li và hai tấm vé bay. Nó đã nghĩ ngày mai sẽ sang Mỹ cùng Anh Vân, ở bên đó một thời gian, và tâm trạng vui lên hẳn. Nhưng cái bóng đáng đẹp để trong mưa đó đã làm nụ cười của nó... ngưng lại trên môi.

Khánh đang công Anh Vân!

Không khó để nó nhìn ra vết thương ở chân Anh Vân, nhưng điều làm nó không thể tin nổi chính là cô nàng chịu để Khánh công như vậy. Nó nhớ lại một ngày trước đây, cô nàng nói cô lẽ thích anh chàng kia rồi, nhưng nó thì cho rằng con bạn này hồ đồ rồi. Hai người gặp nhau là cãi nhau, không cãi thì lại trêu nhau rồi đuổi nhau chạy khắp trường.

Nhưng cũng thật giống nó và... “ai đó”!

Cho tới khi nghe chính miệng Anh Vân nói nó mới thực sự tin rằng cô nàng này đã có người mình thích rồi.

Nó không ngủ được, nên sau khi suy nghĩ, nó quyết định đi một mình thôi. Bởi lẽ bạn nó hạnh phúc, nó cũng vui.

Biết rằng nếu để Anh Vân biết nó nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ từ bỏ để cùng đi với nó. Nó thậm chí nghĩ đến là rắc rối, đúng là yêu cái là rối tung hết cả lên.

Thế là nó viết vài chữ lên giấy rồi để lại. Ấy là nó bắt chước trên TV chứ nó có hiểu vài chữ ấy sẽ khiến mọi người lo lắng, ngay cả câu từ trong đó nó cũng phải mất chút thời gian lên mạng tham khảo.

Nghĩ tới đây lại thấy buồn cười, nó cũng theo bản năng bật cười thành tiếng.

-Ui da!

Trên đầu có cảm giác hơi nhói đau, nó day day đầu, rồi ngẩng đầu lên nhìn.

Hóa ra là cái cành cây nhọn bị gió thổi làm mắc vào tóc nó. Đau chết đi được!

Nó vươn tay, bẻ lấy cái cành nhỏ khô đã trụ lá, lại thấy buồn buồn...

Cành cây nhỏ nằm trong bàn tay nó, sần sần, ẩm đậm không có lấy một chút sức sống...

Tiểu Nhi thở dài thêm một tiếng, sương cũng tan dần rồi nó mới nhớ này giờ ngồi đầm sương như vậy, khéo lại rụng hết cả tóc! Nó rút điện thoại, nhanh chóng gửi tin nhắn cho ai đó.

Ở sân bay...

Anh Phong chạy đi chạy lại, trán rịn đầy mồ hôi. Đôi chân cũng có cảm giác tê tê, anh thực sự rất lo.

Chuyến bay sang Mỹ đã cất cánh, anh không đến kịp, nhưng vừa rồi anh cố gắng thuyết phục cô nhân viên cho danh sách hành khách bay mà không được, nhưng cô lại chắc chắn rằng không hành khách nào tên Trần Nguyễn Tiểu Nhi.

-Cô có chắc chắn không?- Anh nhìn cô nhân viên hỏi gấp gáp.

-Tôi chắc chắn!

-Cô cho tôi mượn danh sách, tôi muốn tự mình tra!

Cô nhân viên trừng mắt:

-Chúng tôi không thể tùy tiện để người khác xem thông tin hành khách! Tôi đã giúp anh tra hành khách tên Tiểu Nhi là quá đáng lắm rồi!

Anh Phong ngao ngán quay người bước ra.

-Anh Phong!

Anh Vân hốt hải chạy tới. Vừa rồi mãi mới có xe, đã quá giờ bay của Tiểu Nhi mất rồi.

-Trời ơi! Không kịp mất rồi!!!

-Vân!- Anh Phong gọi: -Tiểu Nhi... không hề có trong danh sách những người sang Mỹ hôm nay! Nhân viên đã giúp anh tìm tên nó trong danh sách, và khẳng định không có tên của nó!

-Anh nói sao???

Anh Phong hít sâu một hơi, cảm giác bất lực lo lắng chiếm lấy cả người.

-Tiểu Nhi... không đi, có lẽ nó nói dối!

Đầu Anh Vân choáng váng...

Tiểu Nhi không đi, nhưng lại để lại thư cho mọi người, rồi đi bí mật, mang theo hành lý... Như vậy là sao? Rốt cuộc con nhóc đang ghét đó đang nghĩ gì?

Cùng lúc này, Quân từ ngoài chạy nhanh vào trong.

-Anh Vân! Mượn rồi hả?

Anh Vân yên lặng, lắc nhẹ đầu. Quân từ đó, mơ hồ hiểu ra.

-Cuối cùng vẫn là đi!- Quân nhắm mắt nói.

Cả ba cùng im lặng, anh Phong cũng chẳng mở lời hỏi sự xuất hiện của Quân. Điều anh lo bây giờ là em gái anh. Nó không đi Mỹ thì đi đâu?

-Quân! Vân! Anh Phong!- Phía sau truyền lại một tiếng gọi.

Cả ba người quay lại, là Tuấn Anh!

Anh vội vã chạy đến bên ba người, vội vã mở miệng trước:

-Hôm qua Tiểu Nhi có chat với em trên facebook, nó nói hôm nay nó sẽ đi rồi! Nhưng đột nhiên hồi nãy em nhận được tin nhắn từ nó!- Tuấn Anh rút điện thoại ra: -Nó nói có lẽ sẽ không sang Mỹ nữa, sợ rằng lừa mọi người rồi!

Anh Phong giật lấy điện thoại, đọc tin nhắn trong đó...

“Chắc tao đổi điểm đến, không sang Mỹ nữa đâu! Đừng giận tao nhé, vì tội lừa mọi người!”

-Có lẽ người nhận là Anh Vân! Nhưng lại gửi nhầm qua cho em! Nó không nói rõ nó sẽ đi đâu nữa!- Tuấn Anh lo lắng nói.

Anh Vân bỗng bật khóc...

Quân liếc nhìn xung quanh, nói:

-Có lẽ cô ấy chưa đi đâu cả! Chúng ta càng không thể tra danh sách hành khách có chuyến bay hôm nay! Vừa rồi chỉ là chuyến bay đầu tiên, không có cô ấy nên mọi người mau đi tìm, nếu cô ấy nhất định ra nước ngoài, sẽ xuất hiện ở đây!

Ba người kia liếc nhau một cái, rồi gật đầu chạy đi.

Trong lòng có cảm giác bất an... Quân nhú mào, chẳng lẽ sắp có chuyện gì xảy ra?

Làm ơn... đừng để bất cứ ai xảy ra chuyện gì!

59. Chương 59: Tai Nạn

Khi đi ngang qua trước cửa sân bay, Quân chợt nhớ tới cái ngày đầu tiên đó, khi mà hai người gặp nhau...

Một cô nhóc ngang bướng, giỏi cãi nhau đến vậy, lại cản trở việc của Quân trước mặt bao nhiêu người như vậy, đến cả một chút “kiềm chế” cũng không có được! Nếu không phải vì gấp, có lẽ Quân đây cũng sẽ ở lại, đối mặt với nó một trận cho ra trò!

Ai ngờ sau này còn có cơ hội gặp lại, rồi cứ ghét nhau đến thế? Càng không ngờ hơn nữa, giờ đây, anh chàng lại có... tình cảm với người đáng ghét nhất trên đời – cũng chính là nó!

Tình đầu đã vậy còn không có hồi âm...

Quân cười cười, lắc đầu bước đi!

Không lâu sau, Quân tình cờ quay đầu lại, lọt vào tầm mắt Quân chính là cái bóng dáng nhỏ bé mà đang thoăn thoắt bước đi! Chẳng phải nó thì là ai?

Tiểu Nhi vừa chạy vừa thở dốc, cứ quanh quẩn mãi một chỗ suýt nữa thì muộn chuyến bay sang Nhật của nó!

Hồi đầu nó cũng muốn sang Mỹ với mẹ, nhưng thực sự lại không thể được! Trong thời gian này nó bối rối nhiều chuyện, cũng muốn được yên tĩnh một chút, và theo dự định, nó sẽ thông báo với mẹ trước rồi sau mới nói cho Anh Vân và anh Phong.

Không biết lí do vì sao, khi đi qua cửa sân bay, Tiểu Nhi cũng dừng chân lại...

Lần đầu tiên nó gặp “tên kia”, cũng chính là ở đây!

Nó đến sân bay không ít lần, nhưng khi đó lại là lần đầu tiên nó cư xử “có chút” thô lỗ trước mặt nhiều người đến thế! Cãi nhau đã đành, vốn dĩ nó không ngờ tên đó lại nói nó không phải con gái! Nó tuy không nữ tính thật, nhưng về giới tính thì... vốn không cần nghi ngờ!

Có lẽ ấn tượng nhất vẫn là cái câu nói cuối cùng của nó ngày hôm ấy...

“TÊN KIA!!! MI ĐI CHẾT ĐI!!!”

Phải không nhỉ? Nhưng không hiểu sao giờ nói lại, nó thấy buồn cười quá!

Gia Cát Tiểu Nhi của ngày trước đó đâu rồi? Vì sao bây giờ nó chỉ có thấy một Trần Nguyễn Tiểu Nhi bình thường, bơ phờ, thậm chí còn... từ bỏ?

Không phải nó chưa từng nghĩ tới khả năng nó đã... thích tên đó, mà là nó không dám tin!

Bởi vì tình cảm ấy đến quá nhanh, không báo trước, nó không có sự chuẩn bị. Trước đây từng bị tổn thương bởi Tuấn Anh, nó vẫn không có cách nào ghét anh được, hẳn là một phần do vốn dĩ nó cũng có tình cảm... anh em với anh. Còn với tên kia, ngay từ đầu, cảm giác của nó với Quân chỉ là vô – cùng – ghét! Bây giờ bảo nó thích hẳn trong tích tắc, làm sao nó tin được?

-Này! Tiểu Nhi!!!- Quân nắm chặt tay rồi theo hướng Tiểu Nhi hét lớn.

Tiểu Nhi đang thẩn thờ nhìn, nghe tiếng gọi chợt giật mình ngẩng đầu nhìn theo hướng giọng nói, chợt thất thần...

Chẳng phải là người... nó đang nghĩ đến sao?

Quân!

Tim nó vô tình đập mạnh như muốn rút khỏi lồng ngực.

-Cô muốn đi đâu???- Quân chỉ tay vào Tiểu Nhi, đôi chân bắt đầu di chuyển.

Từng bước chậm chậm, rồi thành chạy nhanh.

Cũng là lúc, Tiểu Nhi quay đầu bỏ chạy...

Nó nhìn đồng hồ, năm phút nữa mới bắt đầu lên máy bay, vì vậy đành liều mạng chạy ra khỏi cửa sân bay.

-Tiểu Nhi!!! Cô mau đứng lại đó!- Quân đuổi theo đằng sau không ngừng hét lớn.

-Tôi không dừng lại!- Tiểu Nhi ngoái đầu nhìn Quân nói.

Không biết ông trời cố ý giúp Quân hay cố tình hại Tiểu Nhi, đúng lúc nó quay đầu lại liền không chú ý tới bậc thềm phía trước. Nó trượt chân, nhào mạnh xuống ba bậc thang.

-Ui da... -Tiểu Nhi ôm cái đầu gối đang đau muốn tự sát.

Quân chạy tới, quỳ xuống bên Tiểu Nhi, nhẹ giọng hỏi:

-Có sao không?

Thấy Quân nhẹ giọng quan tâm, Tiểu Nhi bỗng có cảm giác khác lạ quá! Nhưng cảm giác đó nảy lên không bao lâu liền ngay lập tức vì một câu nói của Quân đập tắt:

-Chơi ngu! Ai kêu gọi không dừng lại?! Đã vậy còn chú ý đằng sau không nhìn đằng trước! Cứ thế có ngày chết lòi tim!

Tiểu Nhi trừng mắt, không thèm để ý đến cái chân đau, quát:

-Đồ khùng! Quan tâm hay cố ý bới móc, châm chọc tôi thế hả? Nếu cậu vui như vậy thì cười đi, cười nhiều vào, chết vì cười luôn đi!!!- Vừa nói nó vừa đấm huỳnh huých vào ngực Quân.

-A!- Quân khề khề một tiếng, lập tức túm lấy cái tay đang đấm mình kia: -Cô rốt cuộc là con gái hay con gì thế hả? Đấm kiểu gì mà đau quá?! Cô từng tham gia giải UFC luôn rồi đó hả?

-Tôi là con gái và tôi không có tham gia giải với đấu gì đó cả!

Sau câu nói đó, cả hai nhất thời im lặng...

Không biết bao lâu sau, Tiểu Nhi chợt nhớ ra gì đó, vội đứng dậy chạy khắp khiêng:

-Thôi chết! Lỡ mất chuyến bay rồi!

Quân nhanh chóng túm lấy tay Tiểu Nhi:

-Cô muốn đi đâu? Chắc chắn không phải qua Mỹ!

-Tôi đi đâu mặc tôi! Cậu không phải quan tâm!

Bỗng dưng cảm thấy... bất an!

Không phải chỉ một người có cảm giác đó, mà là cả hai cùng thấy tim hơi trùng xuống, trong lòng có một nỗi lo khó giải...

-Cô ở lại! Không được đi đâu cả!- Quân đánh giọng.

-Anh không có quyền cản tôi! Tôi phải đi... anh mau buông tay ra!!!

Gió lạnh thổi qua cả hai, dù đang đứng sát nhau nhưng vẫn có cảm giác thật xa cách!

Quân không buông tay, Tiểu Nhi càng không chịu khuất phục. Mắt đối mắt, lời đối lời. Đôi khi, cùng quá cứng đầu, sẽ chẳng có cái kết đẹp.

Tiểu Nhi giằng mạnh tay, khê cắn môi. Khi thoát khỏi cánh tay của Quân, nó gắng sức, đè nén cơn đau ở chân mà không biết, máu đỏ đang thấm qua đầu gối nó, chạy thật nhanh sang bên kia đường.

Chân của nó... rất đau...

Từ xa, tiếng còi xe vang tới inh ỏi, không khó nhận ra một chiếc xe thể thao đang lao nhanh về phía người con gái dưới lòng đường – cũng chính là Tiểu Nhi. Nó ngỡ ngác nhìn chiếc xe không kịp phanh đang lao về phía mình thật gần, đôi chân đau buốt đó đang khóa nó lại, không cho phép nó bỏ chạy.

Là kết thúc rồi?

Nó chậm chậm nhắm mắt, nhưng đôi môi khê cười...

...

RẦM!!!

Tiếng động chạm vang lên thật ghê tai, nhưng Tiểu Nhi không cảm thấy đau. Một thứ chất lỏng âm ẩm chạy trên gò má, dưới cổ, và cả cánh tay nó. Nó vội vàng mở mắt, nó đang nằm cạnh một người...

Mà đầu người đó... đang chảy máu. Máu của người đó... lại chảy trên người nó!

-Quân!!!- Tiểu Nhi vội hét lên rồi nhào tới ôm lấy Quân.

Người lái xe vội vã xuống nhìn tình hình, rồi lại gọi cấp cứu, về mặt sưng sờ sờ hãi nhìn hai người trước mặt.

-Cậu... có sao không?- Người đó run rẩy.

Cả hai không để ý tới người đó, Quân khê rút từ trong túi quần một sợi dây lấp lánh, đưa tới trước mặt Tiểu Nhi...

Sợi dây chuyền có hình mặt trời nhỏ màu xám?

Giống như sợi dây của nó...

-Cậu... sao phải làm như vậy?- Tiểu Nhi hoảng sợ vô cùng, bật khóc nức nở.

Lại nhìn sợi dây chuyền trong tay Quân, nghe từng tiếng nói yếu ớt:

-Có giống sợi dây của em không? Là... tôi tự tay làm nó, chỉ vì... muốn nó là một cặp với em!

Tiểu Nhi sưng người, lặp lại câu vừa rồi, nhưng lần này là hét lớn:

-Sao phải làm như vậy chứ???

Câu trả lời rất nhỏ, nhưng chân thành tới mức dù có nhỏ nữa, Tiểu Nhi vẫn nghe thấy:

-Anh... Yêu...

Cuối cùng, vẫn là chữ cuối cùng, nó không nghe thấy!

60. Chương 60: Em Thừa Nhận

Khi Khánh hốt hải chạy tới bệnh viện thì mọi người cũng đã đầy đủ ở ngoài phòng cấp cứu. Mẹ của Quân đang đứng trước cửa phòng bệnh lau nước mắt, Anh Vân ngồi cạnh Tiểu Nhi đang lặng lẽ ngồi trên hàng ghế, trên người nó đầy những vết máu, khuôn mặt không cảm xúc, chỉ yên lặng khiến người ta thấy lạnh.

-Thằng Quân nó sao rồi?- Khánh bước tới hỏi.

Anh Vân liếc qua Tiểu Nhi, rồi nhìn Khánh lắc đầu.

-Cầu trời phạt cho nó không sao! Cầu trời... -Mẹ của Quân chấp tay, liên tục cầu xin.

Khánh bước tới, ôm lấy vai của bà, an ủi:

-Bác yên tâm đi! Nhất định nó sẽ không sao đâu!

-Mong là vậy!

Một tiếng đồng hồ trôi qua, không gian xung quanh vô cùng tĩnh lặng, mọi người ai nấy nét mặt lo lắng vô cùng, duy chỉ có Tiểu Nhi vẫn lặng lẽ như vậy, từ đầu tới cuối không biểu đạt cảm xúc, không nói một lời.

Không ai biết rằng, trong đầu nó này giờ chưa hề có chút quan tâm gì tới việc Quân có mệnh hệ gì hay không, chỉ đơn giản là... nó nhớ tới hai chữ cuối cùng Quân nói...

Còn có về sau nó chưa được nghe.

Anh Phong cũng ngồi cạnh Tiểu Nhi, đến hôm nay anh mới biết thì ra thằng nhóc đã cứu em gái anh chính là con của bác Huỳnh – bạn thân của mẹ. Tuy anh không biết quan hệ giữa hai đứa có phải chỉ là bạn bè đơn thuần hay không, nhưng anh khẳng định ít nhất thằng nhóc kia có tình cảm với em gái anh.

-Sao lâu vậy rồi vẫn chưa ra nữa?- Khánh bắt đầu sốt ruột, chân tay cũng không yên.

Lời nói ấy khiến bà Huỳnh Ngọc thấy lo lắng. Bà khẽ cắn môi, chấp hai tay, giọng run rẩy, lo lắng vô cùng:

-Cầu trời cho con trai tôi không mệnh hệ gì! Nó có làm sao thì tôi biết sống thế nào?!

Tiểu Nhi đang ngồi liên đứng dậy, bước đến bên cạnh bà Huỳnh Ngọc, hơi cúi đầu nhỏ giọng nói:

-Bác! Cháu... xin lỗi! Cũng chỉ tại cháu...

-Cháu không có lỗi gì!- Bà vỗ vỗ bàn tay nó, cố gắng mỉm cười: -Là thằng Quân này nó vì cháu! Khi nào nó được xuất viện, cháu phải chăm sóc cho nó đấy! Sau này nhớ phải làm con dâu ngoan của bác!

Tiểu Nhi nghe vậy chỉ khẽ gật đầu, mím môi, không nói gì...

...

2 tiếng sau...

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ cùng các y tá cũng bước ra. Mọi người lập tức chạy tới, nắm lấy tay của bác sĩ, không ngừng hỏi tới tấp:

-Bác sĩ, con trai tôi sao rồi? Nó có bị thương nặng lắm không?

-Bạn tôi sao rồi bác sĩ? Nó có bị gì nghiêm trọng không ạ?

Vị bác sĩ tuổi trung niên kéo khẩu trang bịt mặt xuống, gật gù vài cái rồi cất giọng điềm đạm:

-Tạm thời đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng phần đầu bệnh nhân bị tổn thương nên có lẽ chưa thể tỉnh lại được!

Khánh vội hỏi:

-Vậy chừng nào cậu ấy tỉnh? Có... lâu lắm không bác sĩ?

-Ừm... Cái này chúng tôi chưa thể nói trước được! Còn phải chờ xem tình hình bệnh nhân và cố gắng của mọi người! Chúng tôi đã chuyển cậu ấy tới phòng bệnh hồi sức, chờ lát nữa mọi người có thể vào thăm rồi!

-Cám ơn bác sĩ nhiều!- Bà Huỳnh Ngọc lau nước mắt.

Bác sĩ cũng mỉm cười hiền hậu:

-Không có gì! Đó là bổn phận của chúng tôi!

Thời gian trôi qua, không khí cũng bớt phần căng thẳng. Mọi người liên tiếp ra vào phòng bệnh của Quân, giống như rất bận rộn công việc.

Tiểu Nhi vẫn ngồi trên hàng ghế bên ngoài, trên người còn dính máu, tỏa ra mùi tanh nồng nhưng nó vẫn không nhúc nhích. Hành lang bệnh viện rất lạnh, gương mặt xinh xắn hơi tái đi, nó ôm lấy hai vai mím chặt môi.

Bên ngoài gió lạnh ùa vào, vài chiếc lá khô cũng đáp xuống cạnh chân nó, khô khốc lẻ loi. Nó cúi người nhặt lấy một chiếc lá, lại mỉm cười...

-Sao không vào trong đi?- Anh Phong bước tới, khoác lên vai nó chiếc áo khoác của mình.

Tiểu Nhi lắc đầu:

-Em không vào đâu! Hình như không thích hợp lắm! Vội lại... người ngợp toán máu như vậy...

-Thì về nhà tắm rửa, thay đồ đi! Cứ để Anh Vân ở lại đây!- Anh nói quả quyết: -Nó bị thương là vì em, chẳng lẽ sống chết đều bỏ mặc? Về nhà trước đi, có thời gian anh sẽ hỏi em chuyện hôm nay!

Tiểu Nhi ủ rũ đứng dậy, kéo kéo vạt áo, khoe mắt đường như ướt ươn ướt...

-Anh đưa em về!- Anh Phong cũng trầm mặt, ôm lấy hai vai của cô em gái duy nhất này.

Ngồi trong xe, Tiểu Nhi khẽ hạ cửa kính xuống, nhìn cảnh sắc mùa đông bên ngoài. Bầu trời hôm nay màu xám nhạt, đúng màu nó yêu thích, nhưng không hiểu sao lại khiến nó khó chịu đến thế? Cây trong thành phố dường như đã trụi hết lá, cành cây khẳng khiu vì gió khẽ rung động...

-Nhi!- Anh Phong bên cạnh khẽ gọi.

-Sao ạ?- Tiểu Nhi đáp, ánh mắt vẫn chăm chú vào cảnh vật bên ngoài.

-Chuyện hôm nay là sao?- Giọng anh có phần nghiêm nghị: -Vì sao em lừa dối mọi người, thay đổi chuyến bay?

Tiểu Nhi mệt mỏi tựa đầu vào thành ghế, giọng nói có phần mơ hồ:

-Anh đừng hỏi em những vấn đề như vậy nữa, em thực sự không muốn nói đâu ạ!

-Trả lời anh! Ít nhất cũng nói rõ vì sao lại đổi chuyến bay?

Lần này, Tiểu Nhi không trả lời.

Chưa bao giờ nó thấy lạnh thế này, chưa bao giờ nó thấy bất lực thế này. Tất cả đều từ bóng lưng cô đơn buồn bã của Quân trước đây, khiến nó dường như không còn là bản thân nữa. Cũng có thể, linh hồn trong cơ thể nó hiện nay không phải là của nó, mà là của con người trái ngược bản thân nó trong một thế giới nào đó.

Là thế giới song song chẳng...

Thật nực cười!

-Em nói cho anh nghe, lí do là gì? Chắc chắn mẹ cũng chưa biết chuyện này có đúng không? Vì sao tự ý như vậy?

-Em không biết!!!- Tiểu Nhi cũng gắt lên.

Không khí trong xe khá căng thẳng, dường như nhiệt độ cũng giảm hẳn đi. Anh Phong nhìn thẳng phía trước, hai tay xiết chặt vô lăng. Tiểu Nhi mặt lạnh như băng, nhìn chằm chằm ra ngoài.

Một lúc sau, anh Phong nhẹ giọng:

-Vì thằng Quân phải không?

-...

Không có câu trả lời, nhưng thực chất, im lặng mới chính là câu trả lời rõ ràng nhất...

Anh Phong nhìn Tiểu Nhi, khẽ hỏi tiếp:

-Có tình cảm rồi phải không?

Tiểu Nhi kéo vạt áo khoác, nhớ lại đêm bên bờ sông...

Cũng có một bàn tay khác, đặt lên vai nó chiếc áo khoác rất ấm. Ngay cả giọng nói của người đó cũng vô cùng ấm áp, vì nó mà trở nên khàn khàn.

Gió của đêm hôm ấy, có lạnh hơn ngọn gió trong lòng nó bây giờ không?

Vì nó, mà giọng nói ấy phải tạm thời im lặng...

-Em không rõ!- Tiểu Nhi cười buồn: -Nhưng em thừa nhận, việc đổi chuyển bay là vì chuyện của Anh Vân, nhưng... vì cậu ta, mới là lí do chính xác nhất!

61. Chương 61: Nửa Năm Thay Đổi

Sáng sớm, trời không sương, trong xanh lạ thường. Có lẽ nếu không có những cơn gió lạnh đến thấu xương đó, sẽ không ai nhận ra bây giờ là mùa đông. Trong bệnh viện không một tiếng động, thì thoảng mới có tiếng bước chân chạy vội vã.

Cánh cửa phòng bệnh 223 còn khép hờ, le lói ánh đèn ảm áp. Trong phòng có hai người, một nam một nữ, và hoàn cảnh cũng khác nhau.

Người con trai nằm bất động trên giường bệnh, làn da trắng bệch đến đau lòng, trên đầu quấn băng trắng dày và kín. Người con gái ngồi bên giường bệnh, trên tay là chiếc máy ảnh kĩ thuật số, thì thoảng lại hướng người con trai kia, bấm “tách” vài cái.

-Chán quá! Lại qua một đêm rồi!- Giọng nói vẻ hơi tức giận, lại có phần uể oải chán nản vang lên.

Tiểu Nhi gục đầu xuống mép giường, tay phải cầm chiếc máy ảnh buông thõng. Khi nó thở phò phò vài cái, ngược đầu dậy thì người kia vẫn bất động như con rô bốt hết pin, nhưng nó lại không tìm thấy cái bộ sạc pin đâu cả.

Thật khiến người ta tức điên lên mà!

Đã một tuần rồi, không phải là ít ỏi gì, Quân vẫn như vậy, nằm bất động một chỗ. Tiểu Nhi ngày lên lớp học, về rồi tắm rửa thay đồ qua loa rồi lại tới bệnh viện. Quân đến nay gầy đi rất nhiều, lại thêm cái làn da trắng bệch đó... trông giống như một xác chết.

-Chán quá chán quá!!!

Tiểu Nhi không rõ, nó đã lặp lại những lời này bao nhiêu lần rồi?

Và để không nói những từ “chán” đó nữa, nó nghĩ ra trò “chụp hình xác chết”, ngày ngày chụp chụp hình Quân không biết chán, định rằng đợi khi tên quỷ kia tỉnh dậy cho hắn xem, chọc hắn lần nữa tức mà bất tỉnh đi!

-Tốt nhất tỉnh lẹ lẹ đi nếu người yêu cái giường bệnh này đến thế! Tỉnh dậy cho mọi người đỡ lo lắng, sau đó ta sẽ cho người thấy bản thân mình vào vai xác chết, cho người “chết” lần nữa!

Hôm nay là Chủ Nhật, Tiểu Nhi không phải tới trường. Nhưng cái đêm không ngủ vừa rồi khiến hai mắt nó đen xì, sức lực cũng cạn luôn rồi. Nó cứ vậy nhắm mắt lại, dần dần đi vào giấc ngủ.

Tới khi Tiểu Nhi tỉnh lại, bên cạnh đã xuất hiện rất nhiều người. Nó ngơ ngác nhìn mẹ của Quân bước tới, vỗ vai mình:

-Tội cháu quá! Hẳn ở cạnh nó mệt lắm! Cháu cũng nên nghỉ ngơi nhiều, ở đây còn có bác và mọi người!

-Em học được cách chăm sóc người bệnh nhanh nhỉ?- Anh Phong cũng cười: -Nhưng đúng là cách em thể hiện... giống trong phim quá!

Mọi người bật cười, tiếng cười vui vẻ thật sự sau những lo lắng trước đây. Tiểu Nhi bĩu môi, thầm nghĩ, chỉ là nó “chơi” cả đêm không ngủ nên giờ mới chợp mắt chút thôi mà! Đâu phải là chăm sóc ai đó tới kiệt sức,... giống trong các bộ phim bánh xà phòng đâu!

Ít nhất thể loại nó hứng thú, cũng phải có “chút ít” yếu tố hành động gay cấn!

Nó để ý thấy, mọi người đều cười như vậy, nhưng bác Huỳnh Ngọc lại có vẻ buồn bã vô cùng. Nó ôm lấy hai vai bà, cười cười:

-Bác đừng buồn vậy mà bác!

Bà mỉm cười:

-Bác cũng muốn vậy, nhưng thằng Quân nó cứ bất động mãi thế, thực sự muốn không lo lắng cũng không được! Làm mẹ ai cũng vậy, đến khi cháu có con rồi, sẽ hiểu sự lo lắng ấy như thế nào!

-Vâng ạ!- Tiểu Nhi mỉm cười.

Khánh đang đứng cạnh Anh Vân phía sau nghĩ nghĩ gì đó rồi bất ngờ lên tiếng:

-Đúng rồi! Sao dạo này không thấy thằng Tuấn Anh đâu nhỉ? Anh có báo cho cậu ta biết chuyện của Quân, nhưng cả tuần rồi cũng đâu không biết? Hình như còn không đến trường thì phải!

Anh Vân cũng gật đầu:

-Lạ quá!

Tiểu Nhi hơi trầm mặt, quay sang nhìn Quân không nói gì. Về mặt nó khi này không ai nhìn thấy ngoài anh Phong.

Thời gian vẫn vậy trôi qua, mọi hoạt động của Tiểu Nhi dường như đã trở thành một trật tự sắp sẵn, lặp lại như thường. Anh Phong từng nói:

-Em thay đổi cách xưng hô với thằng nhóc đó đi, cứ ta với người chẳng khác gì kẻ thù của nhau cả! Nhưng mà... không thể tin em gái anh thay đổi nhanh đến vậy, từ một con nhóc “điên khùng” thành một con người bình thường mà không cần thuốc điều trị!

-Ý anh muốn nói sao?- Nó lờm cho ông anh đang huyền thuyên một tràng dài kia.

-Không có gì nhưng quả thực anh rất mừng! Vì em lớn rồi, không thể luôn luôn như trẻ con được! Phải cảm ơn thằng nhóc kia nhiều lắm!- Anh nói rồi nhìn Quân trên giường bệnh: -Còn một điều em chưa nhận ra, cũng phải nhanh chóng suy nghĩ đi! Anh cũng tin thằng nhóc này sẽ mau tỉnh dậy thôi!

Nói xong nhưng điều này, anh tự cảm thấy mình thật tuyệt vời, giống như thượng đế tỏa ánh hào quang, soi sáng con đường phía trước cho những kẻ tối tăm lạc lối :v

Nhưng anh nào biết, cô em gái “đang” lớn kia của mình sau khi nghe những lời đó, cộng thêm việc nhìn cái vẻ mặt của anh bây giờ chỉ có suy nghĩ gồm hai chữ: “dở hơi”.

Có phải thứ tốt nhất để khiến đầu óc một con người có thể thông suốt điều gì đó từng rất băn khoăn chính là thời gian? Vì sao lại như vậy? Con người trưởng thành từng ngày, suy nghĩ cũng sẽ trưởng thành hơn, và quan trọng, điều gọi là “tình yêu” cũng sẽ dần nảy mầm, khi mà bên cạnh bạn có một người khác, khiến trái tim bạn rung động.

Mùa hè, không khí trong lành cùng tiếng chim hót líu lo và cái khí nóng hơi khó chịu. Tiểu Nhi mỉm cười nhẹ, đôi chân rảo bước trên con đường, trên tay là chiếc túi xách nhỏ. Tuy miệng mỉm cười như vậy, nhưng trong lòng nó còn có gì đó buồn man mác.

Phòng bệnh 223 vẫn vậy, người nằm trong đó vẫn không có gì thay đổi. Gần sáu tháng nằm yên bất động, bỏ ngoài tai những tiếng nước nở của mẹ, những lời cầu mong của bạn bè họ hàng xung quanh. Trong thời gian này, mẹ của Tiểu Nhi cũng trở về thăm Quân mấy lần, còn có cả ông Nguyễn Vũ Quang – bố của Quân. Ông là người có dáng vẻ chất phác, nói chuyện dễ mến, thấy con trai như vậy chỉ có thể lắc đầu, nói với mọi người phải cố gắng, an tâm hơn nữa, vì chắc chắn, con trai ông sẽ sớm tỉnh dậy.

Vậy mà đã sáu tháng rồi...

Đây là cái “sớm” đó sao?

Nhưng cũng trong thời gian này, nói chính xác là suốt sáu tháng đó, Tuấn Anh chưa bao giờ xuất hiện cả...

Tiểu Nhi mở cánh cửa phòng, bên trong yên tĩnh vô cùng. Ngồi bên mép giường, nó mở túi, lấy ra một xấp giấy, trong đó là tấm bằng cấp tốt nghiệp cấp ba.

-Nhìn đi tên kia! Ta đã tốt nghiệp rồi đó! Mi mà không mau tỉnh dậy nhanh, sẽ lưu ban thật đó! Như vậy... coi như là đàn em của ta...

Tự nó nói vậy thôi, tấm bằng tốt nghiệp trước mặt người đang ngủ kia dường như chỉ làm nền.

-Lần này mi chơi lì quá!- Tiểu Nhi trầm giọng: -Câu cuối cùng mi nói với ta trước đây đó... ta còn chưa nghe hết mà!

Nó dường như đang nổi cáu, cũng không hiểu lí do vì sao. Trong lễ tốt nghiệp, bạn bè rủ nhau đi vui chơi thác loạn, nó từ chối. Vì sao nhỉ? Nó thích ồn ào, thích náo nhiệt, thích đùa nghịch như vậy, vì có gì mà phải bỏ cái thích đó đến nơi bệnh viện này?

-Biết không hả, bác Ngọc đã rất lo lắng đó! Bác gầy đi rất nhiều, ngày ngày tới chùa cầu phật cho người mau chóng tỉnh dậy! Khánh và Anh Vân tình cảm tốt lắm, cũng là thường xuyên chí chóe lẫn nhau, là ta can giúp đó!- Nói tới đây, Tiểu Nhi lại mỉm cười: -Ta cũng đã có dự định cho tương lai, trường Đại học ta sẽ thi là... Mà không nói đâu! Tỉnh dậy người sẽ rõ!

Nó cứ ngồi đó, thời gian qua nhanh cũng tới trưa. Anh Phong từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, cười:

-Chúc mừng em gái tốt nghiệp! Sao không đi chơi với bạn bè?

Tiểu Nhi đứng dậy cười:

-Em có cảm giác không muốn! Để Anh Vân đi cùng Khánh được rồi!

Anh Phong nghe vậy cười cười không nói gì.

-Bác Ngọc có tới không anh?- Tiểu Nhi hỏi.

-Bác vừa bị bệnh nên phải nghỉ ở nhà!- Anh nói: -Cũng tại thằng nhóc này cả! Hại mẹ của mình lo lắng quá tới bệnh rồi! Còn thằng Tuấn Anh nữa, không biết đi đâu mấy tháng không liên lạc được?

Gió lùa qua cửa sổ, còn mang theo mùi hương hoa cỏ mùa hạ đầy sức sống. Tiểu Nhi trầm nghĩ, hai con người này... đúng là hợp làm bạn của nhau quá! Một người bất động, một người mất tích, cùng thời gian nửa năm.

-Em ở lại đây, anh còn phải về công ti chút chuyện!- Anh Phong vỗ vai nó rồi rời đi.

Tối hôm đó, Tiểu Nhi vẫn ngồi bên giường trò chuyện cùng Quân. Mùa hè năm nay thường có gió bắc, không quá nóng bức. Nó kể rất nhiều, rất nhiều chuyện xảy ra trong nửa năm qua. Gần nửa đêm, nói chán rồi, nó lại rút từ túi xách ra một cuốn sách dày cộp.

-Biết không hả, ta cũng thay đổi nhiều lắm rồi! Còn nhớ lần đó gặp Stella không? Cô ấy đọc cuốn Mãi mãi là bao xa đó... Khi đó, ta nghĩ rằng đọc vậy có gì là hay? Nhưng giờ thì khác! Ta cũng đã thử đọc thật nghiêm túc, và không ngừng được! Đọc xong, ta nghĩ tới rất nhiều thứ! Ta tự hỏi, người sẽ như vậy mãi mãi sao? Cái mãi mãi trong giấc ngủ đó của người là bao lâu, là bao xa? Có phải giống như sẽ ra đi mãi mãi không gặp lại?

-Nửa năm qua, ta đã đọc rất nhiều tiểu thuyết như vậy! Có những cái kết buồn, cũng có những cái kết vui, nhưng còn cái kết của ta và người... liệu nó sẽ ra sao? Nửa năm không tỉnh lại, cũng chỉ vì ta! Liệu khi tỉnh dậy, người có hối hận vì đã cứu ta khi đó không?- Nói tới đây, nó bất giác bật khóc.

-Ta đã đọc rất nhiều truyện rồi, cũng có nhiều điều mà ta đã hiểu ra, muốn nói với người lắm! Nhưng vì sao người không tỉnh dậy?- Tiểu Nhi nức nở, nước mắt rơi lã chã trên gò má gầy của Quân: -Ta rất muốn nói với người... làm ơn mau tỉnh lại đi!!!

62. Chương 62: Đồ Ngốc!

Sáng sớm, nắng chan hòa chiếu qua khe cửa sổ, tấm rèm trắng mỏng bay nhẹ nhẹ. Bầu trời trong vắt cùng những gợn mây trắng trôi lẩn tẩn, sing động mà đáng yêu vô cùng.

Cái bóng tối dần mở ra, ánh sáng khe khẽ lọt vào, huyền ảo...

... giống như một giấc mơ sau giấc ngủ dài tưởng chừng vô tận.

Cảnh vật trước mắt mờ nhạt, loá loá, không gian bao phủ bởi một màu trắng âm đạm, còn có mùi thuốc sát trùng khiến mũi hơi cay cay.

Một điều không thể giấu được, chính là hơi thở đều đều của một người nào đó, ngay bên cạnh.

Quân day day mi mắt, khó khăn mở thật to. Nhìn lên trần nhà màu trắng toát, lại nhìn sang góc phòng cùng tủ thuốc nhỏ, bàn tay còn cầm cây kim truyền nước nhỏ, Quân muốn mở miệng, nhưng không thể phát ra tiếng, chỉ có cảm giác khô khốc vô cùng.

Khi đảo mắt quanh phòng một lần nữa, đôi con người trong vắt do đã ngủ thật lâu, in rõ hình bóng người con gái đang ngủ bên mép giường, thật quen thuộc. Quân nhìn thật kĩ, gương mặt này vẫn vậy, tình nghịch mà đáng yêu. Mái tóc dài xoa ngang lưng được nhuộm màu nâu, vài sợi vương trên mặt, chỉ nhìn thôi cũng có cảm giác mềm mại.

Nhưng không hiểu sao, Quân muốn cất lời gọi, lại không được!

Trên đầu còn hơi nhói đau, hai cánh tay nặng trĩu không nâng lên được, chỉ có thể yên lặng nhìn khuôn mặt gần kề bên cạnh, cùng mùi hương thanh khiết dễ chịu.

Ánh nắng rơi vào mặt, Tiểu Nhi ngẩng đầu, hai tay dụi mắt, có cảm giác yên lành. Theo thói quen, nó nhìn lại gương mặt của người con trai kia, bất giác hai mắt mở to...

Bốn mắt nhìn nhau, phản chiếu rõ hình ảnh của đối phương...

-Cậu... cậu tỉnh rồi?- Tiểu Nhi lắp bắp.

Quân vẫn nhìn nó, không gật cũng chẳng lắc đầu, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt đối diện kia. Tiểu Nhi không để ý điều đó, bật người dậy, cười rạng rỡ:

-Cậu thực sự tỉnh rồi! Thực sự tỉnh rồi!

Quân khẽ chau mày một cái, rồi nhìn xuống bên cạnh.

Thì ra trong lòng nó vốn đặt sẵn một cuốn sách dày. Khi nó bật người dậy, cuốn sách đó bay ra, gáy sách đập vào cánh tay Quân.

-A... Xin lỗi! Tiểu Nhi vội vàng nhặt lấy quyển sách đặt lên bàn.

Quân nhìn theo, nhìn thấy dòng chữ: “Mãi mãi là bao xa”.

Tiểu Nhi cũng nhận ra ánh nhìn của Quân, cầm quyển sách lên, ngồi xuống và mỉm cười:

-Thấy lạ lắm sao? Mau chóng bình phục, rồi ta kể cho nghe nhé!

Quân một lần nữa nhú mày, lúc nào cũng “ta” với “người”.

Rõ ràng bây giờ là thời kì hiện đại, xe hơi rô bốt đầy ra đó, chứ đâu có phải cái thời cổ đại đâu! Hơn nữa, bản thân Quân cũng chẳng có muốn đóng phim cổ trang với nó.

-Ồ lại đây nhé, ta đi gọi bác sĩ kiểm tra cho người, còn phải báo cho mọi người nữa! Ai nấy cũng đều lo lắng cho người cả đó!

Tiểu Nhi đi rồi, Quân lại nhìn cuốn sách trên bàn kia. Nhưng trong lòng có phần khó hiểu, lại càng khó chịu bởi giấc mơ đêm qua. Trong mơ, Quân chỉ thấy toàn một màu đen u tối không chút ánh sáng, bên tai là tiếng khóc nức nở cùng những lời gọi tên của mình. Quân khó chịu, bước đi trong bóng tối, nhưng nhìn sao cũng không thấy được người phát ra tiếng khóc đó. Vừa nãy, nhìn đôi mắt hơi sưng lên của nó, chắc chắn, nó đã khóc!

Phải công nhận rằng, không khí trong bệnh viện thật khó chịu. Nếu không mở cửa sổ ra, có lẽ Quân ngạt thở mà tiêu quá!

Bác sĩ khám lại cho Quân, kiểm tra hai con người, nghe nhịp tim đều đều thì mỉm cười, nói vui vẻ:

-Bệnh nhân đang bình phục rất tốt, cũng có thể coi đây là một kì tích! Cậu ấy hôn mê suốt nửa năm, ngay cả chúng tôi còn nghĩ... sẽ không có kết quả! Giờ cậu ấy đã tỉnh lại, do nửa năm không hoạt động nên tạm thời chưa thể đi lại! Mọi người có thể từ từ!

Quân ngạc nhiên...

Mình đã hôn mê nửa năm sao?

Mọi người vui sướng, nhất là bà Huỳnh Ngọc. Bà ngồi bên con trai, vuốt ve bàn tay của con trai mà lòng nhẹ nhõm. Khánh và Anh Vân nhìn nhau cười, rồi anh chàng cũng bắt đầu cất tiếng:

-Thằng này ngủ lâu quá! Giờ bọn này đều tốt nghiệp cả rồi, bắt đầu lo cho tương lai rồi đây! Mau mau khỏe mà học đi, kéo lại phải học lại!

-Phải đấy!- Anh Vân thề lời: -Cậu không mau khỏe lại, sẽ có người lo lắng đấy!- Nói rồi liếc qua Tiểu Nhi: -Nửa năm qua đều là nhờ này chăm sóc cậu thôi, cứ như là... mẹ của cậu rồi đó!

Mọi người lại lần nữa bật cười. Cô nàng Anh Vân này... ngày càng hay đùa.

Hai nhân vật chính nhìn nhau, lại có phần hơi ngượng ngùng.

Một tuần sau...

Giữa mùa hè, nắng lớn hơn, và không khí cũng trở nên nóng bức hơn.

Tiểu Nhi mặc chiếc váy ngắn đến đầu gối màu trắng, mái tóc dài cột cao, mang dáng vẻ vô cùng khác lạ, mà cũng xinh xắn lạ thường cùng Quân đi dạo trong vườn bệnh viện rộng lớn. Vì chưa đi lại vững vàng lên Quân phải ngồi xe lăn, Tiểu Nhi đẩy phía sau, nhưng trong lòng thấy thật vui vẻ.

-Thấy dễ chịu chưa?- Tiểu Nhi cười đắc ý.

Quân khẽ gật đầu:

-Ừm...! Thời gian qua nằm trên giường bệnh hoài, không được chứng kiến cái thay đổi từng mùa trong năm! Giờ được ra ngoài hít thở không khí, thật dễ chịu!- Giọng nói của Quân có phần hơi gượng gạo, bởi cái dáng vẻ của con nhóc kia bây giờ.

Dạo này, nó có vẻ thân thiết thật đấy! Từ việc sinh hoạt hàng ngày tới ăn uống, thuốc men của Quân, dường như nó nắm rõ toàn bộ. Tuy rằng Quân rất vui, nhưng vẫn có cảm giác không quen lắm!

Nhớ lại trước đây...

Có thể nếu bây giờ là thời cổ đại, Quân với nó... đã chia bè kéo phái, chém giết lẫn nhau tới đâu rơi máu chảy rồi cũng nên!

-Đang nghĩ gì thế?- Giọng nói của nó vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Quân.

-Không có gì cả!- Quân vội nói.

Lúc này, Tiểu Nhi bỗng ngồi xuống trước mặt Quân, đôi môi nhỏ khẽ mỉm cười, ánh mắt cũng rạng rỡ. Nắng chiếu xuống mái tóc màu nâu, lấp lánh...

-Còn nhớ nửa năm trước, khi cứu tôi, cậu nói câu gì không? Khi đó, tôi chưa được nghe hết!- Tiểu Nhi nhìn chằm chằm Quân, mở miệng hỏi.

Quân hơi ngẩn người, bắt đầu suy nghĩ một chút. Nhưng rốt cuộc sau cùng chỉ đáp lại:

-Không có nhớ!

Tiểu Nhi cười cười, nhấn nại hỏi lại:

-Chắc chắn có nhớ mà! Giờ nói lại cho ta nghe đi!

-Không có nhớ!- Quân quay mặt sang một bên, gò má hơi ửng đỏ.

Tiểu Nhi tặc lưỡi, đứng dậy quay người bước đi:

-Không muốn nói thì thôi! Tên đáng ghét! Đi chết luôn đi!

Quân nhìn theo Tiểu Nhi, trong lòng cồn cào như sóng đập. Con nhóc kia... bắt nói ra câu nói đó vào lúc này?

-Này!- Quân gọi.

-... -Tiểu Nhi đã dừng chân, nhưng vẫn không quay đầu lại.

-Tôi sẽ nói...

Gió lướt qua hàng mi, nhẹ như sợi lông vũ trắng thuần khiết. Tiểu Nhi từ từ quay lại, nhìn Quân bằng ánh mắt chờ đợi.

-Nói lẹ đi!

-Thích... thích... - Tiếng nói nhỏ xiu vang lên.

Tiểu Nhi có phần mất kiên nhẫn:

-Nói lớn hơn nữa! Nghe không có rõ!

Giống như không gian chỉ còn lại hai người, thế giới này cũng chỉ của hai người, không bận tâm đến những người cũng đang đi dạo khác, Quân nói lớn:

-QUÂN THÍCH TIỂU NHI!!!

Trong cái nhìn ngạc nhiên của nó, Quân tiếp tục nói một lần nữa:

-QUÂN YÊU TIỂU NHI, YÊU RẤT NHIỀU!!!

Mọi người xung quanh dồn ánh mắt vào hai người, một chàng trai ngồi trên xe lăn, lớn giọng tỏ tình với một cô gái xinh đẹp đáng yêu...

-Chính xác... từ lâu lắm rồi! Anh thích em, nhưng không thể nói ra! Lí do... lí do là... một phần sợ phải nghe câu từ chối...

Không để Quân nói hết câu, Tiểu Nhi mỉm cười ngắt lời:

-Đồ ngốc! Ta... cũng thích người!

63. Chương 63: Tuấn Anh

Cuộc sống có rất nhiều điều kì lạ, và nó cũng dễ dàng thay đổi chỉ trong một cái nháy mắt. Có thể là xấu, cũng có thể là tốt, thậm chí khiến người ta tổn thương, nhưng cũng có thể hạnh phúc.

Giống như trong tình yêu, nhiều lúc, tình cảm đến quá nhanh, bạn không thể nhận ra điều đó. Khi nhận ra rồi, bạn sẽ ngạc nhiên vô cùng, thậm chí không muốn tin.

Nếu nó tới chậm chậm, bạn có thể sẽ khó chịu, hoặc trong một tích tắc, điều quan trọng với bạn đã vụt mất, mãi mãi không thể tìm lại được.

Có thể bạn mong tình cảm đến thật tự nhiên, thật đơn thuần, khi nó đến, bạn nhận ra và đưa tay chào nó, rồi tiếp tục theo đuổi tình cảm ấy. Nhưng có những lúc, chính sự tự nhiên, đơn thuần ấy khiến bạn tan nát cõi lòng.

Sau hơn một tháng điều trị, cuối cùng Quân cũng tháo băng, và được xuất viện. Điều này khiến mọi người ai cũng đều mừng rỡ, háo hức vô cùng. Khánh đưa ra đề nghị:

-Tối nay, chúng ta sẽ party mừng thằng Quân xuất viện!

Đương nhiên, mọi người đều đồng ý!

Chiều hôm đó, Quân cùng Tiểu Nhi đi dạo trên phố. Nắng nhạt dần, không còn oi bức như buổi trưa, mà rất dễ chịu.

Quân đưa tay nắm lấy bàn tay Tiểu Nhi, mỉm cười:

-Nói anh nghe... em thích anh từ khi nào?

Tiểu Nhi liếc qua tên con trai bên cạnh, trề môi:

-Em chịu!

Khóe môi Quân động đậy, nhưng không nói câu nào. Bởi kẻ ngốc cũng biết, có hỏi nữa, cô nhóc này cũng không chịu nói ra.

-Lâu lắm rồi không gặp thằng Tuấn Anh!- Quân nói, ánh mắt vẻ buồn buồn.

Bạn thân nửa năm không gặp, lại chẳng thể liên lạc được dù chỉ một lần, không biết đang ở đâu, làm gì, sống có tốt không?

Tiểu Nhi nhìn ánh mắt Quân, cũng chẳng biết nên nói gì. Cuộc sống này, xảy ra quá nhiều chuyện, kì lạ tới mức không thể tin được.

Khi đi qua con phố, một người con gái bỗng xuất hiện trước mặt họ...

Cô gái ấy có mái tóc vàng óng cũng được cột cao như Tiểu Nhi, tóc mái hất lên để lộ vàng trán cao trắng nõn. Đôi mắt xanh biếc, giống như được phủ bởi một làn nước trong veo, lấp lánh...

Tiểu Nhi bắt ngờ, gọi lớn:

-Stella?!!!

Stella khẽ mỉm cười, gật đầu rồi bước tới trước mặt họ. Cô giờ đây đã xinh hơn rất nhiều, trong chiếc váy màu xanh ngọc dường như còn nổi bật hơn nữa dưới ánh mặt trời.

-Xin chào! Đã lâu không gặp!

-Quả là đã lâu lắm rồi không gặp! Cô ngày càng đẹp ra đấy! Nói tiếng Việt cũng ngày càng tốt hơn rồi!- Tiểu Nhi có vẻ rất mừng rỡ, nắm lấy hai bàn tay của Stella.

Quân khẽ gật đầu, rồi nhìn Stella, hỏi:

-Nếu là cô, hẳn là sẽ biết... Tuấn Anh đang ở đâu chứ? Cũng lâu lắm rồi chúng tôi không gặp nhau, có quá nhiều chuyện xảy ra...

Đôi mắt xanh biếc đượm buồn, Stella hơi ngẩng mặt nhìn nền trời trong xanh, sau đó là một nụ cười:

-Phải rồi, có quá nhiều chuyện xảy ra!- Cô nhìn hai người: -Chúng ta tìm một chỗ rồi nói chuyện!

Ba người vào một quán café nhỏ mới mở, có tên là "Love you forever". Có lẽ, chính cái tên ấy đã hấp dẫn mọi người trong phố, nên khi họ vào đến nơi, chỉ còn lại một chiếc bàn duy nhất cạnh cửa sổ.

Tuy đông người, nhưng không khí trong quán rất yên tĩnh.

-Hai người... có lẽ đã đến với nhau rồi?!-- Stella mở miệng nói trước.

Quân cười:

-Đúng là như vậy! Có lẽ là... hơi khó tin!

-Hai người... rất hạnh phúc!

Cô phục vụ trẻ đi tới, Tiểu Nhi và Quân cùng chọn café không đường, còn Stella thì chọn café sữa.

Café được mang lên, hương thơm nồng đậm tỏa ngào ngạt. Stella có lẽ không biết uống café, chỉ mới nhấp chút xiu đã hơi nhăn mặt.

-Sao vậy?-- Tiểu Nhi hỏi.

Stella không để ý câu hỏi của Tiểu Nhi, hỏi ngược lại:

-Hai người có hiểu lí do vì sao... tôi chọn café dù không biết uống không?-- Giọng nói của cô có phần chua xót.

Tiểu Nhi không nói gì, Quân mới cất tiếng hỏi:

-Thời gian này Tuấn Anh ở đâu?

Đôi môi hồng khê nhếch lên, để lộ nụ cười thanh tao xinh đẹp, Stella tiếp tục nói:

-Mọi người... nghe tôi từ từ kể!

Nhấp thêm chút café, Stella bắt đầu kể:

-Tôi yêu Tuấn Anh, từ khi cậu ấy còn bên Anh! Lần cậu ấy chuẩn bị về nước, tôi và cậu ấy đã nói chuyện trong một quán café, như là nơi cuối cùng có thể lưu giữ lại hình ảnh của hai người chúng tôi ở Anh! Tuấn Anh chọn café, còn tôi chọn sữa, cũng là lí do lúc này tôi chọn café sữa! Tình cảm của tôi không có kết quả, có thể, món đồ uống này là thứ duy nhất gắn kết hai chúng tôi, chứ không phải đất nước Anh xa xôi đó...

Quân thở dài, nói:

-Vây... rốt cuộc cô muốn nói sao?

-Tuấn Anh... mất rồi!-- Stella nói, giọng bình thản mà u ám muôn phần.

Quân và Tiểu Nhi ngạc nhiên, đồng thanh nói lớn như không thể tin được:

-Cô nói cái gì???

Nhiều ánh mắt đổ dồn vào họ, nhưng cũng chẳng ai quan tâm tới chuyện này nữa. Tiểu Nhi vội hỏi dồn dập:

-Stella! Cô vừa nói cái gì? Cô... đang đùa chúng tôi sao?

-Tôi không lừa hai người! Bởi... tôi là người duy nhất ở bên cậu ấy trong quãng thời gian qua, khi Tiểu Nhi, cậu đang chăm sóc cho Quân trong bệnh viện!

Cuộc sống của một người... nhanh chóng đặt dấu chấm kết thúc nhanh tới vậy sao?

Ra đi nhanh tựa cơn gió giữa bầu trời mùa hạ oi bức, nhanh giống những chiếc lá chuyển sang màu đỏ mùa thu, nhanh giống tia nắng yếu ớt giữa màn sương dày mùa đông, và nhanh giống những hạt mưa bụi, thấm qua vai áo người mùa xuân?

Quân im lặng một hồi, giọng nói trầm trầm cất lên:

-Vì sao... nó lại như vậy?

Stella nhìn ra bên ngoài bầu trời, tiếp tục giọng nói thản nhiên tới đau lòng:

-Cậu ấy... bị bệnh tim!

-Tôi không tin!!!- Tiểu Nhi lắc mạnh đầu: -Anh ấy vốn rất khỏe mạnh, từ nhỏ tới lớn đều vậy! Làm sao... bị bệnh tim được???

Nếu không phải vì chỗ này gần cửa sổ, Quân và Tiểu Nhi có lẽ sẽ không thể nhìn thấy trên gương mặt xinh đẹp đang hơi cúi của Stella, tại viên mắt đang lấp lánh giọt nước. Ly café dường như đã nguội ngắt cũng chẳng ai muốn động tới, chính xác là không hề quan tâm...

-Tôi biết chuyện này rất khó tin, nhưng là sự thật!- Stella nói nhỏ: -Hai người không hề biết rằng, Khi Quân bị tai nạn, còn Tiểu Nhi thì ôm chặt cậu ấy mà đau lòng trong khi Tuấn Anh đứng bên đường nhìn hai người, ngay sau đó thì tự dừng gục ngã...

Hai người nhất thời yên lặng. Thì ra trong sự đau lòng của hai người, còn có một người khác đứng nhìn nhưng trái tim cũng đau không kém...

Giờ muốn được gặp lại, có còn cơ hội nữa hay không?

Thì ra đây cũng chính là lí do trong suốt nửa năm nay, Tuấn Anh cũng không một lần xuất hiện.

Tiểu Nhi bỗng thấy sống mũi cay cay, trong lòng vô cùng khó chịu. Nó thử tưởng tượng khi đó, Tuấn Anh đứng nhìn họ đau lòng, nhưng nó vẫn không hề biết. Trước kia lạnh lùng vô tâm với anh, nhưng thực chất vẫn là do nỗi ám ảnh của quá khứ. Với nó, anh vẫn là anh, vẫn là người anh trai thứ hai yêu thương nó nhất, luôn quan tâm, bảo vệ nó dù trong hoàn cảnh nào.

Có lẽ, cơ hội để gọi tiếng “anh”, nó cũng chẳng còn nữa.

Nhìn Tiểu Nhi cúi đầu, tay nắm chặt, Stella nói tiếp:

-Tiểu Nhi, cậu là người con gái tốt, cũng là người quan trọng nhất với Tuấn Anh! Cậu ấy tình nguyện chịu đựng căn bệnh mà không có ai bên cạnh, cũng không thể cậu nhìn thấy bộ dáng tiều tụy của cậu ấy! Tôi biết hai người cũng qua câu chuyện của cậu ấy, qua những giọt nước mắt đau lòng của cậu ấy!

-Bệnh của nó nặng vậy sao? Vì sao khi còn ở trường, chúng tôi không nhìn ra được triệu chứng nào của nó?- Quân hỏi.

-Tôi không rõ! Chỉ là trong quá trình điều trị, cậu ấy... luôn không nghe lời bác sĩ. Trời lạnh tới đâu cũng một mình đứng bên ngoài, nhìn lên bầu trời, thích nhất, là khi trời âm u toàn một màu xám! Tôi hỏi vì sao, cậu ấy chỉ cười...

Nghe tới đây, Tiểu Nhi đã thực sự rơi nước mắt...

Quân nắm chặt tay nó, cũng không nói lời ào, lại nhớ tới lời nói của Tuấn Anh trước kia:

-Tôi và Tiểu Nhi có khoảng cách, là bởi giữa hai chúng tôi, có một bức tường gọi là “tình thân”. Tình yêu không có, cũng chẳng thể đến, vậy bức tường tình thân không thể phá được!

Tình thân cũng là cái tốt, vậy vì sao lại bị một căn bệnh làm từ bỏ, dù không hề muốn?

Trong cuộc sống, có vô vàn những cuộc chia li, nhưng phải từ bỏ ngay khi còn trẻ, cũng chưa ai kịp mở lời, đó mới là điều đáng tiếc.

Tiếc tới đau lòng...

Stella mỉm cười nhẹ một cái, rồi từ trong túi, lấy ra một vật nhỏ đưa tới trước mặt Tiểu Nhi.

Tiểu Nhi lau lau đôi mắt nhạt nhòa, đưa tay cầm lấy...

Nắng vàng tắt hẳn, màu cam sẫm thê lương bao trùm không gian, làm chiếc vòng trong tay Tiểu Nhi tối hơn.

-Tuấn Anh trước khi đã đưa nó cho tôi, nói rằng đây chỉ là một thứ đồ sao chép, còn chiếc thật đã mãi biến mất khỏi cậu ấy, tới bên tay một người con trai khác quan trọng với Tiểu Nhi. Chính vì trân trọng nó, cậu ấy đã tự tay tạo ra một chiếc, tự gọi là đồ sao chép, cũng chỉ mong để mỗi khi nhìn thấy nó, sẽ giống như Tiểu Nhi vẫn luôn bên cạnh cậu ấy!- Nói xong, Stella đứng dậy: -Đã tới lúc tôi phải đi, cũng tạm biệt hai người! Tôi sắp có chuyến bay về Anh, bởi nơi này... đã không còn bóng dáng người quan trọng với tôi nữa!

...

Chiếc vòng rất giống, thực sự rất giống, nhưng hình như, lạnh hơn chiếc vòng thật của nó...

Mắt Tiểu Nhi lần nữa nhòe đi.

Quân cũng thấy mắt hơi nặng, vài giọt nước vương trên đó. Tại sao cả hai đều cùng làm một chiếc vòng, cũng với cùng một mong muốn...

Nhưng Quân đã may mắn hơn, tận tay đưa lại nó cho người mình yêu. Còn Tuấn Anh... phải đau đớn, cũng không thể nghe, tấm lòng của đứa em gái duy nhất.

Trên đường trở về, nó hỏi Quân:

-Có phải em... đáng ghét lắm không? Có phải em rất ích kỉ không? Vì sao... ngay cả câu tạm biệt cũng không thể nói?

Quân nắm tay nó, mỉm cười:

-Không phải như vậy! Lời tạm biệt với Tuấn Anh, em vẫn có thể nói!

-Vì sao?

Quân đưa ngón tay trở chỗ trống không bên cạnh Tiểu Nhi:

-Cậu ấy luôn bên em mà!- Nói rồi lại chỉ sang vị trí khác: -Chỗ này, và chỗ này nữa! Cậu ấy vẫn ở đó, vô hình, quan tâm em, và... mãi yêu em!

64. Chương 64: Kết Thúc

Thời gian vô tình không bao giờ chờ ai, nhưng chính bản thân nó không bao giờ thay đổi, một ngày vẫn hai mươi tư giờ. Nhưng nó lại làm thay đổi thế giới, thay đổi thiên nhiên, và thay đổi con người...

Thành phố rộng lớn trong không khí mát mẻ mùa thu, tiếng chim líu lo theo từng cơn gió nhẹ thổi vờn mây bông bồng bềnh nhẹ. Không gian thoang thoảng mùi hoa tuyết cầu, nắng chiếu trên những nhành hoa tím biếc xinh đẹp, lay động lòng người.

Có những việc không bao giờ được như ý muốn, bởi vậy chúng ta cần tự theo đuổi nó. Điều khó nắm bắt nhất chính là hạnh phúc, điều dễ đến nhất là đau thương, dù có muốn xua đuổi nó ra sao, nó vẫn sẽ nắm chặt lấy, không buông tay.

Nhưng hãy tin tưởng rằng, đau thương có thể giữ bạn, thì hạnh phúc cũng có thể.

Tiểu Nhi giờ đã ra dáng hơn hẳn, trở thành một cô gái xinh đẹp rạng ngời. Năm năm, quãng thời gian không dài mà cũng chẳng ngắn, đã khiến nó thay đổi biết bao. Gương mặt trắng trẻo xinh đẹp không còn vẻ nghịch ngợm như trước nữa, nó cũng học được cách kiềm chế, không cứ thấy cái gì mới mẻ là mắt lại sáng lên, cũng không suốt ngày bày trò lừa người khác, cãi lại anh Phong như trước nữa.

Một điều đáng nói, giờ đây, nó đã chính thức trở thành một nữ Luật sư với tương lai sáng lạn.

Quân thì vẫn vậy, gương mặt đẹp trai dường như chẳng thay đổi là bao, chỉ là tính cách có vẻ trầm ổn hơn trước đây. Và hiện tại, Quân thay ba của mình quản lí Nhà Sản xuất xe hơi rất tốt. Chỉ có điều, mỗi khi nhìn thấy chiếc xe mới nào mới ra đời là mắt sáng như sao, rồi không ngừng xuýt xoa. Thái độ đó làm mọi người trong công ti đều buồn cười, họ cho rằng vị giám đốc này thật sự... rất đáng yêu.

Anh Vân trở thành nhà thiết kế. Nói tới điều này đúng là khó tin, nhưng quả là cô nàng Anh Vân này rất có tài. Học ngành thiết kế năm năm, cô nàng luôn là học sinh giỏi, được các thầy cô trong trường yêu thích. Cô nàng cũng rất đam mê công việc, những trang phục cô nàng thiết kế, quả thực là không có điểm nào đáng chê. Từ phong cách đến chất liệu, kiểu dáng, chỉ cần qua bàn tay của Anh Vân là người mặc đồ sẽ thích ngay.

Khánh thì học ngành Y, hiện tại là sinh viên năm cuối. Bởi ngành này cần nhiều thời gian học hơn các ngành kia. Dù rằng bốn người từng xa nhau bởi khoảng cách địa lý, nhưng tình cảm lớn của họ vẫn là trên hết.

Ngày chủ nhật mùa thu, bầu trời trong xanh vô cùng. Gió heo may thổi qua những nhánh cỏ xanh mượt, mùi hương thanh khiết dễ chịu vô cùng.

Trong phòng thay đồ, Tiểu Nhi đang ngồi trước tấm gương lớn, bên cạnh là cô nàng Anh Vân đáng yêu trong bộ váy ngắn màu trắng tới đầu gối. Hôm nay, Anh Vân thực sự rất đẹp, bộ váy trắng kia cũng chính là tự tay cô nàng thiết kế cho mình, cũng theo phong cách quây phá của mình mà nó trở nên hợp với cô nàng vô cùng. Lúc này, cô gái hai mươi ba tuổi Anh Vân để tóc Vic ngắn, nhưng rất hợp với khuôn mặt trái xoan của cô nàng.

Nhìn bạn mình qua gương, Tiểu Nhi thấy buồn cười, nói:

-Mày sao vậy? Cứ ngồi cười như điên thế?

Đúng là rất buồn cười.

Anh Vân cau mày, nhưng rồi lại nhếch môi cười vẻ tự đắc:

-Có gì đâu hả? Mày không thấy tao rất đẹp hay sao? Chính tao cũng không ngờ đồ tự thiết kế cho mình lại đẹp đến vậy luôn đó! Ha ha!

Tiểu Nhi cười cười, con bạn thân ngày càng có năng khiếu, đương nhiên đứng đầu vẫn là khả năng tự sướng khiến người ta phải quỳ rạp xuống bái phục.

Từ bên ngoài cửa, một giọng nói trầm trầm vọng vào:

-Anh Vân à! Đúng là cô rất đẹp đó! Nhưng mà... - Lời nói chưa dứt, cánh cửa bị đẩy ra, một người con trai bước vào.

Dáng người cao lớn anh tuấn, khuôn mặt điển trai trong bộ Vest đen nổi bật vô cùng. Quân nhìn Anh Vân một lượt, nói:

-Đẹp thật đấy!

Anh Vân nhìn Quân không chớp mắt, sau đó thì bật cười ha hả:

-Quá đẹp trai! Ta đây còn phải công nhận người đẹp lắm đó thiếu gia Quân! Nhưng ta cứ thấy... phục ta quá cơ! Bộ đồ này là công sức mấy ngày đêm của ta đó! Phục ta quá đi!!!

Quân thở dài:

-Đúng là tay nghề của cô không thể chê vào đâu được! Nhưng cô nên chú ý chút đi, dù hôm nay cô có đẹp đến đâu, cũng chẳng ai chú ý cả! Người đẹp nhất ở đây kia mới đúng kia! Đó mới là người cần đặc ý!

Anh Vân lập tức ngừng cười, giống như bị tảng đá lớn đập trúng đầu, cô nàng theo bản năng nhìn Quân đang tiến đến cạnh Tiểu Nhi.

Phải nói là... chưa bao giờ Tiểu Nhi đẹp tới như vậy. Nó mặc trên mình bộ váy cưới dài trắng thanh khiết. Mái tóc dài màu nâu búi gọn gàng, ngoài chiếc khăn cô dâu trên đó còn cài một chiếc vương miện nhỏ. Khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, lúc này, Tiểu Nhi không khác gì một nàng công chúa bước ra từ cuốn truyện cổ tích, mà hoàng tử của nàng công chúa đó... chính là Quân.

-Anh làm gì ở đây thế? Đã tới giờ đâu?- Tiểu Nhi nhíu mày.

Quân cười:

-Anh nôn nóng muốn chết đây! Rất muốn nhìn thấy cô dâu luật sư của anh ngay lập tức!

Tiểu Nhi thở dài. Tên này thật hết thuốc chữa.

Anh Vân đứng cạnh đó còn đang ầm ức vì tên kia dám chê cô nàng, nghe vậy liền hất mặt:

-Đúng vậy đó! Ai cho phép người xông vào phòng cô dâu trước giờ làm lễ như vậy? Bây giờ rút xéo ra ngoài cho ta!- Nói xong, cô nàng tiến tới túm tay Quân nhằm hướng cửa ra vào mà kéo.

Quân giật tay lại, làm Anh Vân mất đà hướng cánh cửa mà lao tới.

-Anh Vân!- Tiểu Nhi vội kêu lên.

Còn tưởng sau cú va chạm ấy là cô nàng Anh Vân mất ngay tư cách phù dâu ngày hôm nay nữa chứ, Anh Vân nhắm chặt mắt chuẩn bị tâm lí cho cú ngã kia. Nhưng không hề đau, chỉ có cảm giác êm ái ấm áp vô cùng.

Mở to mắt, đập vào mắt Anh Vân là một chàng trai điển trai vô cùng trong bộ Vest đen. May mắn, anh chàng đó đang ôm cô nàng trong vòng tay rộng, vì vậy Anh Vân mới không bị ngã. Cô nàng nghi hoặc, bộ đồ này cũng chính do cô nàng thiết kế, dành cho vị trí phù rể.

Khánh thấy Anh Vân ngốc nghếch nhìn mình, liền nhân đó hôn “chụt” một cái vào má Anh Vân làm cô nàng giật nảy mình.

-Tên đáng ghét! Đồ dê cụ!

Khánh vội phản bác:

-Đâu có! Anh là... hôn bạn gái anh mà! Sao lại mắng anh như vậy chứ? Em cứ như vậy mau già lắm đó! Khi đó anh không yêu em nữa cũng mặc kệ em nhé!

Anh Vân trợn mắt:

-Đồ lão già đáng ghét! Nằm mơ có chuyện người không yêu ta nhé! Chỉ có ta không yêu người thôi!

Khánh hoảng hốt, cảm giác như mồ hôi lạnh ứa ra đầy mình, vội vàng nắm tay Anh Vân xoa xoa, rồi nhìn Quân trừng mắt:

-Mày trọng vợ mình khinh vợ bạn nhá! Tên đáng ghét! Dám bắt nạt vợ tao, còn chê vợ tao không đẹp bằng cô dâu của mày?

-Ai là vợ anh? Anh còn dám chê bộ váy cô dâu tôi thiết kế cho bạn tôi không bằng chiếc váy bình thường này? - Không để Quân lên tiếng, Anh Vân liếc xéo Khánh.

Anh chàng khổ sở không dám nói câu nào nữa. Rõ ràng là anh muốn bênh cô nàng này mà, lại thành ra chê đồ cô nàng thiết kế từ bao giờ vậy?

Quân và Tiểu Nhi nhìn nhau cười cười, hai người kia luôn là vậy mà!

Từ bên ngoài, bà Dương Ngọc và Huỳnh Ngọc cùng nhau bước vào, nhìn mấy người mỉm cười:

-Sắp tới giờ rồi đấy! Hai cậu kia mau chóng ra ngoài, để cô dâu còn chuẩn bị tâm lí chứ!

Thấy hai người, Tiểu Nhi vội đứng lên cúi đầu:

-Mẹ! Bác gái!

Bà Huỳnh Ngọc nghe vậy bật cười:

-Còn gọi bác gái gì nữa? Giờ con phải gọi ta bằng mẹ rồi!

Tiểu Nhi ngại ngùng gãi đầu, nói một tiếng:

-Mẹ...!

Bà Huỳnh Ngọc hài lòng cười, rồi đuổi hai tên con trai ra ngoài không thương tiếc. Sau đó, bà tâm sự với Tiểu Nhi một chút, nét vui mừng tỏa ra tận đáy mắt. Cô nhóc này chính là đứa con dâu bà mơ ước.

Hôm nay, bố của Tiểu Nhi cũng tới. Mấy năm không gặp con gái vì bận việc, ông cũng rất mừng, xót xa con gái đã phải về nhà chồng làm mọi người bật cười. Anh Phong cũng tới, vỗ vai em gái:

-Chúc mừng nhé em gái! Nhớ phải hạnh phúc nhé! Tên nhóc kia dám bắt nạt em, anh sẽ xử nó!

Ngoài mặt anh nói vậy thôi, chứ trong lòng đang âm thầm gào thét: “Thằng nhóc khốn kiếp, dám dụ dỗ em gái anh phải cưới nó khi còn trẻ thế này! Sau này anh sẽ phải xa em gái anh rồi!!” =.=

Đến giờ làm lễ, Tiểu Nhi khoác tay Quân cùng bước đi trên thảm đỏ. Đám cưới này không quá nhiều khách, chủ yếu là họ hàng người quen cùng những người bạn Đại học của họ. Nhưng điều lạ lùng nhất khiến người ta không thể tin nổi, chính là địa điểm đám cưới này... thật kì quái.

Khung cảnh vô cùng đẹp, đám cưới diễn ra trên một đồng cỏ, dưới chân họ toàn là cỏ xanh mượt. Chỉ là... nơi này còn mang tới cảm giác không thích hợp với đám cưới chút nào.

Tiểu Nhi và Quân vẫn thản nhiên cười hạnh phúc, bước đi chậm chậm cho tới khi dừng trước một ngôi mộ...

Trên ngôi mộ là cái tên “Trần Nguyễn Tuấn Anh”, kèm theo một tấm ảnh nhỏ. Tuấn Anh trong đó đang mỉm cười nhìn hai người, giống như đang chúc phúc cho họ.

Chọn địa điểm này là Tiểu Nhi, bởi nó muốn nhận lời chúc phúc của người anh thứ hai của nó nữa. Cả đồng cỏ xanh mượt rộng lớn này chỉ có một ngôi mộ, cũng là nơi Tuấn Anh phát hiện ra. Vài năm trước, Stella đã nói địa điểm này cho Tiểu Nhi, khi đó nó mới biết dù bị bệnh, Tuấn Anh vẫn tìm ra một cánh đồng toàn là cỏ, nơi có hương vị thanh khiết bao trùm, giống như hương vị của riêng Tiểu Nhi. Trước khi mất, cũng chính anh yêu cầu Stella đặt mình ở lại nơi này, để mãi mãi, hương vị của Tiểu Nhi ở cạnh anh.

Phía sau ngôi mộ còn có một cây cỏ thụ lớn, những chiếc lá vàng rơi xuống tựa pháo bông, đậu trên mái tóc Tiểu Nhi. Hai người mỉm cười, mỗi người cầm ba nén nhang, thấp cho Tuấn Anh. Tiểu Nhi nhìn gương mặt trong tấm hình, mỉm cười nói khẽ:

-Anh mãi là anh trai của em! Em yêu anh!

Mọi điều lạ thường trong buổi đám cưới này đều bị hạnh phúc lấn áp, mọi người đều vui mừng cho cặp đôi kia. Phù dâu và phù rể bên cạnh cũng hạnh phúc thay cho bạn mình.

Khoảnh khắc chú rể trao nhẫn cho cô dâu, sau đó là nạm hôn hẹn ước cả đời, chính là khung cảnh đẹp và đáng nhớ nhất.

Buổi lễ diễn ra vô cùng tốt đẹp. Sau đó, cô dâu tung hoa. Người chụp được bó hoa đó lại chính là phù dâu Anh Vân xinh đẹp của chúng ta.

Mọi người hò hét cổ vũ, Tiểu Nhi và Quân nhìn Anh Vân ôm bó hoa ngơ ngác ngác. Ngay sau đó, phù rể Khánh đẹp trai liền đi tới trước Anh Vân, quỳ một gối, vẻ mặt kiên định nói lớn:

-Anh Vân! Đồng ý lấy anh nhé! Tuy rằng anh chưa có chuẩn bị nạm cầu hôn, nhưng việc em chụp được bó hoa đã chứng tỏ ông trời muốn anh ngỏ lời ngay bây giờ!

Mọi người tiếp tục hò hét, Anh Vân lắp bắp:

-Anh... nói gì vậy?

-Anh Vân, anh yêu em! KHÁNH YÊU ANH VÂN!!! ĐỒNG Ý LÀM VỢ ANH NHÉ!

Khuôn mặt Anh Vân đỏ bừng, vội nói:

-Anh mau đứng dậy, mọi người đang nhìn kìa! Em cũng yêu anh, đương nhiên làm vợ anh rồi!

Khánh đứng dậy, ôm Anh Vân nói:

-Chờ anh tốt nghiệp, nhất định sẽ cưới em! Khi đó, em một lần nữa thiết kế đồ cưới cho chúng ta!

Gió thổi qua không khí sôi động hạnh phúc trong đám cưới này. Tiểu Nhi quay đầu nhìn tấm hình Tuấn Anh trên ngôi mộ, thì thầm:

-Anh thấy không, tất cả đều hạnh phúc! Ở nơi nào đó, anh cũng phải hạnh phúc nhé, anh trai!

65. Chương Ngoại Truyện:

Ngoại truyện 1:

Một năm sau...

.....

Khác hẳn với không khí kì lạ của một năm trước, hôm nay, buổi sáng chủ nhật mùa thu, bầu trời trong xanh với vợi, từng gợn mây bông bồng bênh trôi in bóng xuống mặt nước xanh. Từ phía xa vang vọng lại âm thanh dào dạt của sóng biển.

Hôm nay, Anh Vân mặc chiếc váy cưới trắng tinh khiết, ngắn tới đầu gối mà vẫn rất nhã nhặn. Mái tóc vic ngắn vẫn không thay đổi, trùm chiếc khăn cô dâu và chiếc kẹp nhỏ. Lúc này, cô nàng đang ngồi trước gương trang điểm, trong lòng nóng như lửa đốt, háo hức mà hồi hộp.

Tiểu Nhi từ ngoài bước vào, nhìn Anh Vân đang đứng ngồi không yên thì mỉm cười. Một năm trước, nó cũng ngồi trước bàn trang điểm trong bộ váy cưới màu trắng kia...

Mọi thứ trôi qua thật nhanh.

Nghe tiếng động bên ngoài, Anh Vân liền bật dậy chạy tới cạnh Tiểu Nhi, hỏi dồn dập:

-Tiểu Nhi! Tao hồi hộp quá! Sao trước đây mày không như thế này? Tao phải làm gì bây giờ?

Tiểu Nhi khẽ cười, vuốt vuốt đầu bạn thân:

-Đừng căng thẳng! Hồi trước tao cũng có cảm giác như vậy đó, nhưng hít thật sâu vào, bình tĩnh là sẽ không có gì cả!

-Tao vẫn sợ quá! Lát nữa... liệu có vấn đề gì không?

-Sẽ không đâu! Nhà thiết kế Anh Vân đây làm sao có thể bị khuất phục trước sự lo lắng này?- Tiểu Nhi nói.

Một lát sau, vẫn là không thể ngồi yên, Anh Vân lại bật dậy ôm vai Tiểu Nhi hỏi:

-Sợ quá đi! Tiểu Nhi, vì sao mày chọn bờ biển làm đám cưới cho tao? Lần trước đám cưới mày lại diễn ra ở... “nghĩa trang”, thật là làm tao bất ngờ quá!

Tiểu Nhi nghe vậy, yên lặng nghĩ ngợi một chút, sau đó nhìn Anh Vân mỉm cười:

-Tao muốn anh Tuấn Anh chứng kiến hạnh phúc của tao! Tao đã không thể nói lời tạm biệt cuối cùng tới anh ấy, vì vậy... - Nói tới đây, Tiểu Nhi ngưng lại một chút, rồi mới tiếp tục nhỏ giọng: -Mày nhớ khi đó, mày nhờ tao giúp mày chọn địa điểm đám cưới không? Lí do là vì... khi đó, ánh mắt mày lấp lánh như nước, rất dễ thương. Có lẽ mày lo lắng, nhưng biển cả sẽ giúp mày cuốn trôi đi những điều đó! Ở đây, mày dễ dàng cảm nhận hương vị mặn mặn, gió mùa thu giúp mày thấy bình an hơn!

Anh Vân im lặng, chăm chú nghe. Không gian tĩnh lặng lần nữa vang lên tiếng sóng ào ạt trôi vào bờ cát, lặng lẽ đến, rồi lặng lẽ đi...

Tiểu Nhi cười cười, đang định trấn an Anh Vân nữa thì bên ngoài cửa đã có một giọng nói vang lên:

-Anh Vân! Cô đừng có như vậy chứ! Cứ làm loạn lên như vậy, ngộ nhỡ ảnh hưởng tới con cưng của tôi thì sao?

Vừa dứt lời, Quân trực tiếp bước vào, ôm lấy vai Tiểu Nhi, thấp giọng nói:

-Còn em nữa, chú ý hơn chút đi! Phải để ý tới con nữa chứ!

Tiểu Nhi nhất thời đỏ mặt, liền đẩy tay Quân ra. Giờ đây, nó đã chuẩn bị làm mẹ, vì bụng lớn rồi nên mọi công việc sinh hoạt hằng ngày đều bị tên chồng Quân kia quản lí nghiêm ngặt. Do là phận bà bầu nên cũng chẳng làm được gì, đành phải nghe lời.

Anh Vân đứng cạnh nhìn màn tình tứ của hai vợ chồng nhà kia liền bĩu môi:

-Lại còn bày đặt quan tâm vợ ghê thế?- Nói xong liền nhìn Tiểu Nhi: -Mày đúng là ngu hết chỗ nói! Tại sao lại có con sớm thế chứ? Tuổi trẻ cần ăn chơi thỏa thích, giờ có con rồi còn làm gì được nữa?

Tiểu Nhi phản bác:

-Câm đi con hâm! Mày hỏi tại sao tao có con sớm thế, làm sao tao trả lời được! Sao mày không đi hỏi chồng mày là... làm sao có con sớm đi?! Hắn không biết mới là lạ!

Anh Vân há miệng, đồng thời đỏ mặt không biết nói gì.

Vì sao có con vì sao có con? Vấn đề này... quả thực khó trả lời.

Quân thấy vậy, hôn nhẹ vào má vợ mình, cười toe toét:

-Vợ anh đúng là giỏi thật! Không làm luật sư đúng là phí tài năng quốc gia mà!

Tiểu Nhi làm bộ ghê tởm, đẩy mặt Quân ra, liếc mắt một cái nói:

-Anh không làm mới là đáng tiếc cho ngành luật đó! Em là luật sư, bào chữa cho người thì không sao, nhưng vẫn phải chịu thua cái miệng của chồng!

Quân thấy trong lòng ấm áp, nụ cười lan tới tận đáy mắt:

-Yêu vợ anh quá đi! Biết nghe lời chồng như vậy là tốt!

Mọi người cùng cười, bởi cuộc sống này, thật hạnh phúc.

Tới giờ làm lễ, Khánh và Anh Vân cũng đứng trước mặt bao con người. Chú rể đẹp trai, cô dâu lộng lẫy, khung cảnh lãng mạn chan hòa ánh nắng ấm áp cùng gió heo may thổi bay những cánh hoa phía sau hai người.

Phía trước là biển cả xanh thẳm, đằng sau là những con người làm chứng cho hôn lễ này, hai người mỉm cười, trái tim tự nhủ sẽ thật hạnh phúc.

Khánh nhìn cô gái bên cạnh, đôi môi mỉm cười, thủ thỉ:

-Anh đợi ngày này lâu lắm rồi! Vợ à, anh yêu em!

Ngoại truyện 2:

Buổi sáng mùa đông lạnh giá, tại một ngôi biệt thự lớn, vang lên tiếng chuông điện thoại âm ỉ.

Tiểu Nhi đang ngủ phải khó khăn ngồi dậy, với lấy cái điện thoại, vừa nghe máy liền thấy tiếng khóc nức nở của Anh Vân.

-Hu hu... Tiểu Nhi...

Tiểu Nhi vội hỏi lắc đầu cho tỉnh táo lại, hỏi:

-Mày sao vậy Anh Vân? Sao lại khóc? Kể rõ mọi chuyện cho tao nghe coi!

Anh Vân thút thít, nói một câu rồi cúp máy:

-Mày mau tới đây! Tao muốn li hôn!

Tiểu Nhi nhất thời đơ người ra vì câu nói kia. Cái gì mà li hôn? Chúng nó vừa mới kết hôn được hai tháng mà!

Quân bị tiếng động làm cho tỉnh giấc, thấy Tiểu Nhi đang ngồi nhìn điện thoại, vẻ mặt khó hiểu hỏi:

-Sao vậy em? Tự dưng lại dậy vậy?

Tiểu Nhi nhú mày, vỗ vỗ mặt Quân, nói:

-Anh dậy đi! Mau tới nhà Khánh và Anh Vân xem chúng nó làm sao! Mới kết hôn được có vài tháng, hôm nay đã đòi li hôn!

Quân mở to mắt, khó tin hỏi:

-Trời ạ! Không thể hiểu nổi cái bọn này là sao đây? Vợ chồng xích mích sao lại lôi chúng ta vào nữa chứ?- Nhìn Tiểu Nhi với cái bụng lớn bên cạnh, liền ôm lấy vai nó, hỏi nhỏ: -Em như vậy nên ở nhà! Sáng sớm trời lạnh vậy không tốt cho cả mẹ và con đâu!

Tiểu Nhi không chịu, xuống giường mặc áo khoác:

-Em phải đi! Anh mau lên đi!

Sao cái cặp đôi kia không thể hòa bình được một chút chứ? Quân vò đầu tức tối, xuống giường.

Đến nhà Khánh, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, chính xác mới có sáu giờ sáng. Vừa tới cổng đã nghe tiếng khóc của Anh Vân. Tiểu Nhi vội xuống xe, khi thấy Anh Vân nước mắt đầm đìa liền hỏi:

-Mày làm sao vậy Anh Vân? Sao sáng sớm đã khóc tùm lum lên như vậy, còn đòi li hôn nữa?

Khánh từ trong nhà chạy ra, thấy hai người kia thì gãi gãi đầu ngại ngùng:

-À xin lỗi tụi bây! Chuyện này là...

-Li hôn! Nhất định li hôn! Có Tiểu Nhi ở đây làm luật sư cho tao!- Anh Vân nhìn Khánh tức giận.

Khánh cười trừ, ôm lấy vai cô vợ kia, nhẹ giọng:

-Được rồi vợ yêu, cho anh xin lỗi! Anh hứa lần sau không ép em như vậy nữa! Đừng li hôn mà!

Tiểu Nhi trừng mắt nhìn hai kẻ diên trước mặt, khiến cả hai bỗng thấy run run...

Trên bàn, Tiểu Nhi lãnh đạm uống trà, Quân bên cạnh vẻ mệt mỏi không để ý. Khánh và Anh Vân ngồi đối diện, nghe Tiểu Nhi tra khảo:

-Được rồi, nói cho tôi nghe, hai người là làm sao?

Anh Vân chỉ chỉ vào Khánh, thút thít kể:

-Anh ta... anh ta quá đáng! Anh ta muốn độc chết tao!

Trong cái nhìn “hết sức ngạc nhiên” của Quân và Tiểu Nhi, Khánh cười trừ, giải thích:

-Không phải vậy đâu! Haizzz! Là tôi chữa bệnh giúp cô ấy, muốn thực hiện vào sáng sớm khi tâm tình tốt! Nhưng mới bắt đầu mà cô ấy...

Anh Vân ngắt lời Khánh, bắt mãi:

-Ai nói là như vậy? Cái gì mà giúp tôi chữa bệnh? Rõ ràng anh muốn độc chết tôi thì có! Biết rõ bản cô nương sợ nghe nhạc, nhân cơ hội đó đầu độc bản cô nương! Có phải anh chán tôi, có người khác bên ngoài rồi nên muốn giết người diệt khẩu?

-Anh không có mà vợ...

Tiểu Nhi “không thể tin nổi” nhìn hai người trước mặt, nghiêm giọng:

-Vậy là... hai người cãi nhau vì Khánh muốn Anh Vân nghe nhạc? Anh Vân hiểu lầm Khánh muốn độc chết mình?

Hai người kia đồng thời gật đầu.

-Trời ạ!- Tiểu Nhi ôm đầu: -Có vậy mà cũng làm ầm lên làm tôi lo muốn chết?! Chuyện này dù có ra tòa cũng chẳng xử lí được giúp các người! Thật phiền mà!

Quân bây giờ cũng mở miệng:

-Không giúp nổi đâu! Tự làm lành đi! Vì hai người mà vợ tôi vội vã tới đây lúc sớm vậy đấy! Bây giờ thì tạm biệt!

Nói rồi đứng dậy, đỡ vợ yêu ra về trong cái nhìn ngơ ngác của hai vợ chồng kia.

Đúng là rất dễ dàng, không biết Khánh đã dùng cách gì để an ủi Anh Vân mà tối hôm đó, cô nàng gọi điện cho Tiểu Nhi, hớn hờ nói rằng mình rất hạnh phúc.

Tiểu Nhi nghe vậy, chỉ cười trừ.

Trong cuộc sống, vợ chồng luôn không tránh khỏi những cuộc cãi vã ầm ĩ, thậm chí là chỉ vì những lí do nhỏ nhặt nhất, rồi dẫn tới kết quả kết thúc hôn nhân. Nhưng họ đâu hiểu hết rằng, đó chỉ là một điều rất nhỏ trong cuộc đời hai người, chỉ vì cảm xúc nhất thời liền vội vã chọn cách chấm dứt.

Nếu bạn cùng vợ hoặc chồng, hay cùng người mình yêu cãi nhau, hãy mở lòng ra và cảm nhận, trước những điều cãi vã đó, hai người đã có bao nhiêu hạnh phúc. Và trên con đường phía trước, còn có rất nhiều điều vui vẻ đang chờ đợi hai người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-kia-mi-di-chet-di>